

Кралете на трилъра®

Пол Кристофър

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

КРЪСТЪТ НА ТАМПЛИЕРИТЕ

„Кръстът на тамплиерите“ е втората книга от поредицата на Пол Кристофър за приключенията на подполковник Джон „Док“ Холидей

ПОЛ КРИСТОФЪР КРЪСТЪТ НА ТАМПЛИЕРИТЕ

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

„Кръстът на тамплиерите“ е втората книга от поредицата на Пол Кристофър за приключенията на подполковник Джон „Док“ Холидей.

Някои тайни се оказват непоносимо тежки...

Бившият рейнджър подполковник Джон Холидей е преминал в резерва и преподава във военната академия „Уест Пойнт“, когато получава ужасяваща вест — братовчедка му Пеги Блексток е била отвлечена по време на археологическа експедиция, издирваща древна гробница в Египет.

Холидей незабавно зарязва всичко и заминава за Египет с надеждата да открие и спаси Пеги. Оказва се, че похитителите ѝ принадлежат към Братството на храма на Изида — опасни фанатици, чието основно занимание са контрабандата и иманярството. Дирите им отвеждат Холидей дълбоко във вътрешността на пустинята Сахара, където трябва да разбули тайните на една древна легенда...

Тайни, чието разкриване е равносилно на смъртна присъда...

*На Джон Кристофърсън, най-добрия семеен адвокат в
окръг Скагит, щата Вашингтон.*

1.

Кампусът на Военната академия на Съединените щати в Уест Пойнт пустееше. Не се виждаха взводове курсанти, които да маршируват по плаца или да демонстрират техники с оръжие под загубилия блясък си, но немигващ поглед на бронзовия Джордж Вашингтон, яхнал също така бронзов кон. Не отекваше тропот от кубинки по асфалта на централния плац, където курсантите изтърпяваха своите наказания. Не гърмяха и заповеди, чийто екот каменните стени усилваха. Не се чуваше и гръмогласният рев на сержантите, които отмерваха ритъма: раз-два, раз-два.

Учебната година бе приключила. Абсолвентите — новоизпечени офицери, бяха заминали за първите си назначения, а останалите курсанти бяха разпределени в най-различни летни тренировъчни лагери. Не свиреха военни оркестри и единственият звук, който се чуваше, долиташе откъм короните на дърветата. Те сякаш нашепваха несподелени тайни, насърчени от ранния летен бриз. Сивите фасади на старите мрачни сгради в комплекса се къпеха в топлите златисти отблясъци на залязващото слънце. Беше последната неделя на юни. Утрешният ден бе известен като Денят 3.

Подполковник Джон „Док“ Холидей крачеше из огромния плац, облечен в пълна парадна униформа, в която се чувстваше малко неловко. Прибираше се у дома след прощална вечеря в офицерския клуб, разположен в другия край на кампуса, и изпитваше облекчение от факта, че няма кой да го види в това състояние. Подпийнал преподавател по военна история наред най-елитното военно училище в страната определено не беше гледка, която да допадне на цивилните родители на курсантите или да се отрази добре на имиджа на академията.

Холидей впери замъгления си поглед в сгъстяващия се мрак. Покритата с белези празна очна кухня под черната превръзка го измъчваше с фантомна болка, причинена най-вероятно от твърде голямото количество малцово уиски, изпито по време на вечерята.

Призрачна безлюдност бе обгърнала не само плаца, но и останалата част от „Уест Пойнт“. На другия ден обаче обширните, грижливо окосени тревни площи около плаца щяха да се превърнат в същински човешки мравуняк, гъмжащ от майките, бащите, братята, сестрите и приятелите на хиляда и двестата новобранци. Всички те щяха да пристигнат въоръжени с видеокамери, за да увековечат последните часове свобода на въпросните хиляда и двеста, които американската военна машина предстоеше да погълне.

Денят 3, или Денят на записването, наподобяваше нещо средно между цирк и края на света. Новоизлюпените курсанти — макар и запазили за момента цивилните си прически — приличаха на затворници от концентрационен лагер. Щом пристигнеха, започваха да се озъртат край дългата редица автобуси с облепени от страх и ужас очи. Посрещаха ги сержанти инструктори, които мигом започваха да им крещат и да ги блъскат, за да ги отведат към местата, където да бъдат остригани, да получат номера и униформи, след което да отпрашат в забвение със строева крачка, досущ като децата на Хамелин, водени от онзи ловец на плъхове и неговата вълшебна флейта.

След пет седмици, прекарани в Центъра за начално обучение, популярен като Казармите на звяра или просто Звяра — през това време щяха да отпаднат стотина курсанти — оцелелите ги очакваха четири трудни и мрачни години, през които да отпаднат още сто души. Накрая ловецът на плъхове щеше да ги подмами на бойните полета на Афганистан или Ирак, или където му хрумне на онзи, който по това време обитава Белия дом.

Холидей ги бе виждал да идват и да си отиват с хиляди, а преди доста години и да загиват на места, каквито нито роднините, нито приятелите на новоизлюпените курсанти можеха да си представят. Тържественото посрещане и помпозните речи в „Уест Пойнт“ щяха да отстъпят място на пролята кръв и пръснат мозък, на откъснати крайници и прочее последствия от различни въоръжени конфликти, които никога не намираха място във вечерните новини, да не говорим за страниците на „Хауитсър“, или „Гаубица“, както бе известен годишникът на „Уест Пойнт“. Едно от доказателствата за това, войник на име Доминик Трант, лежеше в старото гробище край Вашингтон Роуд още от 1782 година.^[1]

Всичко това вече беше минало. Десет месеца по-рано, малко след смъртта на чичо си Хенри, Док Холидей бе тръгнал по следите на един тамплиерски меч, който бе накарал него и братовчедка му Пеги Блексток да прекосят половината свят в търсене на тайна, променила живота му завинаги. Бяха открили съкровището на тамплиерите, което понастоящем лежеше скрито в подземията на древен замък в Южна Франция, Шато дьо Раванш.

Док Холидей се бе превърнал в заложник на това съкровище, в слуга на една смайваща въображението тайна. Месеци наред се бе борил с угризенията, продиктувани от служебните му задължения, и накрая бе осъзнал, че не е в състояние повече да преподава история, време беше да се потопи в нея, да я изживее, така да се каже. Връчил беше оставката си на ръководството на академията и бе приел да остане до края на учебната година. Сега учебната година беше приключила.

Холидей достигна края на плаца и свърна по Вашингтон Роуд. Мина покрай т.нар. Квартира № 100, издържания във федералистки стил дом на началника на Военната академия, и продължи по Алеята на професорите. Домът му беше най-малкият от всички, разположени на тази живописна сенчеста улица — къща с едва две спални, построена в характерния за 20-те години на миналия век стил, с дъбова ламперия, стъклописи, лакирано дюшеме и старинни мебели. Холидей живееше на улицата, предназначена за семейните преподаватели, макар да бе овдовял преди повече от десет години. От друга страна обаче, когато постъпи в „Уест Пойнт“ след онази идиотска злополука, отнела окото му, тази малка къща се оказа единственото жилище, съответстващо на ранга му.

Холидей затърси ключовете си, сетне успя да отключи — макар и с известни усилия — предната врата и влезе в потъналата в мрак къща. Както обикновено, за частица от секундата в едно далечно ъгълче на сърцето и ума му се прокрадна илюзията, че Ейми ще го посрещне, но миг по-късно потъна в нежната прегръдка на тъгата, щом осъзна, че това няма да се случи. Бе изминало много време, цели десет години, но част от болката просто отказваше да си отиде, каквото и да твърдяха философите.

Хвърли ключовете в купичката, оставена върху бюфета, който Пеги беше сковала, когато бе на дванайсет, и се запъти към кухнята.

Включи газовия котлон и постави тенекиения кафеник върху него, сетне се върна в спалнята и съблече униформата си. Макар да бе леко замаян от изпития алкохол, окачи я грижливо на закачалката и я прибра в гардероба редом до униформата си на рейнджър, сетне обу джинси и тениска. Върна се в кухнята, наля си чаша горчиво кафе и я отнесе в малката дневна, чиито стени бяха заети от лавици, отрупани с книги, а покрай старинната камина, облицована със зелени кахлени плочки, бяха наредени малък диван и няколко удобни стари стола.

Навън се бе спуснал непрогледен мрак и Холидей почувства в стаята да се прокрадва хлад. Запали огън в камината, отпусна се на един фотьойл, отпи от кафето и впери поглед в пламъците, които танцуваха около цепениците. Десетина минути по-късно огънят вече пламтеше весело, стаята се изпълваше с топлина, а вечерният хлад отстъпваше пред жизнерадостния танц на пламъците.

Погледът на Холидей се насочи към предмета, окачен на две кукички над камината, предмет, който блестеше примамливо на светлината на пламъците — меч на тамплиерите, който двамата с Пеги бяха открили в тайника в дома на чичо си Хенри в северозападната част на щата Ню Йорк. Мечът беше дълъг около осемдесет сантиметра, изработен от дамска стомана с характерните за нея вълнообразни шарки, наподобяващи копринено моаре, а ефесът бе покрит със златна тел, под която бяха намерили онова кодирано послание. Седемстотин години по-рано този меч бе принадлежал на кръстоносец на име Гийом дьо Жизор. Същия меч бяха държали в ръцете си и Бенито Мусолини, и Адолф Хитлер. Той бе близък на меч, с който преди по-малко от година Холидей бе убил човек. Смъртоносното оръжие, окачено над камината, беше Зефир, Мечът на западния вятър.

Преди двамата с Пеги да се впуснат в онова продължително търсене, довело ги до разкриването на множество загадки, Холидей имаше съвсем друго — категорично и абсолютно — отношение към историята. Фактите и датите, записани в учебниците, сякаш бяха издълбани върху камък и нищо не бе в състояние да промени отношението му към тях. Историческият му речник се състоеше все от думи като „категоричен“, „абсолютен“, „неопровержим“, „необратим“, „неизменен“ и прочее.

Нещата обаче се бяха променили. И тази промяна в отношението му към историята можеше да се сравни с тихо езеро, в чиито спокойни води някой е хвърлил шепка камъни, а може би с проглеждането на слепец, с появата на бял свят на новородено... или, в неговия случай, на меч.

Намирането на Меча на западния вятър в дома на чичо Хенри във Фредония бе променило живота не само на Холидей, но и на мнозина други. Ако не го беше открил, немало хора — и добри, и лоши — щяха още да са живи. Някои от тях бяха намерили смъртта си от неговата ръка. Миналото на чичо Хенри бе променило бъдещето на Холидей, който бе поел по пътеката от недомлъвки и тайни, завършила с окачването на меча над камината в дома му.

Отношението му към тамплиерите и тяхната история се бе променило. Преди време беше учил курсантите си в академията, че това древно братство не заслужава нещо повече от бележка под линия в средновековните хроники, че едва ли е представлявало нещо повече от шайка безработни рицари, превърнали се от *рутиери*, обирджии по пътищата, грабили поклонниците, пътуващи към Йерусалим, в икономическа сила, покрила като облак територията на цяла Европа през XIII век.

Учил бе курсантите си, че империята на тамплиерите е рухнала в един-единствен ден — петък, 13 октомври 1307 г., когато френският крал Филип IV и папа Климент издали заповед за арестуването на всички тамплиери на територията на Франция, последвано от конфискацията на цялото им имущество.

Останалите европейски държави бързо последвали примера на Франция, тъй като открили в него лесен начин да се отърват от непосилното бреме на кралските дългове към банките, контролирани от тамплиерите. Съгласно официалната история тамплиерите просто изчезнали безследно като метеор, прекосил за кратко небосклона. Холидей бе преподавал всичко това като неоспорим факт. Оказа се, че не е бил прав.

В онзи съдбоносен ден на 1307 г., когато палачите на крал Филип отсекли главите на хиляди тамплиери, те пропуснали да отсекат и техните пипала, така да се каже. Рицарите, или поне по-голямата част от тях, били избити, но счетоводителите им — предимно цистерциански монаси — оцелели. В края на Втората световна война

Германия била в руини, но когато димът над тях се разсеял, хората, които управлявали влаковете, ръководели уличното движение, преподавали в училищата, отново се върнали към заниманията си... В Съединените щати например президентите идват и си отиват на всеки четири или осем години — досущ като въртяща се врата на входа на някоя сграда, но бюрократите остават. Същото се случило и с тамплиерите.

Много преди крал Филип да издаде своя едикт, по-нисшите ешелони на Ордена на тамплиерите създали надвисналата опасност и взели мерки да я избегнат. Променили тихомълком завещанията си, сключили фиктивни сделки за покупко-продажба, а нотариалните актове за земите и замъците им с вписани в тях други имена, както и разписки за огромни парични суми, се озовали в ръцете на хора, които никой не можел да свърже с тях и които живеели далеч от лапите на крал Филип и неговите английски братовчеди. Няма нищо случайно в обстоятелството, че човекът, изобретил двустранното счетоводство, е бил монах. Не след дълго идеята счетоводството да се води в две отделни книги започнала да се прилага навсякъде.

Когато арестувал тамплиерите, Филип конфискувал цялата видима част от тяхното богатство, но *невидимата* била пренесена далеч от властта му. Както казал Жак дьо Моле, последният официално избран велик магистър на Ордена на тамплиерите, преди да бъде изгорен на кладата през 1314 г.: „Най-добрият начин да запазиш една тайна, е да забравиш, че тя съществува“. Именно това направили тамплиерите.

В продължение на седемстотин години те се криели зад различни имена и самоличности, а богатствата им достигнали неимоверни мащаби, удвоявайки се, учетворявайки се, умножавайки се с течение на времето, за да проникнат във всяка сфера от икономиката и в живота на всяка държава по света.

Мощта на това богатство, консолидирана в една обща сила, би била почти неустоима, би била в състояние с лекота да събори всяко правителство на света. Изковано в един могъщ чук, влиянието, произтичащо от богатството на тамплиерите, било в състояние да донесе неизброими добрини или да причини невъобразими злини. То станало ключ към постигането на царството небесно или към отварянето на пламтящите двери на ада.

И този ключ се криеше в малкия, изцапан с кръв бележник, който сега лежеше заключен в едно чекмедже на бюрото в кабинета на подполковник Джон Холидей. Бележникът беше дар от бивш свещеник на име Хелдер Родригеш, умрял в ръцете на Холидей на Корву, един от Азорските острови.

Този дар обаче Холидей бе получил срещу едно условие: използвай го мъдро, използвай го за добро или изобщо не го използвай. Съкровището на тамплиерите, което Родригеш бе разкрил пред Холидей и Пеги в онзи буреносен, дъждовен ден на острова, бе наистина огромно, а тайната, скрита в окървавения бележник, струваше милион пъти повече. Неонацистът Аксел Келерман бе посветил на разкриването на тази тайна живота си, прекъснат от Евър, Меча на източния вятър. Заради нея на една тъмна уличка в Йерусалим бе загинал и анонимният убиец от Содалитиум Пианум, или Братството на Пий, организация, която играеше ролята на службата за контрашпионаж на Ватикана.

Всички тези неща стояха зад решението на Холидей да напусне Уест Пойнт. Той добре знаеше, че опасността, произтичаща от бележника на Родригеш, не е отминала, затова не искаше да излага на риск живота на своите възпитаници и колеги в Уест Пойнт. Грозеше ли го опасност, предпочиташе да се изправи сам срещу нея.

Холидей се унесе, стоплен от огъня в камината, и не след дълго потъна в дълбок сън. Когато се събуди, навън започваше да се разсъмва и първите розови лъчи на слънцето галеха върховете на дърветата по Джийс Пойнт и река Хъдсън. Цепениците в камината се бяха превърнали в студена пепел и ставите на Холидей го боляха след нощта, прекарана във фотьойла. Нещо го бе събудило. Някакъв звук. Примигна и вдигна ръка, за да погледне стария ролекс, който бе наследил от чичо си Хенри. Шест без десет. Утринната тръба щеше да прозвучи след цели четиресет минути.

Надигна се от креслото и прекоси стаята, за да отиде до прозореца, който гледаше към улицата. Навън видя синьо такси от Хайланд Фолс, спряло пред дома му с работещ двигател. От колата слезе някакъв човек и тръгна по алеята към дома му. Единственият му багаж беше ръчна чанта.

Холидей мигом разпозна красивия мургав младеж. Това бе Рафи Вануну, израелският археолог, с когото двамата с Пеги се бяха

сприятелили в Йерусалим. От това разстояние му се стори, че Вануну изглежда в добро здраве и отлична форма, единственото свидетелство за тежкия побой, от който бе оцелял, беше лекото му накуцване. Изражението на лицето му обаче бе мрачно. Вануну изкачи стъпалата пред къщата, замаяйки леко десния си крак. Холидей отиде до входната врата и я отвори широко.

— Рафи! — каза той. — Каква изненада! Какво, за бога, правиш тук?

— Пеги изчезна! — отвърна археологът. — Отвлякоха я!

---

[1] В гробището на „Уест Пойнт“ са погребани множество висши американски военни и герои от Гражданската война от ген. Дж. Къстър до ген. Норман Шварцкопф. Най-старият гроб е именно на Доминик Грант, ирландец по рождение, сражавал се на страната на юнионистите по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

2.

— Разказвай — подкани го Холидей, докато приготвяше нова кана кафе.

Рафи седеше унил край кухненската маса. Лицето му беше бледо и уморено. Той простена тихичко и се поизправи на стола си.

— Знаеш как се развиха нещата помежду ни — започна неуверено. Думите му прозвучаха по-скоро като въпрос.

Холидей сви рамене.

— Бяхте двойка — каза той. — След Азорите тя се върна в Йерусалим и остана там.

— Така е — отвърна Рафи и кимна. — Отначало сякаш искаше да се погрижи за мен след изписването ми от болницата, но по-късно... — Не довърши изречението.

— По-късно отношенията ви преминаха на друг етап — каза Холидей.

— Нещо такова — съгласи се Рафи.

Холидей откри две чаши в шкафа над кухненския плот, сетне отиде до хладилника и извади оттам кутийка сметана. Ръцете му, които сякаш не можеха да намерят покой, сега тършуваха за лъжички. Винаги се чувстваше неловко, когато му се налага да обсъжда собствените си връзки, да не говорим за тези на други хора, особено на Пеги. Със смъртта на чичо Хенри Холидей и далеч по-младата му братовчедка бяха осиротели. Връзката между тях беше много специална. А сега в нея се бе забъркал и този млад археолог.

— Да сте се скарали или нещо подобно? — попита Холидей наслуки. Загреба пълна шепа зърна и ги изсипа в малката кафемелачка. Машината забръмча и само след няколко секунди въздухът се изпълни с аромат на току-що смляно кафе.

— Не — отвърна Рафи и поклати глава. — Изобщо не сме се карали. Нищо подобно. Дори обсъждахме да направим нещата между нас... малко по-постоянни.

— Възнамерявали сте да се ожените? — попита изненадан Холидей. Пеги беше доста саможива, сама се описваше като заклет ерген, но в пола. Подобно решение определено не бе в стила ѝ.

— Да, щяхме да стигнем и до това — призна нерадостно Рафи.

— И какво се случи?

— Пеги получи обаждане. От списание „Смитсо̀ниъ̀н“. Заявиха, че искат да ѝ възложат някакъв проект. Знаеха, че е в Йерусалим, така че решението им да се спрат на нея изглеждаше повече от логично.

— Искали са да ѝ поръчат фоторепортаж? — попита Холидей. Изсипа смляното кафе във френската преса на кухненския плот и наля вряла вода от чайника. Старото тенекиено джезве бе за него, френската преса — за гости.

— Не просто фоторепортаж, а статия с купища снимки към нея. Нещо като дневник на някакви разкопки. Идеята да напише материал ѝ допадна. От известно време обмисляше да се захване с журналистика. Възнамеряваше да го направи за разнообразие или така поне смяташе — добави горчиво Рафи.

— За какви разкопки става въпрос? — попита Холидей.

— Френското дружество за библейска археология в Йерусалим организира експедиция в Египет и Либия. Един от ръководителите ѝ, отец Шарл-Етиен Брасьор, проучвал някакви документи в архивите на Ватикана и попаднал на стари тамплиерски ръкописи.

— Във Ватикана? Та нали именно Римокатолическата църква разпуска ордена и изпраща последния му велик магистър на кладата? — възкликна Холидей.

— Текстовете, открити от Брасьор, са били конфискувани от съдебните чиновници на крал Филип по време на гоненията срещу Ордена — обясни Рафи. — Дошли са от някакво затънтено абатство, наречено Ла Кувертуарад, разположено в долината на река Дордона във Франция.

Холидей натисна буталото на френската преса и наля две чаши кафе. Отнесе ги до масата, постави едната пред своя приятел и се настани срещу него.

— Какво толкова интересно има в тези текстове, че е развълнувало така силно онзи доминиканец Брасьор?

Рафи отпи от чашата си с благодарност. Като че ли започваше да се отърсва от напрежението, изглеждаше ободрен, дори се поизправи

на стола си, когато силната напитка се вля във вените му.

— Текстове са били написани от цитерциански монах на име Ролан дьо Ено. Ено е бил секретар на Гийом дьо Сонак, великия магистър, ръководил тамплиерите по време на обсадата на Дамиета през 1249 г.

— Къде се намира Дамиета? — попита Холидей.

— В делтата на Нил, източно от Александрия.

— Добре, слушам те — кимна Холидей и си представи мислено картата на Египет с ветрилообразната делта на река Нил, разположена недалеч от Кайро.

— Според текстовете Ено посетил някакъв коптски манастир в пустинята и там чул слухове за местонахождението на гробницата на Имхотеп. Имхотеп бил същински гений, нещо като Леонардо да Винчи на онази епоха.^[1] Имхотеп бил човекът, проектирал първите пирамиди и положил основите на медицината.

— Зная кой е Имхотеп — отвърна Холидей. — Тази история има ли край, или ще трябва да ти приготвя и вечеря?

— Съжалявам — каза Рафи. — Нещата са доста объркани, а и аз съм изморен.

— Продължавай — подкани го Холидей.

— Сведенията, оставени от Ено, съдържат достатъчно информация, която да позволи на съвременните учени да стигнат до манастира, но в тях няма и думичка за местонахождението на гробницата на Имхотеп. Намирането ѝ би било невероятно постижение, но този библейски археолог, отец Брасьор, развил доста странната теория, че Имхотеп е архетип на Ной, онзи, който оцелял от потопа. Според мен няма никакви основания за подобно предположение, но пресата обича такива теории, така че Брасьор лесно намерил финансиране за експедицията.

— И какво се случило после? — попита Холидей. Стана, донесе френската преса и раздели съдържанието ѝ по равно между своята чаша и тази на Вануну.

Рафи продължи:

— Потеглили от Йерусалим към Александрия, която трябвало да бъде нещо като сборен пункт — там щели да ги чакат колите, хранителните припаси, местните служители... Някъде между Ел

Аламейн и Мерса Матрух били отвлечени от група, която се представя като Братството.

— Какво, по дяволите, е това Братство? — възкликна недоволно Холидей. Стомахът му се сви на топка и в него започна да се оформя неприятно предчувствие.

— Пълното му название е Братство на храма на Изиди. Самите те се представят като ислямски аналог на тамплиерите, съществувал много преди да се появят първите кръстоносци. Някои предполагат, че появата му е свързана с разцвета на култа към Имхотеп в долината на Нил около 600 г. пр.н.е. Братството почита Имхотеп като Птах, бога на занаятите, но и на прераждането. Птах бил безсмъртен. Иначе казано, дърводелец, който се завърнал в света на живите. Сходствата с християнството са повече от очевидни. Братството смята, че християните, и най-вече католиците, са си присвоили Имхотеп под името Исус Христос. Самообявили са се за преки потомци на копитите и асасините, онази прочута секта надрусани шиити, и са се провъзгласили за единствените истински федаини, или борци за свобода според тяхната терминология.

— С други думи, терористи — заключи Холидей.

— Пълни откачалки — отвърна Рафи и сви рамене.

— Все тая. И това са хората, отвлекли Пеги?

— Да.

— Кога се е случило това?

— Кой ден сме днес?

— Двайсет и шести. Понеделник.

— В такъв случай... в четвъртък. Преди четири дни — отвърна Рафи, докато прокараваше пръсти през невчесаната си коса и се прозяваше.

— Какви са исканията им? — попита Холидей.

— Не са отправили никакви искания. Или поне не го бяха сторили до вчера, когато отлетях от „Бен Гурион“.

— Това не е добре — каза Холидей.

— Не е — призна Рафи. — Същото казват и приятелите ми в Мосад — отбеляза той, след което се прозя отново.

— Кога спа за последен път? — попита го Холидей.

— В самолета. Трябва да хапна нещо.

— В такъв случай ще ти уредя закуска — каза Холидей и стана от масата. — Какво ще кажеш да се поразходим?

— След четиринайсет часа на онези евтини седалки в самолета на „Ел Ал“? Разбира се, че искам да се поразгъпча. Къде отиваме?

— В Гранд Хол. Кафенето там отваря рано. Трябва ли храната да е непременно кашер?

— Точно в този момент бих погълнал сандвич с бекон с гарнитура от още бекон — отвърна израелският археолог.

— Изчакай само да се облека, а дотогава имаш ли нужда, можеш да ползваш банята в края на коридора.

Рафи се запъти към банята, а Холидей влезе в спалнята си. Пет минути по-късно се появи на прага облечен в старата, но удобна камуфлажна униформа с цвят на шоколадови бисквити, която бе използвал по време на Първата война в Залива. След още пет минути от банята излезе току-що избръснатият Рафи Вануну и двамата напуснаха къщата заедно. Утринният ветрец носеше приятна прохлада, а слънцето продължаваше да се изкачва над върховете на дърветата. Денят се очертаваше приятен. Докато Холидей заключваше вратата, прогърмя оръдието от Трофи Пойнт, разположено на осемстотин метра по-надолу по Вашингтон Роуд. Холидей спря и изкозирува кратко на фона на този салют, отекнал над целия кампус на Военната академия.

— Започва поредният Ден 3 — отбеляза той, докато двамата с Рафи закрачиха по алеята. — Господ да ни е на помощ!

— Какъв е този Ден 3? — попита Рафи.

— Пристигането на новобранците. Хиляда и двеста хлапета, придружени от своите майки, бащи, братя, сестри, приятелки, приятели, понякога дори и съседи. Академията се превръща в същински цирк.

— В шест и половина сутринта?

— Армията предпочита тази лудост да започне колкото се може по-рано — засмя се Холидей. — Ако извадим късмет, ще си спестим по-голямата част от нея.

Вървяха по Алеята на професорите. Голяма част от къщите изглеждаха изоставени. Повечето офицери и цивилни преподаватели в Уест Пойнт или бяха излезли в отпуск, или караха някакви курсове другаде.

Двамата стигнаха ъгъла на Алеята на професорите и Джеферсън Роуд, след което свиха на запад, подминаха Квартира № 100 и паметника на Тейър^[2]. В далечината пред тях се извисяваше сивкавата грамада на Вашингтон Хол с конната статуя на Вашингтон пред двете крила на огромната сграда. На хълма зад нея се издигаше неоготическата протестантска черква, известна като Параклиса на кадета. От вратите на Вашингтон Хол вече излизаха новобранци, облечени в черно-бели анцузи, които щяха да се превърнат в техни неизменни одежди, подчертаващи ниския им статус в академията, до получаването на същински униформи, което щеше да стане доста покъсно в хода на обучението им. От време на време забелязваха някой униформен второкурсник с червен шарф на пояса, който се опитваше да строи, доколкото може, изгубилите ума и дума новобранци.

— Изглеждат така, сякаш са попаднали в ада — ухили се Рафи при вида на уплашените младежи и девойки, които въпреки всичко се опитваха да запазят спокойните си, дори невъзмутими изражения.

— Това е идеята — отвърна Холидей. — Отчуждаване и откъсване от миналото. Шокова терапия, наподобяваща прекъсването на пъпната връв.

— Имаш право — каза израелецът.

Излязоха на широкия бетонов плац пред Вашингтон Хол и започнаха да си проправят път сред притеснени новобранци, които се щураха насам-натам като ята малки рибки. На плаца вляво започваха да се събират роднини и приятели, които наподобяваха зяпачи, събрали се на екзекуция.

Тъкмо минаваха покрай паметника на Вашингтон, когато един курсант стана от мястото си и тръгна срещу тях. Бе облечен в парадна униформа с шест златни нашивки на командир на отделение и чифт грозновати очила от онези, които наричаха очила за контрол на раждаемостта, защото никое момиче не би се съгласило да излезе с някой, който ги носи. Изглеждаше по-възрастен от повечето курсанти, а по лицето му бе набола брада. На показалеца на лявата си ръка носеше пръстен на „Уест Пойнт“. Дясната му ръка бе потънала в джоба на униформените му панталони. Младежът се усмихна глуповато.

— Извинете, сър, изгубил съм си...

Холидей реагира, без да се замисли. Блъсна силно Рафи встрани, при което израелският археолог се просна на земята. Едновременно с това заби юмрук в лицето на курсанта с такава сила, че почувства как хрущялът на носа му изпращява. Сграбчи го за китката на дясната ръка в мига, в който тя се измъкна от джоба, сетне постави крак зад коляното на предния крак на курсанта и завъртя китката му, която се скърши като суха клонка.

Младежът изпищя и падна, а Холидей продължи да стиска ръката му. Рафи се изправи с олюляване на крака и на паважа около тях започна да се събира малка тълпа. С периферното си зрение подполковникът видя към тях да тичат курсанти с червени шарфове. Младежът на земята като че ли се превиваше от болка в продължение на няколко секунди, след което притихна. Впери мрачен поглед в Холидей и заскърца със зъби.

— Кой си ти, по дяволите? — извика Холидей. — Зная, че не си курсант.

Младежът се разтресе в конвулсии и петите му заудряха по земята. Очите му се подбелиха, а устните му се покриха с бяла пяна.

— Мили боже! — прошепна Рафи, който не можеше да откъсне поглед от него. — Той умира!

Холидей кимна към черния предмет от въглеродна стомана, който лежеше на земята до младежа в униформата на курсант от „Уест Пойнт“.

— Това там е военен автоматичен нож — обясни му Холидей. — Искаше да ме убие. Той е наемен убиец.

---

[1] Имхотеп, висш сановник, живял по време на III египетска династия (XXVII пр.н.е.), върховен жрец, астроном, лечител, архитект, скулптор, написал най-старите медицински трактати, предполага се, че е въвел календара в Древен Египет. Смятан е за първия истински архитект, инженер и лекар в човешката история. — Б.пр. ↑

[2] Бригаден генерал С. Тейър (1785–1872) е един от създателите на Военната академия на САЩ и нерядко бива наричан бащата на „Уест Пойнт“. — Б.пр. ↑

3.

Стояха около масата в една от операционните зали в спешното отделение на военна болница „Келър“ и се взираха в голото тяло върху носилката. По-малко от час бе изминал от събитията, разиграли се пред Вашингтон Хол, но трупът на убиеца вече бе успял да побелее и посивее. Приличаше на плашещ с реализма си манекен от витрината на някой магазин. Върху лявата страна на гърдите му, точно над сърцето, имаше сложна наглед татуировка: кръстосани ключове зад щит с лъв и котва с митра над щита. Това очевидно беше гербът на някой папа, но на кой точно, Холидей нямаше представа.

— Не съм патолог — заяви военният лекар, капитан на име Ридли. Беше млад, нямаше четиресет, но черните му коси започваха да оредяват на темето, а слепоочията му бяха леко посивели. — Ако съдя обаче по пяната в ъгълчетата на устните и степента на вкочаняване на крайниците, бих казал, че става въпрос за невротоксин с невероятно бързо действие.

— Нямаше време да вземе каквото и да било — отбеляза Холидей.

— Така е — потвърди Рафи.

— Открих парченца пластмаса по езика и гърлото му — каза Ридли. — Това са остатъци от капсула. Най-вероятно вече е била в устата му.

— Хапче, с което да се самоубие? — учуди се Рафи.

— Така изглежда — отвърна докторът.

Присъстваше и представител на военната полиция в „Уест Пойнт“, едра, силна жена около трийсетте с камуфлажна униформа, кубинки и вързана на опашка коса. На колана ѝ висеше кобур, а лицето ѝ беше бяло като платно. Имаше чин на сержант. Името ѝ бе Кони Сейърс.

— Аз съм най-обикновен следовател от военната полиция — заяви тя. — Не разбирам нищо от тези неща. — Сетне поклати глава,

без да откъсва очи от мъртвеца. Имаше вид на човек, в чието гърло намира едва сдържана жлъчка. Говореше сякаш през стиснати зъби.

— Уведомихте ли Военната служба за криминални разследвания? — попита Холидей.

— Да, сър. Изпращат двама детективи от Форт Гилъм.

Форд Гилъм се намираще в Джорджия, което означаваше, че ще пристигнат след шест до осем часа, а можеше да се забавят дори повече. Холидей знаеше, че колкото повече време прекара в „Уест Пойнт“, толкова по-дълбоко в блатото на бюрокрацията ще затъне. Цялата академия гъмжеше като разбунен кошер в резултат на случилото се и положението щеше само да се влошава.

— Разполагаме ли с някакъв документ за самоличност? — попита той, макар да знаеше какъв отговор ще получи.

— Не, сър — отвърна Сейърс и поклати глава. — Нищо освен татуировката.

— Който и да е, несъмнено не е бил с всичкия си — заяви лекарят. — Ненормалник.

Холидей взе ножа от стоманената табличка, оставена до операционната маса. Тънко дванайсетсантиметрово острие от въглеродна стомана. Стилет. Ако бе закъснял с частица от секундата, сега тук щеше да лежи самият той със забит в сърцето нож. Това не беше оръжие, което някой психично болен би си купил.

— Предполагам всички сте съгласни, че не съм го убил — заяви Холидей.

— Гарантирам това — потвърди докторът. — Няма никакво съмнение, че става въпрос за самоубийство.

— Добре — отвърна Холидей, — защото двамата с Рафи имаме работа в Ню Йорк.

— Следователите от Форт Гилъм ще искат да разговарят с вас — обади се сержант Сейърс. — Ще ви зададат някои въпроси. Предполагам, че от Министерството на вътрешната сигурност също ще пожелаят да се срещнат с вас. Не е ли по-добре да останете на територията на базата... ъъ, сър?

Холидей я удостои със строгия поглед на висшестоящ офицер.

— Това заповед ли е, сержант?

Младата служителка на военната полиция схвана недвусмислено посланието. Холидей не си падаше по подобни унижителни

демонстрации на ранг, но в случая това беше необходимо.

— Не, сър.

— Добре, ще оставя номера на мобилния си телефон на шефа ви — каза той, хвърли последен поглед към тялото, завъртя се на пети и напусна операционната, следван по петите от Рафи Вануну.

Холидей повика служебен автомобил, който да ги отведе до ресторанта на „Бъргър Кинг“ на Лоунсъм Роуд, непосредствено до Мичи Стейдиъм. Верен на думите си, Рафи си поръча два двойни кроасана с яйца, шунка и бекон, които прокара с няколко чаши силно черно кафе. Холидей едва успя да се справи с един английски мъфин с яйце и наденичка. Чувстваше, че адреналиновата треска, предизвикана от сблъсъка с наемния убиец, все още не е оставила напълно тялото му.

— Реагира толкова бързо! Как разбра? — попита Рафи.

В заведението влезе хлипаща майка, придружавана от съпруга си и младо момиче, най-вероятно сестра на новобранеца, с когото току-що се бяха сбогували и когото нямаше да видят през следващите няколко месеца. Майката започна да утолява мъката си с помощта на огромни количества картофени крокети.

— Нищо у него не беше наред — обясни Холидей. — В униформата му нямаше грешка, но никой второкурсник не би се избръснал толкова зле в Деня 3, освен това този пръстен се носи винаги на дясната, а не на лявата ръка. Армейските очила също бяха неуместни. Те трябва да се носят само по време на първите няколко седмици в Казармите на звяра... това е началното обучение. След това всеки има право да носи каквито очила пожелае. Ако нашата приятелка сержант Сейърс порови достатъчно надълбоко, ще открие, че някой второкурсник е останал без униформа.

— Какво, по дяволите, става, Док? — попита Рафи. — Първо Пеги, а сега и това!

— Сигурно са свързани. В противен случай съвпадението би било наистина невероятно. Единствената ни улика е онази татуировка — намръщи се Холидей. — И тя ми напомня за Луц Келерман и неонацистките му другарчета.

— Смяташ ли, че са замесени тамплиерите?

— Това са брънки от една и съща верига от събития — каза Холидей. — Ако съдя по думите ти, Пеги е взела участие в експедиция, вдъхновена от стари тамплиерски текстове. Звучи ми логично. —

Поклати глава и продължи: — Всъщност... няма значение. Важното е да открием Пеги и да си я върнем.

— Откъде ще започнем?

— Заминаваме за Ню Йорк.

— Мислих върху това — поколеба се Рафи, — но не разбирам каква работа имаме там.

— Трябва да стигнем до летището — каза Холидей, стана и събра в таблата остатъците от закуската им, — за да хванем самолета за Франция.

Върнаха се в дома на Холидей и Рафи го изчака, докато пригответи набързо багажа си и вземе безценния бележник, който бившият свещеник Родригеш му бе дал. Сетне извикаха такси и потеглиха към Хайланд Фолс. Там Рафи взе автомобил под наем на свое име, а Холидей шофира до Ню Йорк. Оставиха колата в „Авис Парк & Лок“ на Трийсет и първа улица, точно зад Пен Стейшън, и взеха автобус до летище „Кенеди“. В четири следобед вече се бяха настанили на борда на „Еърбъс 330“ на „Ер Франс“, който щеше да кацне директно в Париж. Бяха преминали паспортната и митническата проверка без никакви проблеми, което означаваше, че никой в „Уест Пойнт“ не е разбрал, че са заминали.

Настаниха се на две по-задни места в салона за бизнес класата, точно пред кухненския бокс. В тази част на салона имаше само още двама пътници — възпълен мъж със скъп костюм, който похъркваше в съня си, и елегантна жена с леденостудено излъчване и дрехи на „Шанел“, която си поръчваше чаша след чаша бяло вино. Рафи се унесе в сън, надявайки се да преодолее часовата разлика, към която тъкмо бе започнал да се нагажда. По време на първите два часа от полета Холидей гледаше през илюминатора, вперил поглед в безкрайната синева на Атлантика под широките криле на самолета.

— Какъв съм глупак! — промълви най-сетне той.

— Какво? — попита объркано Рафи.

— Какъв съм глупак! — повтори Холидей.

— Защо? — попита Рафи, докато се протягаше и прозяваше.

— Мотивът! — отвърна Холидей. — Трябваше да се замисля за мотива!

— Какво искаш да кажеш?

— Защо според теб онзи твой отец Брасьор е проучвал тамплиерски текстове в архивите на Ватикана?

— Нямам представа. Вероятно се е интересувал от навлизането на тамплиерите в Египет. Нали е археолог.

— Преди година убиец, изпратен от Ватикана, нападна двама ни с Пети в Йерусалим. А сега някаква татуирана откачалка се опита да ме убие в „Уест Пойнт“.

— Какво имаш предвид?

— Защо? Какъв е мотивът? Аз съм преподавател по история. Пеги е фотограф. Защо нас?

— Вие сте свързани с меча на тамплиерите. И с онова съкровище от ръкописи, което сте открили на Азорските острови.

— Това да не ти е някоя щура история за религиозни заговори, които се въртят около проблема водил ли е Исус сексуален живот или не. Никой не убива хора заради някакви ръкописи, колкото и ценни да са те от гледна точка на историята.

Рафи сви рамене.

— Добре. Каква тогава е причината?

— Пари — отвърна без колебание Холидей. — От самото начало става въпрос за пари и за нищо друго.

— Обясни ми, моля те.

— Тръгнахме по следите на меча, който ни отведе от дома на чичо Хенри чак до онази пещера на Азорите. Родригеш ни показа хиляди и хиляди ръкописи, съхранявани в златни цилиндри, спасени от библиотеката в Александрия и още десетина древни хранилища на знания. Същинско богатство, което да предостави на учените работа за сто години напред. Дори за повече. Не, какво ти богатство, истинско съкровище.

— Съкровището на тамплиерите — съгласи се Рафи.

— Години наред уча моите курсанти, че тамплиерите, поне в началото, са били най-обикновена банда разбойници, които по-скоро са грабели поклонниците, отколкото да ги закрилят. Знамето на тамплиерите им е давало добро извинение да убиват и плякосват в Божието име. Че са били разбойници, главорези в лъскави доспехи.

— Но си грешал, така ли?

— Не. Бил съм прав. Абсолютно прав. Би трябвало да се сетя по-рано. Не ръкописите в онази пещера на остров Корву са истинското

съкровище. — Холидей бръкна във вътрешния джоб на спортното си яке. Извади дебелия бележник, който Хелдер Родригеш му бе дал, преди да издъхне в ръцете му. Бележникът съдържаше двеста и четиресет страници и бе подвързан с мека светла кожа, а кориците му бяха пристегнати с ластик. Изглеждаше много стар. Кожата бе покрита с петна от вода и кръв... кръвта на умирация свещеник. — Това е истинското съкровище — каза Холидей и подаде бележника на Рафи. — Около хиляда имена и адреси, които Родригеш е преписал преди Втората световна война и периодично е актуализирал информацията. Търговски компании, цели семейства, дори отделни личности, които дължат благосъстоянието си на съкровищата на тамплиерите, изчезнали безследно в края на тринайсети век. Корпорация „Тамплиери“. Това търсеше онзи убиец в Йерусалим. Това търсеха Келерман и шайката му от неонацисти, това търсеше и убиецът в „Уест Пойнт“.

— „Астроеур“ — прочете Рафи първото име в списъка.

— Около четири хиляди хотела по цял свят. Кетъринг за всяка по-голяма железопътна компания за пътнически превози в Европа. Годишен оборот от три милиарда евро.

— „Атриъл & Сие“?

— Недвижими имоти в Европа и Югоизточна Азия. Оборотът им е още по-голям.

— „Брожие Телеком“. Мобилни телефони?

— И кабелна телевизия — добави Холидей.

— „Креди Алианс“?

— Втората по големина търговска банка във Франция.

— И всички те са свързани с тамплиерите?

— По един или друг начин. Докосваме се едва до повърхността, но добиваме представа как работи системата. Дузина малки компании, на които никой не би обърнал внимание, инвестират в по-голяма компания и постепенно придобиват пълен контрол. Да вземем за пример „Аретко“, голяма мултинационална корпорация. Проследих собствеността ѝ до друга компания, наречена „Веритас Рошел“, основана в началото на XIX в. и специализирана в застраховането на кораби. „Веритас Рошел“ е собственост на цистерциански манастир, разположен в долината на Дордона. Според абата на манастира собствеността върху компанията е била завещана на светата обител от

някой си Ги д'Изоар дьо Вовенарж, граф от Екс ан Прованс. Оказва се, че по майчина линия графовете Дьо Вовенарж произлизат от Робърт де Еверингам, нормански рицар и тамплиер. Всичко това наподобява един огромен пъзел.

Рафи сви рамене. Русокоса стюардеса в спретнат костюм и бяла кърпичка в джобчето го попита дали желае нещо за пиене. Той поклати глава и тя отмина.

— Добре — съгласи се Рафи. — Тамплиери са основали всички тези компании или най-малкото са осигурили финансирането им. Това обаче се е случило преди много години. Каква е връзката с настоящето? Искам да кажа, какво от това, че компаниите са свързани с тамплиерите?

— Проверих първите пет имена в списъка и открих мрежа от сто свързани помежду си компании. Основен акционер на всичките сто компании е частната банка „Пелерин & Сие“. Името говори ли ти нещо?

— Замъкът Пелерин в Израел, където открихме Сребърния свитък.

— Именно — каза мрачно Холидей. — Това е частна банка. Частните банки са собственост на отделни физически лица и не са задължени от закона да обявяват активите си. А това им осигурява отлично прикритие, ако целта е да се скрият парите на тамплиерите. Директори на „Пелерин & Сие“ са били едва трима души, чиито имена не бях чувал никога: Себастиан Арман, Пиер Пуже и Жорж Лорелот. По всичко изглежда, че са контролирали активи на стойност около сто милиарда евро. Това са много пари, приятелю. Достатъчно, за да започне някой да убива заради тях.

— Използва минало време — „директори са били едва трима души“, които „са контролирали активи на стойност сто милиарда евро“.

— И тримата директори на „Пелерин & Сие“ са покойници. Арман е починал през 1926 г., Пуже през 1867 г., а Лорелот през 1962 г. Единственото общо между тях е обстоятелството, че са погребани на един и същи ред в селското гробище на Дом в Аквитания, Югозападна Франция.

— В такъв случай „Пелерин & Сие“ е само фасада? — заключи Рафи.

— Все още нямам представа. Наследството на тримата се управлява от адвокат, който живее в същото село. Името му е Пиер Дюко. Трябваша ми цели осем месеца, за да стигна до този Дюко, след като дешифрирах записките в бележника. Това е човекът, с когото ще се срещнем във Франция.

— Смяташ ли, че ще ни помогне?

— Мисля, че това е единствената ни следа.

4.

Взетото под наем пежо пренесе Холидей и Рафи по вековния каменен мост над река Дордона. Озоваха се в селцето Сенак е Сен Жулиен, заобиколено от пейзаж, който почти не се бе променил отпреди осемстотин години, когато тези земи са били собственост на Елинор Аквитанска, майката на Ричард Лъвското сърце. Беше рано следобед на следващия ден след пристигането им в Париж и слънцето грееше ярко от безоблачното синьо небе. Лятото в Южна Франция бе наистина приказно красиво.

Като изключим магистралата, която прекосяваше част от долината на река Дордона, околните земи представляваха същата пъстроцветна мозайка от ниви, пасища и гори, просъществувала от Средновековието до наши дни, осяяна тук-таме от старинни селца, оградени от крепостни стени и високи гористи хълмове, а самата земя беше толкова черна и плодородна, че можеше да роди почти всичко, за което се сети човек.

Пред тях се издигаше стръмен скалист хълм, изникнал от бреговете на лъкатушната река, покрит със защитната мантия на вечнозелени храсти и дървета. Върхът на хълма представляваше продълговато плато с неправилна форма, върху което се издигаха крепостни стени и замък, в който по време на гоненията, последвали изненадващото разпускане на Ордена през 1307 година, били затворени повече от седемдесет тамплиери.

Малко преди да влязат в селцето, разположено от другата страна на моста, Холидей и Рафи завиха рязко надясно. Полята и реката се скриха от погледа им, тъй като автомобилът навлезе сред гъсти гори и започна да се изкачва по стръмния склон. Рафи изви врат и погледна през предното стъкло, но успя да види само основите на старите крепостни стени. Всяка атака на замъка, осъществена през XII век, би била невъзможна без изсичането на горите и продължителна обсада.

— Интересно какъв ли е бил светът по времето, когато е построено това място — каза Рафи, докато продължаваха към върха на

хълма.

— Изпълнен с насилие и суеверие — отвърна Холидей, който седеше зад волана. Откакто бяха напуснали хотела си в Париж рано сутринта, пътуваха право на юг в продължение на петстотин километра, като спираха само за да отидат до тоалетната и за да хапнат набързо по един сандвич с кафе в ресторанта на „Аутогрил“ край Лимож. — Колкото и романтично да ти изглеждат онова време или рицарите с лъснати до блясък доспехи, човешкият живот не струвал и пукната пара. Като добавим задимените стаи, лошата хигиена, гнилите зъби, чумата и всичко останало, не, това определено не е моята епоха.

Продължиха да се движат в тишина, а гората около тях бе все така мрачна и унила.

— Не съм сигурен дали не си губим времето — обади се накрая Рафи. Повтаряше това, откакто бяха пристигнали във Франция, и изтърканите му доводи започваха вече да дразнят Холидей. — Не разбирам как разговорът ни с този Пиер Дюко ще ни помогне да намерим Пеги. — Израелецът поклати глава. — Трябва да говорим не с него, а с полицията в Александрия.

— Отидем ли в Александрия, няма да направим нищо, освен да изпием чаша кафе за пет долара в „Старбъкс“ — отвърна Холидей, докато взимаше поредния остър завой по гористия склон. Пезото започна да губи мощност и той превключи на по-ниска предавка. — Наистина ли смяташ, че египетските власти ще посветят достатъчно време и усилия на израелец и американка, тръгнали по следите на някакви католически монаси? — попита той и погледна спътника си. — Или имаш приятели в Мухабарат, за които не зная? — допълни Холидей, имайки предвид египетския аналог на ЦРУ.

— Казах ти сто пъти, Док, един от съучениците ми работи в Мосад. И доколкото зная, се занимава с компютри. Това е единствената ми връзка със света на шпионажа. Честна дума! — Рафи отново поклати глава; изражението му бе напрегнато, разтревожено. — Ако имах някакви контакти в израелското разузнаване, щях да съм ги задействал досега, повярвай ми.

— Както и да е — отвърна уморено Холидей. — Да видим какво ще ни каже Дюко и къде ще ни отведе това.

— Защо смяташ, че ще те приеме и ще говори с теб? — попита Рафи.

— Защото зная тайното им ръкостискане — отвърна Холидей.

Взеха последния завой и преминаха през висока сводеста порта, пазена от две каменни кули, в крепостните стени, заобикалящи градчето. Улиците бяха тесни, сградите от камък, които се издигаха от двете им страни, сигурно бяха на хиляда години, прозорците бяха покрити с дървени капаци, покривите бяха от каменни плочи, а вратите — окачени на панти от ковано желязо. Не се виждаше нито една по-съвременна постройка. Откриха кантората на френския адвокат в малка сграда до бистро на име „Годар“, над което висеше табела с изрисувана върху нея добре угоена гъска, която се клатушка по някаква селска улица. Точно срещу адвокатската кантора се издигаше малък хотел, наречен „Роле дез Шевалие“. Улицата беше толкова тясна, че Холидей трябваше да паркира колата върху тротоара, за да даде възможност и на други автомобили да минат по нея.

— Тези улици са прокарвани за коне и каруци, а не за коли — отбеляза той, след което потропа върху тежката дървена врата и зачака. Не последва никаква реакция.

— Може би не е тук — предположи Рафи.

Холидей потропа по-силно. Отново нищо.

— А може би този Дюко изобщо не съществува — продължи Рафи с язвителна нотка в гласа.

Холидей не обърна внимание на думите му. Натисна дръжката на бравата и вратата се отвори. Пристъпи напред и надзърна вътре. Вътрешността на сградата беше мрачна и прохладна. Холидей се озова в тесен пасаж с нисък сводест таван. Рафи тръгна подире му. Стените бяха измазани с хоросан, плесенясал от годините. Над главите им висеше полилей от ковано желязо, който като че ли някога е бил свещник.

— Ехо? — извика Холидей.

Някъде от вътрешността на сградата се чу покашляне.

— *Viens* — извика им слаб, немощен глас — Влезте. — Той отекна иззад врата, разположена вляво на коридора. Холидей я отвори и влезе вътре. Рафи не закъсня да го последва.

Помещението, в което се озоваха, ги пренесе в друга епоха, може би в онази, описана в „Клетниците“.

В единия ъгъл стоеше старинен салонен часовник, който тиктакаше шумно. Едната стена бе заета от дървени кантонерки, пълни

с папки, а срещу другата бе поставено малко бюро с тънки вретеновидни крака и дървено табло с множество малки отделения над него. Единствената светлина в стаята се процеждаше през жалузите на дървените капаци; въздухът бе изпълнен с танцуващи в слънчевите лъчи пращинки. Дюшето бе сковано от широки дъбови дъски, толкова протрити, че по тях не бе останала и следа от лак. Зад второ бюро, доста по-голямо от първото, се бе настанил едър мъж с непокорни, бели като сняг коси. Той седеше на стол с висока облегалка и тапицерия от кадифе, а от другата страна на бюрото бяха разположени два идентични стола.

Ако се съдеше по външния му вид, мъжът беше в края на седемдесетте или в началото на осемдесетте си години, но изглеждаше доста запазен. Кожата му имаше светлия, леко прозирен цвят на пергамент. Носът му наподобяваше птичи клюн, а големите му сиви очи бяха скрити зад очила за четене с рамки от светлосиня пластмаса. Облечен беше в тъмносин костюм с широки ревери, излязъл от мода поне преди половин век.

Предната част на сакото му бе посипана с пепел от димящата лула, която стискаше между устните си. От мястото, на което Холидей бе застанал, изглеждаше, че едрият мъж срещу него е вдигнал панталоните си чак го гърдите. Ризата му бе искрящо бяла, досущ като косата му, и очевидно бе колосана.

— Господин Дюко? — попита Холидей.

— *Oui* — отвърна едрият мъж. — *Je suis Ducos.*^[1]

— Говорите ли английски?

— Разбира се — отвърна Дюко. — Както и още няколко езика, включително иврит — каза той и се усмихна любезно на Рафи Вануну.

— Не мислех, че ми личи — отвърна израелският археолог.

— Не ви личи — увери го Дюко, — но аз много добре зная кой сте, доктор Вануну. Зная доста и за вас, подполковник Холидей.

— На какво се дължи този интерес? — попита Холидей.

— В разговора ни по телефона споменахте, че сте познавали Хелдер Родригеш, нали така, подполковник? — отвърна Дюко. — Това бе достатъчно, за да привлече вниманието ми.

— Познавахте ли го? — попита Холидей. Южна Франция отстояше прекалено далеч от онзи остров в Азорския архипелаг, превърнал се в дом за стария свещеник.

— В продължение на много години — отвърна Дюко. Сетне замълча, а после попита загадъчно: — Знаете ли какво търся?

— Търсите онова, което е изгубено — отвърна Холидей.

Рафи го изгледа объркано.

— А кой го е изгубил?

— Кралят го е изгубил.

— И къде е този крал?

— Гори в ада — отвърна Холидей с усмивка.

— Нещо против да ме посветите в тази тайна? — попита Рафи.
— Чувствам се малко неловко.

Дюко обясни:

— След гоненията срещу тамплиерите, извършени по заповед на крал Филип IV през 1307 г., оцелелите членове на Ордена трябвало да измислят безопасен начин да се разпознават един друг. За целта използвали тайни думи и жестове.

— Като тайното ръкостискане — поясни Холидей.

— Като паролата, която ползвахме с отец Родригеш — продължи Дюко. — Тя бе записана на последната страница в бележника, който Родригеш пазеше — каза той и погледна Холидей. — У вас ли е?

— Да — отвърна Холидей, бръкна във вътрешния джоб на якето си и го плъзна по бюрото към възрастния адвокат.

Дюко протегна широката си съсухрена от възрастта длан и я положи върху бележника. Холидей видя в ъгълчетата на очите му да напират сълзи. Адвокатът не си направи труда да ги изтрие.

— Кръвта негова ли е? — попита Дюко.

— Да. Загина, защитавайки тайната на ръкописите — отвърна Холидей. — Издъхна в ръцете ми.

— Така ми каза и Тавареш — кимна Дюко.

Мануел Тавареш бе капитанът на рибарския кораб „Сан Педро“, другият пазител на съкровището на тамплиерите на остров Корву.

— Имаме проблем — обади се нетърпеливо Рафи.

— Имате предвид изчезването на госпожица Блексток в Египет или последвалото покушение срещу живота на подполковник Холидей? — попита Дюко.

— И това ли знаете? — възкликна смаян Холидей. — Та от него не са изминали и четиресет и осем часа!

Дюко извади лулата от устата си и се усмихна. Тънките му устни разкриха редица едри, ослепително бели и очевидно изкуствени зъби, направени през някоя отдавна отминала епоха.

— Огромната мрежа от информатори е само едно от предимствата на принадлежността към орден, който съществува от близо хиляда години — отвърна старият адвокат.

— В момента не се интересуваме от човека, който се опита да ме убие, трябва да открием Пеги. И то бързо — добави Холидей.

— Кажете ми какво знаете — подкани го Дюко.

То не беше особено много. Французинът ги изслуша, облегна се на стола си и запуфка лулата си. Когато Рафи приключи, Дюко зададе на Холидей няколко въпроса, свързани с нападението срещу него в Уест Пойнт, след което замълча, зареял поглед в тавана. Накрая заговори с прецизни, премерени думи.

— Човекът, опитал се да ви убие, почти сигурно е член на Ла Сапиниер, френското поделение на Содалитиум Пианум, тайните служби на Ватикана. Бяха споменати за първи път в художествената литература от покойния Томас Гифорд, а неотдавна и от Дан Браун в „Шифърът на Леонардо“. Татуировката е доказателство за това. Тя представлява гербът на папа Пий X, който създава Содалитиум Пианум в началото на двайсети век. Първите членове на тази група са известни като *асасините*, макар понякога да биват наричани и Инструмент Божи. Наследниците им са готови да пожертват живота си, да умрат като мъченици дори, в името на по-висша кауза.

— Но защо ще ме убиват? — попита Холидей. — Какъв е мотивът им?

— И какво общо има това с изчезването на Пеги? — попита ядосано Рафи. — Седим си тук, говорим си някакви теологични алабализми, а тя е в опасност. Каква е възможната връзка?

— Предполагам, че общият мотив е продиктуван от усещането за надвиснала опасност. Очевидно Ватиканът вижда в подполковник Холидей заплаха за своите интереси. Бих казал, че същото се отнася и за госпожица Блексток. Възможно е тя лично или експедицията като цяло да са се натъкнали на нещо, което Братството на Изида също намира за заплаха. Връзката е повече от очевидна. Възможно е Брасьор да е засегнал интересите на Ла Сапиниер по време на проучванията си

в архивите на Ватикана, възможно е онова, което е открил в документите на тамплиерите, да е довело до отвличането в пустинята.

— Но това е лудост! — възрази Рафи. — Тези неща просто не се връзват! Те са несъвместими като олиото и водата. Ислямски терористи и Ватиканът!

— Да, олиото и водата — отвърна спокойно Дюко. Замисли се за момент, извади кутийка кибрит от джоба на старото си сако и драсна една клечка върху пожълтелите си нокът. Запали угасналата си лула, дръпна силно и издуха няколко облачета дим, които се понесоха във въздуха, озарени от широките слънчеви лъчи, проникнали през дървените капаци на прозорците. — Да, наистина като олиото и водата — повтори той. — И тъй като олиото и водата обикновено не образуват смес, докторе, предлагам вие като учен да откриете този емулгатор, тази обща кауза, която ги свързва.

— А възможно ли е просто да става въпрос за най-обикновено навлизане в чужда територия? — попита Холидей. — Експедицията е навлязла в територията на Братството? — продължи той и сви рамене. — Напълно възможно е на ислямистите да не им е допаднала идеята шайка католически свещеници да оскверняват свещената им земя или нещо подобно.

— Възможно е, но е малко вероятно. Рождената ми дата е по-близо до деветнайсети, отколкото до двайсет и първи век, но се стремя да следя събитията около нас. Останаха твърде малко истински идеалисти. Терористичните организации наподобяват политически кампании, в резултат на което изпитват непрестанна нужда от пари и доброволци. Сред нас има достатъчно циници, която смятат — и то не без известно основание — че събитията от 11 септември 2001 г. са зрелищната кулминация на своеобразна рекламна кампания, организирана от Осама бен Ладен с цел издигане на авторитета му сред останалите ислямски терористи. През 90-те години единствените успехи, с които можеше да се похвали, бяха един неуспешен опит за убийство и взривове в американските посолства в Дар ес Салам и Найроби. Вместо да бъде богатият любим син на арабски шейх, той се бе превърнал в господин Никой, при това в беден господин Никой. Малко преди Единайсети септември семейството му спря да плаща годишната му издръжка от седем милиона долара. Затова той

организира кампания за набиране на средства. Братството не се различава в това отношение.

— Значи Док е прав... наистина става въпрос за пари — отбеляза Рафи.

— Братството е малка групировка, зад която не стоят влиятелни личности — продължи Дюко. — Когато Кадафи пое курс на сближаване с Америка, те просто изпаднаха в безтегловност. Територията, контролирана от Братството, се простира от Каре в покрайнините на падината Катара в Египет до оазиса Джагбуб в Източна Либия.

Старецът се изправи на стола си, опирайки длани на бюрото, и се запъти към дървените шкафове. Издърпа едно чекмедже и извади оттам светлобежова папка. Отнесе я до бюрото си, седна с въздишка и извади от нея фотография с размери двайсет на двайсет и пет сантиметра. Плъзна я по бюрото към Холидей.

На нея бе заснет млад мъж със слънчеви очила, къси панталони и черна тениска с надпис: *Бях там: Слънчево затъмнение, 29 март 2006*. Зад него стояха двама мъже с чалми, които разговаряха край очукана тойота ленд крузър. В десния ъгъл на снимката се виждаха руините на каменни постройките.

— Фотографията е направена от канадски турист, който искал да заснеме затъмнението от 2006 г. Мястото са руините край малкия оазис Тазирбу в Централна Сахара. Двамата мъже, които разговарят, са Сюлейман ал Баруни отляво и Махмуд Текбали отдясно. — Холидей се вгледа внимателно в лицата им. Ал Баруни изглеждаше доста по-възрастен от своя събеседник. Изпитото му лице бе набраздено от дълбоки бръчки, тенът му беше доста мургав, а очите му бяха скрити зад скъпи очила „Серенгети“.

— Кой са те? — попита Рафи, който надзърташе зад рамото на Холидей.

— Текбали е високопоставен член на Братството, всъщност той е вторият човек в йерархията след Мустафа Ахмед бен Халим, основател и лидер на групировката.

— Защо тази снимка е толкова важна? — попита Холидей.

— Важна е, защото Сюлейман ал Баруни е ключов посредник при сделките, сключвани от човек на име Антонио Нери. Нери е ръководител на италиански престъпен синдикат, наречен Ла Санта,

специализиран в контрабандата на стоки, трафика на жени, наркотици и ценни артефакти. Кадафи години наред громеше сатанинското зло, насаждано от пропитата с наркотици американска култура, а на практика бе подслонил лабораториите за морфин на марсилците. Освен това винаги ще има селски момичета, които искат да видят свят. Да не говорим, че иманярството и търговията с антики процъфтяват в Египет и Либия от хиляди години. — Старият адвокат сви увисналите си рамене в типичен галски жест. — Ватикана. Ла Санта. Братството.

— Олиото и водата — каза Рафи.

— Общи интереси — добави Холидей.

— Именно — усмихна се Дюко.

---

[1] Да, аз съм Дюко (фр.). — Б.пр. ↑

5.

Сякаш се бяха озовали във филм с Хъмфри Богарт и всеки миг щеше да се появи Лорън Бакол с характерния присвит поглед и неизменната цигара в ръка и да се огледа за някой кавалер, който да ѝ поднесе запалката си. Интериорът на бар „Маритим“ в марсилския квартал Вьо Порт бе издържан в стила на трийсетте години — кафява ламперия, протрити мебели от онази епоха, декор, на който сякаш не му пукаше какво ще си помислят някои посетители, допълнен от сънлив барман и не по-малко сънливи клиенти, покатерили се на високи столове с чаши с пастис или бутилки „Стела Артоа“ пред себе си. Други, не толкова жадни, колкото гладни клиенти, поглъщаха лакомо *escargot* или *petit quiche*^[1], загребваха от големи купи с вдигащи пара миди и други морски дарове, които присъстваха неизменно в традиционния *bouillabaisse*^[2] и в почти всяко друго блюдо по Лазурния бряг.

Холидей и Рафи Вануну седяха на малка кръгла маса до витрината и се наслаждаваха на атмосферата. Остатъците от обяда им лежаха пред тях редом с чашите им кафе. Компания им правеше Луи Жапризо, капитан от френската национална полиция, известна в миналото като Сюрте. Жапризо беше нисък, плещест, с широко лице, увиснала гуша, едва набола брада и щръкнали като четина посивели сталински мустаци. На вид бе около петдесет и пет годишен.

Имаше строги черни очи, веждите му бяха копие на мустаците му, а косата му бе подстригана съвсем късо, по военному. Носът му беше чупен и имаше бичи врат. Под омачканото сако на костюма му изпъкваха мощни като на боксьор мускули на ръцете и раменете. Не го свърташе на едно място. Пушеше цигара след цигара — „Житан“ със силен, остър аромат — които изчезваха в огромните му като на касапин лапи.

— Отдавна ли сте полицай? — попита Холидей, като не знаеше какво друго да каже. Жапризо определено не беше най-

словоохотливият човек, когото бе срещал, макар да говореше отличен английски.

— От трийсет и една години. Преди това бях в *Prevôtales* в Алжир.

— В *Prevôtales*? Военната полиция?

— Да, във военната полиция на *Le Légion étrangère*, или Чуждестранния легион, както го наричат вие.

— Трудни времена — отбеляза Холидей.

— Да, много трудни — съгласи се Жапризо и вдигна рамене. — Но не чак толкова трудни за мен, колкото за други — промърмори той.

— Какво имате предвид?

Жапризо отново вдигна масивните си рамене.

— Не бях в Диен Биен Фу.

— Да, прав сте — кимна Холидей.

Битката при Диен Биен Фу беше последното голямо сражение с френско участие по време на войната в Индокитай, зловеща репетиция за онова, което очакваше Съединените щати по време на тяхната война във Виетнам. В ожесточената битка загинаха над хиляда френски войници, а други няколко хиляди попаднаха в плен, за да не се върнат никога в родината си.

Жапризо зарея поглед през прозореца и продължи да пуши. Отвъд кея на Вьо Порт се издигаше същинска гора от мачти. Някога основно пристанище на града, днес Вьо Порт бе запазена територия за луксозни яхти и рибарски лодки. От другата страна на тясното пристанище се издигаха построени плътно една до друга бледожълти сгради от XVII и XVIII век. Там имаше и тесен площад, на който се провеждаше ежедневиият рибен пазар, а в далечния му край започваше „Ла Канебиер“, красивият широк булевард, който водеше към склоновете на стръмния хълм и стария град и завършваше пред базиликата, построена на самия връх. Единственият епизод от историята на Марсилия, за който Холидей се сещаше в момента, бе убийството на сръбския крал Александър Караджорджевич I, извършено през 1934 г., първото политическо убийство, запечатано на кинолента.

— Всичките ми познания за Марсилия са почерпени от „Френската връзка“^[3] — заяви Рафи.

— Този мръсник Попай Дойл^[4]! — измърмори Жапризо и угаси цигарата си в големия емайлиран пепелник с емблемата на „Чинцано“ в средата на масата. — Той сякаш прокълна това място.

— Искате да кажете, че нещата не са толкова зле, колкото са представени във филма? — попита Холидей.

— В интерес на истината, положението е много по-зле — отвърна Жапризо. — Понякога си мисля, че виновен за това е филмът с цялата реклама и медийно отразяване, които го съпътстваха. Туристите идват тук и питат дали могат да видят как се прави хероинът. *Merde!* На каква слава се радва този град! Не е никак добра, нали? В пристанището акостират американски круизни лайнери и туристите си говорят: Джийн Хекман това... Джийн Хекман онова...

— Нима тук не прекарват наркотици? — попита Рафи.

— Разбира се, че прекарват наркотици. Тук прекарват всичко — отвърна Жапризо. — Морфин, порнография, момичета, нелегални африкански имигранти, паста за зъби, цигари. Цигари! Много цигари! *Le Milieu* търгува с всичко, което ѝ носи печалба. Миналата година хит бяха зъбните протези от Украйна.

— *Le Milieu*? — попита Холидей.

— Льо Мильо, френският аналог на мафията — обясни Жапризо. — Започнали са навремето като докери, през четиресетте и петдесетте поели контрола над цялото пристанище, сетне завзели и други територии. След войната започнаха да търгуват с наркотици в големи мащаби.

— Нашият човек Валадор член ли е на мафията? — попита Рафи.

Жапризо се изсмя презрително и изпусна цигарен дим през ноздрите си като бик от някое анимационно филмче.

— Малкия Феликс? — попита той. — Феликс Валадор не познава собствените си роднини, да не говорим за някоя важна клечка в Льо Мильо. Дребен мошеник. Понякога прекарва няколкостотин мастербокса цигари на корсиканците, друг път пласира фалшиви ролекси от Хонконг. Може само да си мечтае да се свърже по някакъв начин с Ла Санта, повярвайте ми. Ще извадим късмет, приятели, повярвайте ми, сигурен съм в това.

В тесния залив на Вьо Порт навлезе рибарска гемия. Беше старомоден траулер за крайбрежен риболов, дълъг дванайсет-тринайсет метра, с висока рубка, разположена в самия край на

кърмата. Преди години е бил боядисан в бяло и синьо, но сега бе покрит просто с мръсотия — ръждиви следи по металната обшивка, дебел слой масло по палубата. Регистрационният номер на корабчето бе изписан с големи букви и цифри на носа, а на транеца имаше табела с името му. Видяха го изписано върху нея, когато гемията се насочи към покритите с тенти сергии на рибния пазар в другия край на пристанището.

— Ето го! *La Fougeuex!* Корабът на Валадор — заяви Жапризо. — Мисля, че името му се превежда на английски като „Бурен“ или „Яростен“.

— Какво ще правим сега? — попита Рафи.

— Какво ще кажете за една малка разходка? — предложи френският полицаи. Запали нова цигара, надигна се от стола, изтръска пепелта от яркожълтата си вратовръзка и излезе на огряната от следобедното слънце улица. Рафи го последва. Холидей въздъхна, остави на масата три банкноти от по петдесет евро и тръгна подире им. Жапризо не бе демонстрирал ни най-малко желание да плати обяда си, макар тъкмо той да бе поръчал виното. Очевидно услугата, която дължеше на онзи стар адвокат Дюко, не включваше каквито и да било разходи от негова страна.

Рив Нъов, новата част на старото пристанище, като че бе заета изцяло от всевъзможни ресторанти и барове — от ирландски пъб през немска бирария на име „Кантер“ до марокански ресторант, наречен „Хабиб“. Вървяха от сенчестата страна на широката крайбрежна алея, лавирайки между изнесените навън маси с насядали край тях клиенти, които обядваха и се наслаждаваха на хубавото време.

Холидей проследи с поглед как „Яростен“ хвърля котва и се швартова до малък ферибот с черен корпус и две врати — една на кърмата и една на носа, който превозваше пътници от единия до другия край на пристанището срещу няколко евро. На предната палуба на рибарското корабче се появи русокос мъж с яркочервено яке. Беше висок, добре сложен, някъде около трийсетте. След него се появи друг мъж, по-нисък, по-пълен и по-възрастен. Двамата започнаха да редят на палубата петдесеткилограмови дървени сандъци и касетки за риба с въжени дръжки отстрани.

Холидей, Рафи и Жапризо прекосиха Рив Нъов, застанаха край водата и зареяха погледи над бежовата метална ограда, която минаваше

покрай вълнолома. Жапризо хвърли фасата от цигарата си в покритите с мазни петна води на пристанището и мигом запали друга. На яхта точно пред тях млада жена по монокини си правеше слънчеви бани. Яхтата бе „Контеса 32“, а собственикът ѝ я бе кръстил „Мръсница“. Жапризо не обърна никакво внимание нито на яхтата, нито на жената.

— Онзи с червеното яке е Валадор — каза той. — Повъзрастният е Керим Зитуни. Тунизиец. Някои твърдят, че навремето е членувал в „Черния септември“^[5]. Други твърдят, че е работил за Черните костюми, както в Тунис наричаха тайната полиция.

— Важен човек ли е? — попита Холидей.

— Достатъчно възрастен е, за да е работил заедно с Валтер Рауф^[6] — отвърна Жапризо.

— Никога не съм чувал за него — сви рамене Холидей.

— А аз съм го чувал — обади се Рафи с унил глас. — Той е убил баба ми и дядо ми. Това е един от нацистите, превърнали обикновени товарни камиони в мобилни газови камери, освен това е отговарял за прилагането на т.нар. Окончателно решение в Северна Африка. Арестувал е всички евреи в Мароко и Тунис и ги е ликвидирал. Ако Ромел беше превзел Египет, следващото назначение на Рауф щеше да бъде в Палестина.

— Какво е станало с него след войната?

— Почина в Чили през 1984 г. Мирно, в съня си — отвърна Жапризо. — Беше на седемдесет и осем. Работеше като съветник по въпросите на разузнаването на Пиночет.

— В такъв случай трябва да приемем, че този Зитуни съвсем не е мил човек — каза сухо Холидей.

— И вероятно е много опасен — кимна Жапризо.

Продължиха да наблюдават кораба, докато Феликс Валадор и тунизийският му приятел редяха дървените касетки с риба на палубата. Когато броят им достигна четиресет, двамата започнаха да ги свалят на тесния площад и да ги качват в стар червен ван ситроен с ръждясали ламарини. От двете страни на колата имаше надпис със златни букви, който гласеше *Poissormerie Valador*, а под него бе изписан телефонен номер. Валадор натовари първите десет касетки от страничната врата на малкия ван, а останалите — отзад.

— Обърнете внимание на последователността — отбеляза Жапризо, който наблюдаваше как Валадор реди касетите една по една.

— Първи качиха в колата последните касети, които извадиха от трюма — каза Рафи.

— Запомнете това — посъветва ги Жапризо.

— Приключват вече — каза Холидей.

— *Bien* — промърмори Жапризо. Запрати поредния фас в мръсните води на пристанището, кимна любезно на младата жена на палубата на „Мръсница“ и се обърна. — *Attendez-moi* — нареди да го последват. Качи се в паркираното под ъгъл тъмносиньо „Пежо 607“, голям седан с четири врати, един от най-често срещаните автомобили по френските магистрали. Колата бе десетинагодишна и приличаше на очукано такси; може би тъкмо това беше целта на полицая.

Рафи се качи отзад, а Холидей се настани до Жапризо. Мигом сбърчи нос. В купето миришеше като в пепелник и дори предното стъкло бе покрито с тънък жълтеникав слой никотин, напластяван с години. Жапризо запали още един житан и завъртя ключа. Двигателят забоботи. Ченгето изчака Валадор да натовари и последната касетка с риба и да размени няколко думи с Керим Зитуни. След края на разговора им Зитуни се върна на борда на „Яростен“, а Валадор запали ситроена и потегли. Жапризо тръгна след грозноватия ван с квадратна предница. Движеха се на изток на известно разстояние от ситроена и не след дълго напуснаха центъра на града.

— Няма да излезе на магистралата — отбеляза Рафи.

Вдясно от тях водите на Средиземно море искряха като огромно синьо бижу, а вълните, които се разбиваха в подножието на острите варовикови скали, отразяваха слънчевите лъчи като фасети на брилянт.

— Няма — потвърди Жапризо. — Ще кара по крайбрежния път.

— И друг път сте го следили, нали? — попита Холидей.

— *Bien sûr* — отвърна Жапризо. — Няколко пъти.

През целия следобед и ранната вечер следваха ситроена, който обикаляше Лазурния бряг, като спря в малки градчета като Касис и Ла Сиота, но пропусна далеч по-големия Тулон, преди да спре отново в Йер, Брегансон, Райол и Фрежюс.

В Касис ванът спря пред ресторант на име „При Нино“ на крайбрежната улица, Валадор свали касета с риба и продължи. Това се повтаряше във всяко градче, в което се отбиваше. В Сиотат беше ресторант „Кич & Кук“, в Йер — хотел „Сентурон“, в Брегансон — мотел „Лез Палмиерс“, в Райол — вино-бар в рустикален стил, наречен

L'Huître et la Vigne, „Стридата и виното“, а във Фрежюс — мрачен, неприветлив на вид марокански ресторант „Ла Медина“. На нито едно от тези места Валадор не остави повече от три касетки с риба; обикновено сваляше само една. Когато слънцето започна да залязва, ситроенът навлезе в предградията на Кан и спря пред продълговатата бяла сграда на „Роял Казино Хотел“ в Мондельо ла Напул, до която се издигаше огромен, висок поне шест етажа неонов знак във формата на слот машина. Късче от Вегас, пренесено на Френската Ривиера.

„Роял Казино Хотел“ беше част от обширен комплекс от свързани помежду си сгради, разположени на самия плаж до речен естуар, който водеше към яхтеното пристанище на Кан и голф игрището на Мандельо. Жапризо спря на паркинга на хотела и тримата проследиха как Феликс Валадор свали от вана транспортна количка, натовари върху нея две касети с риба и я затика към един страничен вход. Вероятно отиваше в кухнята на ресторанта.

Пред главния вход спря синьо ауди, от което слезе добре изглеждащ и още по-добре облечен европейец с вандайкова брадичка, придружен от красива млада жена. Мъжът подаде сгънатата банкнота на едно от момчетата, които паркираха колите на гостите. Младежът погледна банкнотата, кимна на онзи с брадичката и се качи в колата.

— Плати му да не оставя колата на големия паркинг — обясни френското ченге и кимна към оживения булевард „Шарл дьо Гол“ зад тях. — Това всъщност си е рекет. Местните хлапета се промъкват на паркинга и понякога избутват колите във водата. *P'tit loubards!* Малки негодници! Понякога са по-лоши дори от английските футболни хулигани.

Еlegantната двойка влезе в хотела, а младежът паркира аудито стотина метра по-надолу в една странична алея. Няколко минути по-късно се появи и Валадор с празна количка.

— Досега е разнесъл осемнайсет касетки с риба на разстояние около сто и петдесет километра — отбеляза Рафи. — Едва ли изкарва много пари от това.

— Важна е последната спирка — отвърна загадъчно Жапризо.

Умореният Валадор се качи в ситроена си и потегли. Пое по сервизния път, който започваше в другия край на паркинга. Не след дълго се скри от погледа им.

— Къде, по дяволите, отиде? — попита Холидей.

— Гледайте, гледайте! — промърмори Жапризо.

Няколко минути по-късно ванът се появи отново. Златните букви от двете му страни бяха покрити с магнитни табели, на които пишеше: *Camille Guimard — Antiquaire, 28, rue Felix Fuare le Suquet, Cannes.*

— Кой е Камий Гимар? — попита Рафи от задната седалка.

— Феликс — отвърна френският полицаи. — В Марсилия Валадор се представя за вмирисан рибар, а в Кан е изискан търговец на антики на име Гимар. *Un grandes blague, n'est-ce pas?* Хубав номер, нали?

— А *Le Suquet*? — попита Холидей.

— Нещо като Ел Сук в Маракеш — обясни Жапризо, докато преобразеният ситроен на Валадор минаваше покрай тях. — Старият квартал на града, разположен високо на хълма. — Запали двигателя на пежото и последва ситроена от ненатрапчива дистанция. Десет минути по-късно поеха по крайбрежния булевард „Дю Миди“, навлязоха в Кан и продължиха към Льо Суке с неговия лабиринт от тесни лъкатушни улички, които започваха зад каменните кейове на старото пристанище и достигаха внушителната правоъгълна кула на замъка, построен през XI в. от цистерцианските монаси от Лиран.

— Пак цистерцианци — възкликна Рафи, когато Жапризо привърши с обясненията си за местните забележителности. — Тези са навсякъде.

— *Pardon?* — попита намръщен французинът.

— Семейна шега — отвърна Холидей.

Последваха ситроена до пристанището, където зави по сенчестия булевард „Луи Пастьор“ и пое нагоре по хълма. После Валадор свърна по улица „Менадие“, прекоси по-широката улица „Луи Блан“ и най-изненадващо зави в една алея, която по всичко изглеждаше, че отново ще ги отведе надолу по хълма. Беше се стъмнило, но Жапризо шофираше само с включени габарити.

— Не мога да се ориентирам — каза Холидей.

— Аз пък мога — отвърна Жапризо.

— Въртяхме се в кръг.

— Улиците са еднопосочни — обясни Жапризо, повдигайки едната си рунтава вежда. — Няма друг начин.

Полицаят намали и тримата видяха Валадор да завива вдясно и да изчезва зад ъгъла.

— Ще го изгубим — обади се Рафи.

— Няма — отвърна спокойно Жапризо.

Свали прозореца, изхвърли угарката и запали нова цигара. Холидей отдавна бе изгубил броя на цигарите, изпушени от едрия полицай, но колкото и странно да беше, започваше да се наслаждава на плътния, наситен аромат на този *tabac noir*. Останаха в алеята в продължение на десетина минути. Холидей чуваше как Рафи се върти неспокойно на задната седалка. Ченгето пушеше. Накрая Жапризо погледна циферблата на часовника си.

— *Bien* — каза той и кимна. — *On y va*. Да вървим. — Включи на задна и бавно измъкна колата от алеята. Ако съдеха по табелките, вече се намираха на „Феликс Форе“, поредната еднопосочна улица, но този път изпъстрена с множество магазинчета. Жапризо намери място за паркиране в далечния край на улицата. На съседната пряка Валадор разтоварваше ситроена. Беше спрял пред склад с тясна витрина, покрита с ролетна решетка, и сваляше последните касетки с риба. Целият ъгъл на сградата до склада бе зает от покритата с тенти фасада на ресторант с ярко осветена жълто-зелена рекламна табела, на която пишеше *Huitres Astoux & Brun*.

— Стриден бар — каза Холидей, който едва сега осъзна, че от обяда в Марсилия насам не бяха сложили залък в устата си.

Под белите тенти бяха разположени десетина маси, всичките празни. Възпълен мъж с дълга бяла престилка привързваше пластмасовите столове с верига. Ресторантът затваряше.

— А сега какво? — попита Рафи.

Жапризо сви рамене.

— Ще чакаме. Ще пушим. Ще говорим за жени. — Замълча и се усмихна. — Кой знае? Нощта е дълга.

Валадор приключи с разтоварването на вана, заключи го и изчезна във вътрешността на склада. Няколко секунди по-късно зад дървените капаци грейна светлина. Измина почти половин час, след което лампите в склада угаснаха, но няколко секунди по-късно светнаха тези на втория етаж, където явно се намираше апартаментът на Валадор.

— Легна си — отбеляза Рафи, без да прикрива раздражението си.

— Мисля, че си прав — отвърна Жапризо.

В отговор Рафи изсумтя.

— Прекарахме половината ден, следвайки този тип по петите из цялата Ривиера, само за да видим как разтоварва сандъци с риба? И да проследим как си ляга вечерта?

— Полицейската работа се състои предимно от чакане — отвърна Жапризо. — Много е скучна в интерес на истината. Боя се, че трябва да проявите търпение.

— Рафи е прав — обади се Холей. — Братовчедка ми е отвлечена. Нямаме време да се занимаваме с разни дребни мошеници. Нуждаем се от информация. И то колкото се може по-бързо.

— Бързо? — попита френският полицай. — Колко бързо?

Жапризо повдигна веждите си, наподобяващи космати гъсеници, и му смигна. Холидей се намръщи, но осъзна, че полицаят само го дразни лекичко.

Фаровете на приближаващ се автомобил осветиха задния прозорец на пежото.

— *Attendez!* — предупреди ги Жапризо да внимават и се смъкна ниско на седалката.

Холидей и Рафи последваха примера му. Колата ги подмина, сетне паркира между две колчета от ковано желязо на тротоара пред празния, потънал в мрак ресторант. На ъгъла имаше уличен стълб в ретро стил и Холидей успя да разгледа колата на светлината на лампата му. Тъмносиньо ауди. От него излязоха двама души: добре облеченият мъж с вандайкова брадичка и привлекателната жена с къса черна коктейлна рокля.

— Това е двойката, която видяхме в казиното — прошепна Холидей. — Какво правят тук?

— Както казват в моята страна, подполковник Холидей, *tout vient à point à qui sail attendre*. Хубавите неща се случват на онези, които умеят да чакат.

---

[1] Escargot — предястие от охлюви, приготвени с масло, пилешки бульон или вино: petite quiche — предястие, наподобяващо тестени кошнички или минипици с пълнеж от сирене, шунка, зеленчуци и др. — Б.пр. ↑

[2] Bouillabaisse — традиционна провансалска рибена супа или яхния, произхождаща от Марсилия и приготвяна от поне 3–4 вида

риба, плюс морски дарове — миди, раци, октоподи. — Б.пр. ↑

[3] „Френската връзка“ (1971), криминална драма на реж. Уилям Фридкин с Джийн Хекман и Рой Шайдър, отличена е с 5 награди „Оскар“. — Б.пр. ↑

[4] Във филма Джийн Хекман играе ролята на Джими „Попай“ Дойл, когото разследването на крупен канал за наркотрафик отвежда в Марсилия. — Б.пр. ↑

[5] „Черният септември“, палестинска терористична организация, извършила множество атентати, вкл. убийството на 11 израелски спортисти по време на Олимпиадата в Мюнхен през 1972 г. на йорданския премиер Уасфи ал Тал и др. — Б.пр. ↑

[6] Валтер Рауф (1906–1984), полковник от СС, личен адютант на Р. Хайдрих в службите за сигурност СД и РСХА, ръководител на Гестапо в Северна Италия, отговорен за създаването на мобилните газови камери и смъртта на над 100 000 души. В края на 40-те г. работи за сирийското разузнаване, а през 1958–1962 г. за западногерманското разузнаване БНД, след което заминава за Чили. През 70-те и 80-те години е най-издирваният нацистки военнопръстълник. — Б.пр. ↑

6.

Проследиха с поглед мъжа и жената, които слязоха от аудито и тръгнаха по тротоара, подминаха ресторанта и спряха пред склада на Феликс Валадор. Отляво на вратата, високо върху рамката ѝ, бе монтирана домофонна уредба. Мъжът с вандайковата брадичка бръкна в джоба си и извади нещо.

— Какво е това? — попита Холидей и се размърда неспокойно в седалката си.

— *Gants de latex, je pense* — отвърна Жапризо. — Хирургически ръкавици, мисля.

Мъжът с брадичката нахлузи ловко ръкавиците върху дланите си, сетне натисна копчето върху пластмасовия панел на домофона и зачака. Няколко секунди по-късно прозвуча жужене, мъжът се приведе напред и заговори. Спътничката му стоеше с гръб към вратата и оглеждаше улицата ту в едната, ту в другата посока. Нощите в Кан бяха много тихи и спокойни, като изключим, разбира се, периода на провеждане на прочутия кинофестивал. Улицата беше пуста.

Откъм домофона се разнесе ново бръмчене, последвано от тежко изщракване, което Холидей чу въпреки разстоянието от половин пряка, което ги делеше. Вратата се отвори и мъжът и жената от тъмносиньото ауди влязоха в сградата. Миг по-късно светнаха лампите на партера.

Жапризо извади от джоба на омачканото си сако малък бележник и позлатен автоматичен молив и излезе от пезото. Отиде до аудито и записа регистрационния му номер. Трийсет секунди по-късно се върна при Холидей и Рафи.

— АНХ 37 45 — каза той. — Номерата са чешки. Мисля, че „А“ означава Прага.

— Че какво общо имат чехите с всичко това? — учуди се Рафи.

Жапризо се извърна в седалката си.

— Може би нищо, а може би всичко — сви рамене той. — Преди много години Пътят на коприната е свършвал именно в Прага. Градът и до днес си остава средище на контрабандисти. В Прага можете да

намерите всичко каквото пожелаете — от красиви руски момичета до тайландски хероин. А защо не и крадени артефакти? — Полицаят вдигна пръст. — *Moment!* — Сетне извади мобилен телефон от джоба на самото си и проведе бърз разговор, изстрелвайки думите със скоростта на куршуми. Затвори телефона и го прибра в джоба си. — Продължаваме да чакаме — уведоми ги той.

След не повече от две минути светлините в магазина угаснаха отново. Почти веднага след това жената от аудито излезе навън и застана до вратата, където избърса ръцете си в хартиена кърпичка. Огледа улицата и в двете посоки, сетне се обърна и заговори през отворената входна врата. Миг по-късно се появи и мъжът с брадичката, който затвори внимателно вратата след себе си, свали латексовите ръкавици и ги прибра в джоба си. Остана на място за секунда, бръкна в другия си джоб и извади златна табакера. Взе цигара, прибра табакерата, издърпа нещо от ревера на самото си и започна да бодне филтъра.

— Какво, по дяволите, прави? — възкликна Холидей.

— Зная *precisement*^[1] какво прави — отвърна Жапризо с гримаса. — Дупчи филтъра на цигарата. Така заклетите пушачи си въобразяват, че намаляват вредното й въздействие.

— Това е лудост — обади се Рафи от задната седалка.

— *Bien sûr* — съгласи се Жапризо. — Разбира се. Но пушенето е занимание именно за лудите, нали?

Наблюдаваха как мъжът с брадичката изважда тежка златна запалка и я поднася към цигарата си. Сетне двойката тръгна по улицата, върна се при аудито и се качи в него. Двигателят изръмжа, фаровете светнаха и колата потегли. Завиха надясно по улица „Луи Блан“ и поеха нагоре по хълма.

— Останаха вътре по-малко от три минути — каза Рафи. — Засякох времето.

— Много малко — добави Холидей. — Каква ли работа могат да свършат за това време?

— Лоша работа — отвърна Жапризо. Погледна през прозореца към потъналия в мрак склад. Плесна с длан по волана и измърмори: — *Je s'itis une connard! Nique ta mere!* Какъв съм глупак! Нещо не е наред!

Французинът се замисли с мрачно изражение.

— *Merde!* — изсумтя накрая той, пресегна се, отвори жабката и измъкна оттам огромен стар револвер „Манюран-73“ с дървена ръкохватка и огромна десетсантиметрова цев.

— Голямо оръжие — отбеляза Холидей. Определено бе впечатлен. Револверът беше предназначен за патрони калибър .357. Това беше френската версия на оръжието, използвано от Мръсния Хари.

— Да — отвърна Жапризо, — и прави много големи дупки в хората, затова го обичам. — Едрият полицай изгледа строго Холидей. — Моля ви, останете в колата. — Сетне излезе от пежото и тръгна към дома на Валадор с тежкия револвер в ръка.

— В колата ли ще стоим? — попита Рафи.

— *Mais non* — отвърна Холидей. — В никакъв случай.

Излязоха от пежото, без да откъсват поглед от Жапризо. Полицаят се обърна и ги видя. Намръщи се, показа им с жест, че трябва да се върнат в колата, и продължи към вратата с револвер в ръка. Опря длан върху нея и я побутна лекичко. Тя се открехна. Подпря я с крак и вратата се отвори още малко. Жапризо пристъпи неуверено с насочена напред ръка, сякаш дългата цев на револвера го водеше из къщата.

Холидей и Рафи затаиха дъх, когато Жапризо влезе в склада на Валадор. Миг по-късно лампите светнаха, а след няколко секунди полицаят се появи на прага с отпуснат револвер. Махна им със свободната си ръка да се присъединят към него.

Вътрешността на склада приличаше на декор за роман на Дикенс. Старинните мебели и аксесоари бяха струпани безразборно: дървени бюфети, кожен диван от трийсетте, огледало от петдесетте във формата на слънце, рицарски брони, картини с религиозна тематика, газови лампи от XVIII век, стол от изповедалня в стил Луи XVI, свещници, порцеланови фигурки, старомоден бакелитен телефон за стена, монтиран между две гипсови колони, лампи, рамки за картини, огромен циферблат на часовник, гранитни лъвове за градина, чифт палисандрови фотьойли, дузина восъчни плодове във фруктиери с формата на камбани, съдове за светена вода, седем копия на „Танцьорки в синьо“ на Дега, поставени в богато украсени рамки, гигантски препариран паун, който се оглеждаше във високо огледало с подвижна рамка, кукла за вентрилоквисти Мини Маус, оставена върху

коженото седло на очукано конче от детска въртележка с избеляла боя. Пред него бяха десет от общо петдесетте дървени касетки за риба. От Феликс Валадор нямаше и следа.

Жапризо стоеше в средата на помещението, пъхнал небрежно револвера в увисналия от тежестта му джоб на самото си. В едната си ръка държеше кърпичка, а погледът издаваше объркването му.

— Мили боже! — възкликна Рафи, когато се огледа и видя този екзотичен безпорядък.

— Къде е той? — попита Холидей, без да сваля поглед от смаяния Жапризо.

Полицаят завъртя едрото си туловище и тръгна по пътеката между купищата предмети, след което спря пред висок гардероб от тъмен дъб с резбовани цветя и птички по вратите. Широките панти и продълговатите дръжки бяха изработени от месинг. На пода пред гардероба имаше една-единствена капка кръв. Жапризо използва кърпичката си, за да хване дръжките и да отвори вратите.

— *Voilà* — каза полицаят.

Холидей приклепна и погледна отблизо.

— Не виждам никаква рана — отбеляза той.

— Може да е удушен — предположи хладнокръвно Рафи. Като археолог той беше виждал стотици мъртви тела, макар и доста по-древни от това на Валадор. Очите му едва сега започваха да се изцъклят и да помръкват в орбитите си. — Каква е тази пластмасова имитация на рубин?

— Няма следи от борба — отвърна Жапризо. — А и времето не беше достатъчно. Убийството чрез задушаване е доста бавен процес. — Полицаят направи гримаса и продължи. — Освен това лицето му трябваше да е станало пурпурно, а езикът му да е изскочил между зъбите. — Французинът поклати глава. — Станало е много бързо и изненадващо.

В помещението прогърмяха първите акорди от „Мама миа“ на АББА. Това бе мелодията на телефона на Жапризо. Извади го от джоба си и го поднесе към ухото си.

— *Oui?*

Заслуша се мълчаливо, вперил поглед в трупа на Валадор, и почисти парченце тютюн от цигарата си, попаднало върху месестата му долна устна.

— *D'accord* — каза той след няколко секунди.

Затвори телефона и го прибра в джоба си. Сетне се покашля.

— Според моите хора двамата от аудито са Антонин Пешек и канадската му съпруга Даниела Кей. Живеят на улица „Геологика“ в пражкия квартал Барандов. И двамата са наемни убийци. Редовно приемат поръчки и действат на територията на цяла Европа. Пешекови, *en famille*, са работили за кого ли не — от източногерманските тайни служби Щази до албанската Сигурими. Любимото оръжие на мосю Пешек е автоматичен пистолет CZ-75 с къса цев. Съпругата му предпочита красиви игли за коса. Пластмасови при това. Те лесно преминават през детекторите за метал по летищата. Очевидно е доста добра в работата си. В досието ѝ е използван изразът „хирургическа прецизност“.

Жапризо клекна до Холидей и с помощта на кърпичката си улови пластмасовия рубин между палеца и показалеца си, за да го извади от ухото на Валадор. Дръпна лекичко. Рубинът се плъзна и разкри дванайсетсантиметрово острие от прозрачна като стъкло пластмаса. Иглата за коса издаде лек стържещ звук, сякаш някой дъвчеше пясък, докато полицаят я вадеше от главата на Валадор. Поднесе я към светлината. Бе покрита с фин слой мозъчна тъкан. От ухото на Валадор потече струйка розова кръв.

— Наистина хирургическа прецизност — промърмори Жапризо, докато оглеждаше мрачно оръжието на убийството. — Пронизала е първо средното ухо, а после и темпоралната кост, за да достигне мозъка през канала на вътрешния слухов нерв. — Полицаят кимна замислено. — Това изисква специфични умения.

— По думите ви съдя, че добре познавате анатомията на човека — отбеляза Холидей.

Жапризо сви рамене и въздъхна.

— Прекарах три години в медицинския университет. Баща ми, мир на праха му, беше отолог. — Полицаят поклати тъжно глава. — За нещастие не ми беше писано да тръгна по стъпките му. Не можех да си представя да прекарам живота си в промиване на уши. Боя се, че Жапризо *Pere*^[2] остана много разочарован.

Полицаят се изправи, като изохка от усилието. Обърна се и постави внимателно иглата за коса върху купчината чинии от синьобял английски порцелан. Самите чинии пък бяха наредени върху

прашно парче мрамор, което някога е било част от колонадата на някоя много стара сграда.

— Да видим сега за какво става въпрос — каза Жапризо, прекоси претъпканото помещение и застана пред дървените касетки за риба. Холидей и Рафи го последваха. Ченгето огледа касетките за миг, изсумтя гърлено и използва една от едрите си месести ръце, за да повдигне плътно затворения капак на касетката.

— *Viens t'enculer!* Мамка му! — прошепна Жапризо с обещени от смайване очи.

— Какво има вътре? — попита Холидей, пристъпи напред и надзърна над рамото на полицаая. И също зяпна смаяно.

В изрязаните от стирофом гнезда грижливо бяха наредени пет златни кюлчета, всяко с дължина от дванайсетина и ширина от пет сантиметра. Жапризо се пресегна и извади едно кюлче от гнездото му. Дебелината му бе около сантиметър — сантиметър и половина. Холидей последва примера му и взе друго кюлче. Беше тежко, почти неестествено тежко, мазно и неприятно на пипане.

Кюлчето беше грубо отлято, ръбовете му бяха закръглени, а повърхността леко грапава. Щемпелът в горната му част гласеше 1 KIL0, в средата бяха отпечатани инициалите Е. Т., а върху долната част бяха изобразени палма и свастика, емблемата на германския Африкански корпус по време на Втората световна война. Върху кюлчето нямаше нито сериен номер, нито каквото и да било друго означение.

— Петдесет килограма в един сандък, десет сандъка... общо петстотин килограма — пресметна на глас Жапризо.

— Хиляда сто и три фунта — промърмори Рафи.

— Мили боже! — прошепна Холидей. — На какво попаднахме?

— Очевидно нашите чешки приятели — господин Пешек и съпругата му — също не са имали представа в какво се забъркват — каза Жапризо и върна златното кюлче на мястото му. — Ако знаеха какво има тук, едва ли щяха да си тръгнат толкова бързо.

— При цена от осемстотин долара за унция това прави... към тринайсет милиона долара — пресметна Рафи.

— Достатъчен мотив не само за едно убийство — отбеляза Жапризо.

— Всички кюлчета носят тъй наречения Палмов печат на Африканския корпус — каза Холидей. — Съмнявам се, че Е. Т. означава Извънземното.

— Отново се натъкваме на Валтер Рауф — поясни Жапризо. — Е. Т. би трябвало да означава *Einsatzkommando Tunis*^[3], това е именно неговата част.

Холидей впери поглед в лъскавото като масло кюлче злато; подозренията, свързани с произхода му, го изпълваха с ужас. Върна го в дървения сандък. Тръпки полазиха по гърба му. Повдигна му се. Рафи пристъпи напред и засне златото с мобилния си телефон. Жапризо не остана никак доволен.

— Ще се обадя на хората си в Марсилия. Ще им трябва трийсет и пет минути след като приемат обаждането ми, за да пристигнат с хеликоптер. Изпълних задълженията си, продиктувани от приятелството ми с господин Дюко. Направих услугата, за която ме помоли. А сега предлагам да си тръгнете незабавно, освен, разбира се, ако не искате да потънете в дебрите на френската полицейска бюрократщина.

— Разбира се — каза Холидей и кимна. — Може ли един въпрос?

— Само един.

— Корабчето на Валадор в състояние ли е да стигне до северноафриканския бряг?

— *Certainement*.^[4] Тунис е само на петстотин морски мили от Марсилия. Корабче като неговото би трябвало да измине разстоянието за трийсетина часа и още по-малко при хубаво време. Фериботът го взима за една нощ.

— Благодаря — каза Холидей. — Много ни помогнахте. Моля, предайте благодарностите ни и на господин Дюко.

— *C'est rien* — отвърна Жапризо. — Няма защо. А сега си вървете.

Холидей и Рафи напуснаха склада на Валадор и закрачиха бързо надолу по хълма.

— Започвам да разбирам какво се е случило — каза Рафи. — Пеги и експедицията ѝ трябва да са попаднали на товар нацистко злато, изгубен някъде в пустинята. Затова никой не иска откуп.

— През първите три години от войната колаборационистите във Виши и германците са контролирали по-голямата част от Северна Африка — каза Холидей. — А италианците са пристигнали тук дори преди тях.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рафи.

— Ако Рауф е събирал това злато от северноафриканските евреи, би било логично да го изпрати в Германия. Какво прави то в пустинята?

Спуснаха се по хълма и спряха такси — сребрист мерcedes, който минаваше по крайбрежната улица с надеждата да намери клиенти сред посетителите на многобройните ресторанти. Двайсет минути по-късно Холидей и Рафи се настаниха в апартамент, издържан в наситенорозово и с изглед към плажа в „Роял Казино Хотел“ в Мандельо ла Напул.

— Предполагам, че следващата ни спирка е Тунис — каза Холидей, докато прилякаше пред минибара, за да огледа съдържанието му в търсене на по-силно питие. И зловещата гледка на трупа на Феликс Валадор, и неприятното усещане, предизвикано от златото от Холокоста в ръцете му, го бяха разтърсили до дъното на душата му.

— Не е задължително — отвърна Рафи, който седеше на края на едното легло и превключваше каналите на големия телевизор с плосък екран. Бръкна в джоба си и извади мобилния си телефон. Подхвърли го на Холидей и каза: — Погледни снимките, които направих.

Холидей влезе в папката със снимките и ги разгледа. Три от тях даваха общ изглед към интериора на склада, друга бе запечатала мъртвото тяло на Валадор в гардероба с фалшивия рубин в ухото му, три показваха златни кюлчета, а последните две — стария бакелитен телефон за стена, монтиран между двете гръцки колони. Първата бе направена по-отдалече и представяше относителното положение на телефона спрямо колоните, а втората бе заснела отблизо самия телефон.

— Какво виждаш? — попита Рафи.

— Лоша снимка на стар телефон с шайба.

— А какво пише на стената над телефона?

Холидей присви очи, сетне увеличи изображението.

— Телефонен номер — каза той, сетне го прочете: — 0112032087582.

— Нула-едно-едно трябва да е код за международно избиране. Следващите две цифри са кодът на страната, а третата — кодът на града.

— Но коя страна? Кой град?

— Да разберем — каза Рафи, отиде до телефона, разположен върху нощното шкафче между двете легла и набра рецепцията.

— *Parlez-vous anglais?* — попита той. Настъпи кратка пауза. — Чудесно! Бихте ли могли да ми кажете телефонният код на коя страна започва с дваисет... две-нула, да. А кодът на града е три. *Trois, oui.* Да, три. *Merci bien* — каза той и затвори телефона.

— Е? — попита го Холидей, докато отпиваше от питието си.

— Александрия — отвърна Рафи.

— Александрия, щата Вирджиния? — попита отново той, не особено изненадан. Александрия, Вирджиния, се намираше на хвърлей място от Маклийн и Лангли, дома на Централното разузнавателно управление. Не би се учудил, ако Управлението се окаже замесено.

— Не. Александрия, Египет.

---

[1] Точно; съвсем вярно (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Баща (фр.). — Б.ред. ↑

[3] Айнзацкомандите (айнзацгрупи) са своеобразни нацистки ескадрони на смъртта, извършвали масови убийства на окупираните от Германия територии и играли водеща роля в т.нар. „окончателно решение на еврейския въпрос“. На дейността им е посветен специален съдебен процес в рамките на Нюрнбергския. — Б.пр. ↑

[4] Определено (фр.). — Б.ред. ↑

7.

На следващата сутрин отлетяха от „Лазурния бряг“, както се казваше летището в Ница, с овехтял боинг, боядисан в избелелите фирмени цветове на Мароканските кралски авиолинии. Самолетът беше не просто стар, а много стар; част от декоративните панели на тавана бяха закрепени с тиксо. Табличката за хранене на Рафи все падаше и той за малко да изсипе в скута си странната на вид каша с подозрителна миризма, поднесена им за закуска. По време на целия полет в салона се щураха напред-назад малки деца, които пищяха с всички сили. Стюардесите не им поднесоха никакви напитки, а тоалетните се запушиха след първия час. Холидей беше сигурен, че откъм не добре уплътнената врата на пилотската кабина прониква цигарен дим.

Оказа се, че пътуването им следва доста сложен маршрут — от Ница щяха да летят до парижкото летище „Орли“, след което да продължат към Казабланка, където ги очакваше престой от три часа за зареждане на самолета с гориво. От Казабланка щяха да продължат на север към Танжер, сетне да свият на изток към Оран, преди отново да спрат, този път в град Алжир.

Престоят им на пистата в Алжир се оказа необяснимо дълъг. През това време обаче им поднесоха обяд от арабски питки и странно на вид ястие, наречено *тагине*; беше кафяво и при добро желание можеше да мине за яхния. Имаше вкус на овче месо, подправено с кардамон, а купчинката яхния в чиниите им бе увенчана с лъжица воднисто кисело мляко. Някъде към този момент от пътуването им Холидей започна да осъзнава, че се намира много далеч не просто от Съединените щати или Европа, а от цивилизования свят въобще. Обзе го чувството, че участва в епизод от „Зоната на здрача“. В същото време обаче Рафи, който седеше до него, възприемаше случващото се като нещо напълно нормално. Холидей предположи, че единствено жителите на Средиземноморието са в състояние да оценят всички нюанси на подобен полет над Северна Африка.

След като прекараха цяла вечност на пистата на летище „Хуари Бумедиен“ в Алжир — през това време Холидей нямаше какво да прави, освен да се взира през мръсния илюминатор в овъгления скелет на самолет на „Еър Африка“, катастрофирал тук преди поне две десетилетия — боингът им най-сетне излетя. Но само за да кацне аварийно в Тунис поради „механичен технически проблем“, както се изрази пилотът. Въпросният проблем бе отстранен сравнително бързо, тъй като два часа и половина по-късно излетяха отново. Разбира се, междувременно декоративните панели на тавана изпопадаха, тоалетните преляха, а пътеката между седалките се превърна в същинско бунище, из което тичаха малки деца.

Три часа по-късно старият самолет навлезе в огромния облак гъст кафяв смог, надвиснал над Кайро. След още един час, изпълнен с досадно очакване — и след като Холидей се раздели дискретно със сгънатата на четири петдесетдоларова банкнота — успяха най-сетне да минат през митническата и паспортната проверка и да се озоват сред изпълнената с непознати и предимно неприятни миризми атмосфера на древния град. След още четиресет минути, които прекараха в такси, се озоваха най-сетне пред богато украсената сграда на централната железопътна гара „Рамзес“.

Половин час по-късно, останали вече без капка сила, Холидей и Рафи се качиха на ранния сутрешен влак за Александрия. Напуснаха мрачните и занемарени покрайнини на Кайро само за да ги заменят с прозрачните мъгли в делтата на Нил. Накрая пристигнаха пред голямата арка на града, който навремето английският писател Лорънс Даръл бе описал като Белия метрополис — Александрия.

С времето, необходимо им да се доберат до хотел „Риджънси“, разположен на крайбрежния булевард „Корниш“ с лице към морето и плажа, бяха прекарвали почти двацет и четири часа на път, при положение че преходът от Марсилия до Александрия би трябвало да им отнеме два пъти по-малко време.

На следващата сутрин, след като поръчаха закуска от пържени яйца в стаята си, Холидей позвъни на телефонния номер, който Рафи бе заснел в склада на Феликс Валадор, и установи, че той принадлежи на магазин за сувенири на улица „Масджид ел Атарине“.

— Какво ще правим? — попита Рафи. — Ще влезем и ще кажем: Здравейте, ние сме приятели на Феликс Валадор, затова разкажете ни

всичко, което знаете? — каза той и стана от масата.

— При всички случаи, свърнем ли встрани от централните улици на Александрия, ще се открояваме рязко от тълпата.

— В такъв случай се нуждаем от прикритие — отвърна Рафи.

— Обади се на пиколото и го попитай дали може да измисли нещо.

Това, което пиколото измисли, бе да повика на помощ братовчед си, шофьор на такси, млад мъж между дваисет и дваисет и пет, на име Фарадж. Десет минути след като пиколото му се обади, Фарадж се появи пред хотела в жълто-черна лада, която изглеждаше така, сякаш е участвала във война. Самият Фарадж бе висок и слаб, облечен в искрящо бяла галабия и също толкова бяла шапчица на темето. Носеше очила с дебели като на бутилка кока-кола стъкла, усмихваше се много и отчаяно искаше да се похвали с поне малка, макар и рехава, брадичка. Според пиколото младият Фарадж бил студент в университета, който карал такси само в свободното си време и говорел отличен английски.

— Говориш ли английски, Фарадж? — попита го Рафи.

— Разбира се. Много отлично. Линзи Лоън.

— Линдзи Лоън? — попита леко обърканият Холидей.

— Разбира се — потвърди Фарадж и кимна. — Черна дупка. Много отлично — повтори той и запя. Гласът му се оказа изненадващо добър, нисък, топъл, мелодичен, досущ като египетски Бари Манилоу.

— Достатъчно — каза Холидей и вдигна ръка в знак на примирение. — Колко искаш за цял ден?

— Моля?

Пиколото се нахвърли срещу братовчед си с порой от гневни арабски думи. Последва кратък оживен разговор, в резултат на който пиколото се обърна ухилен към Холидей. Усмивката му разкри цяла редица златни зъби.

— Четиристотин лири — обяви пиколото.

Холидей изгледа въпросително Рафи.

— Около сто щатски долара... може би дори по-малко — отвърна израелецът.

— Става — прие Холидей.

Четиримата се здрависаха. Пиколото обаче продължи да стои с протегната ръка.

— Иска си парите предварително — поясни Рафи.

— Неговите пари?

— Той е агент на Фарадж. Ще приспадне своя дял и ако всичко е наред, ще му даде остатъка в края на деня.

— Американски долари? — попита Холидей пиколото.

— Разбира се. Отлично. — Явно това бяха най-популярните английски думи в семейството на пиколото и неговия братовчед.

Холидей отброи сумата и му подаде банкнотите. Пиколото изля някакви заповеди към Фарадж и младежът хукна да отвори задната врата на очукания си стар автомобил.

— Качи в автомобил, разбира се — каза широко ухиленият Фарадж.

Холидей и Рафи се настаниха на задната седалка. Напуснаха „Корниш“ с неговите каньони от модерни високи сгради и навлязоха сред лабиринта от прашни калдъръмени улички на стария град. След десетминутно друсане по неравните, осеяни с дупки улички се озоваха пред мястото, което търсеха. Фарадж паркира колата и започна да си тананика тихичко. Холидей и Рафи се запътиха към отсрещното заведение, което съчетаваше кафене и наргиле бар, и се настаниха край една миниатюрна пластмасова маса.

Пред кафенето висеше стар избелял надпис и на английски, и на руски, придружен от нарисувани на ръка чаша димящо турско кафе и наргиле, което тук наричаха *шиша*. От другата страна на тясната, но оживена уличка се намираше магазинът за сувенири „Абу Ибрахим“. Рафи поръча две чаши гъсто сладко кафе на що-годе приличен арабски и махна с ръка на сервитьора, който разнасяше богато украсено наргиле, изработено от месинг и стъкло. Масите около тях бяха заети от египтяни, които пушеха, пиеха кафе и бъбреха приятелски. При други обстоятелства това място би доставило повече наслада на Холидей.

По улицата мина магарешка каруца, натоварена с огромна купчина стари автомобилни гуми. Разнебитените тротоари бяха изпълнени с пешеходци, които се щураха напред-назад. Звуковият фон бе осигурен от четири милиона души, които отиваха на работа, пазаруваха, разхождаха се... Въздухът над града бе натежал от прахоляк, мирис на нагорещен асфалт и някакъв опияняващ аромат на ориенталски подправки и морска сол, която напомняше на Холидей за

близостта до морето. Все пак тази миризма бе за предпочитане пред вонята на урина, която тегнеше над Кайро.

— Не изглежда кой знае колко обещаващо, нали? — попита Рафи, без да откъсва поглед от магазина за сувенири.

— Така е — съгласи се Холидей.

Магазинът представляваше същински рог на изобилието от евтини сувенири, наредени по тесните рафтове с цел да грабнат погледа на туристите — боядисани в ярки цветове „репродукции“ на египетски артефакти, като се започне от пластмасови имитации в четворно умален мащаб на прочутата маска на Тутанкамон и се стигне до ключодържатели с миниатюрни фигурки на мумии. Имаше дори цяла лавица, запълнена с пластмасови фигурки на Брендън Фрейзър. На висок стол се бе настанил нисък мургав мъж в бяла риза с къси ръкави, черни панталони и сандали, пушеше цигара и оглеждаше лениво улицата. Вероятно беше собственикът. Абу Ибрахим. Привързан с верига за металната ролетка, която нощем затваряше магазина, стоеше старичък скутер.

— Докато работех върху доктората си в Оксфорд, изгледах една стара черно-бяла комедия с Алекс Гинес, наречена „Бандата от Лавъндър Хил“. Шайка идиоти решава да открадне златни кюлчета, да ги претопи в миниатюрни Айфелови кули и да ги изнесе от Англия като евтини сувенири. Възможно е нашият приятел да се опитва да направи тъкмо това.

— Съмнявам се — отвърна Холидей. — Обзалагам се, че всички тези неща са произведени в Китай. Освен това златото, което видяхме в дома на Валадор, бе непокътнато, а не разтопено или преработено.

— Къде тогава се крие далаверата, която въртят? — попита Рафи. — Валадор не би записал този номер току-така.

Холидей се замисли продължително. Мъжът с бялата риза, който седеше от другата страна на прашната улица, допуши цигарата си и пусна угарката в джоба си. Пристигна кафето им. Холидей добави две лъжички захар от купичката, поставена по средата на масата, сетне отпи от гъстата горчиво-сладка течност. Изминаха десет минути, откакто бяха седнали в това кафене, а в магазина за сувенири не бе влязъл нито един клиент, но това очевидно не притесняваше мъжа с бялата риза.

— Жапризо е умно ченге — каза най-сетне Холидей. — След като ти си видял онзи телефонен номер, записан на стената, значи и той го е видял.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рафи.

— Жапризо знае, че Валадор е контрабандист, че пренася антики, а сега и златни кюлчета. Знае също така, че египетските полицейски служби, които следят за опазването на културното наследство, не са имунизирани срещу корупция. Свърже ли се с тях и направи ли опит да проследи този човек на негова територия, ще затъне в блатото на бюрокрацията. Ние обаче нямаме неговите проблеми.

— С други думи, вършим това вместо него? — попита Рафи.

— Защо не? — отвърна Холидей. — Какво би загубил той?

— Какво ще правим сега?

— Ще седим, ще пием кафе, ще говорим за жени, *oui*? — отвърна с усмивка Холидей в нескопосан опит да имитира френския полицаи.

— Говориш като инспектор Клузо в „Розовата пантера“ — каза Рафи и се засмя.

— Млъкни и си пий кафето.

След два часа и половина Холидей започна да се изпълва със симпатия към полицаите, които следяха престъпници и заподозрени. Стомахът му вече се бунтуваше от погълнатото огромно количество кафе. Очите му сълзяха от непрестанното виране срещу слънцето и целия този прахоляк, който се носеше наоколо.

— Става нещо — сепна се Рафи.

Холидей примигна, осъзнал изневиделица, че е задрямал, а на масата пред него изстива поредната чаша кафе. Мъжът в бялата риза смъкваше металната ролетка пред магазина си. Холидей хвърли на масата шепа банкноти и стана.

— Връщаме се в таксито — каза той.

Тръгнаха по улицата към мястото, където ги очакваше Фарадж и похъркваше, покрил лицето си с вестник.

— Качва се на мотопеда — каза Рафи.

— Къде ли отива?

— Мисля, че идва в нашата посока. Ще мине точно покрай нас.

— Следвай скутера — нареди Холидей.

Зад гърба им се разнесе пронизителният вой — досущ като на шевна машина — на малкия двутактов двигател.

— Скутер? — повтори учудено Фарадж.

Холидей имитира с ръце въртенето на ръчките на мотопед.

— Бръммм, бръммм. Скутер!

— А! — възкликна Фарадж. — Бръммм! Скутер! Да. Отлично, разбира се!

Мъжът от магазина за сувенири мина покрай тях.

— Следвай го! — извика Холидей и посочи мишената им.

Фарадж най-после схвана какво се иска от него. Запали двигателя, включи на скорост и се спусна след мотопеда.

— Следвай! Отлично! — засмя се Фарадж, докато слаломираше из уличния трафик от единия до другия тротоар като екстремен скиор. Пешеходците отскачаха уплашено от пътя му, каруцарите с магарешките си каручки псуваха на арабски, останалите шофьори натискаха гневно клаксоните. Пред тях скутерът се носеше из лабиринта от тесни улички с остри завои, без мъжът с бялата риза да погледне назад. Преследването продължаваше вече двайсетина напрегнати минути и скутерът явно се насочваше към морето.

— Къде, по дяволите, отива? — измърмори Рафи и протегна врат с надеждата да открие някой познат ориентир. Озоваха се на широк булевард и зърнаха улична табела, която ги информираше, че се движат на запад по булевард „Гамал Абдел Насър“. Миг по-късно мотопедът сви вдясно и навлезе в нов лабиринт от улички.

Фарадж се обърна на мястото си, целият сияеше от щастие и не обръщаше никакво внимание на натоварения трафик около тях.

— Уинстън Чърчил!

Холидей се приведе напред и буквално завъртя главата му към волана.

— Гледай пътя!

— Уинстън Чърчил! — извика отново Фарадж. — Ал Капоне! МИ-6! Бонд, Джеймс Бонд! Пуси Галор! Отлично! Разбира се!

— Този полудя! — отбеляза Рафи.

— А може би не — отвърна Холидей, докато заобикаляха стар яркожълт трамвай от петдесетте. На задната му броня се бяха покачили половин дузина полуголи хлапета, за да се повозят безплатно. Минутка по-късно таксито излезе на площад, оброчен с палми. От другата страна на улицата, почти на самия морски бряг, се издигаше малък луксозен хотел със знака на „Софител“ на покрива. Проследиха с

поглед как скутерът пресича площада и спира пред хотела. Фарадж паркира таксито от другата страна на улицата и посочи сградата. Завъртя се на седалката и гордо каза:

— Уинстън Чърчил! Съмърсет Моъм!

— Това е хотел „Сесил“ — засмя се Холидей. — Фарадж е прав. Чърчил е отседнал тук по време на войната, както и Моъм. А онези от МИ-6 са държали няколко апартамента години наред.

— Какво ли търси тук нашият приятел със скутера? — зачуди се Рафи.

Мъжът с бялата риза затика скутера към сянката, осигурена от сградата на хотела, паркира го отстрани, сетне зави зад ъгъла. Запъти се право към портиера, възрастен мъж с кафява униформа, украсена със златни ширити и еполети, и с фес на главата. Подаде му нещо, при което портиерът го погледна и влезе в хотела. Мъжът с бялата риза запали цигара и изчака под тентата на входа, обхождайки с поглед площада.

Няколко минути по-късно пред хотела спря чисто нов кобалтовосин „Ситроен С6“ най-луксозният седан на френската марка. Едно от момчетата, които паркираха колите на гостите, скочи на крака и се завтече да отвори вратата на шофьора. Мъжът от магазина за сувенири му подаде няколко банкноти и се настани зад волана.

— Интересно — отбеляза Холидей. — По всичко изглежда, че господин Абу Ибрахим води двойствен живот.

— Едва ли си е купил тази кола от продажбата на сувенири — каза Рафи, когато момчето от паркинга затвори шофьорската врата.

Фарадж отново си затананика.

— *Stor-y for-me?* Нямах представа, че мразя толкова Линдзи Лоън — промърмори Рафи.

Ситроенът потегли.

Холидей потупа Фарадж по рамото.

— Следвай го.

И Фарадж го последва, без да престава да си тананика.

8.

Проследиха големия ситроен, който се движеше на изток по „26 юли“, а сетне излезе на „Корниш“, крайбрежния булевард, който следваше формата на залива — полумесец с препълнени от туристи бели плажове. От другата страна на булеварда се издигаха хотели с ослепително бели фасади, досущ като защитна стена срещу строените през XVIII в. и XIX в. сгради на стара Александрия.

Първоначално Холидей се тревожеше, че собственикът на магазина за сувенири ще ги забележи в огледалото си за обратно виждане, но бързо осъзна, че улиците са пълни с жълто-черни като пчелички таксито, които човек трудно може да различи едно от друго, тъй като всичките бяха все стари лади от съветската епоха, еднакво мръсни и еднакво очукани.

Накрая „Корниш“ и редицата модерни хотели от едната му страна свършиха и булевардът преля в „Ал Гейш“, магистрала с десет ленти, която следваше крайбрежната ивица, преди да завие на юг и да навлезе в квартала с необичайното за Египет име Маями Бийч. Пътят се раздели на две и плажовете, които се виждаха през прозорците на колата, нито бяха толкова бели, нито толкова многолюдни като предишните. Нещо повече, бяха осеяни с купчини зелени пластмасови шезлонги, които очакваха своите наематели. Последва ново струпване от не толкова луксозни хотели покрай Монтаза Бийч, зад които се простираха пустите зелени тресавища срещу плажа на Ел Маамора.

— Къде отива нашият човек? — попита Рафи, докато надзърташе през мръсния страничен прозорец на таксито. Във водите на залива се полюшваха лениво луксозни яхти и туристически корабчета. Компания им правеха боядисани в ярки цветове риболовни траулери, които прекосяваха от време на време спокойните води. Морето бе като от рекламна брошура, леките му спокойни вълни сякаш галеха нежно брега.

— Кой знае? — отвърна Холидей. — Ако продължим все в същата посока, нищо чудно да се озовем на брега на Суецкия канал.

— Суец? — попита Фарадж, завъртя се в седалката си и ги възнагради с вездесъщата си усмивка. — Не! Не! Не Суец! Абукир, Абукир!

— Абукир? — възкликна Рафи. — Там нямаше ли някакви подводни руини от римската епоха? Това не се връзва много с контрабандата на древноегипетски артефакти.

— Хорейшо Нелсън! Целуни ме, Харди!^[1] Бум, бум, Наполеон! — продължи ентузиазирано Фарадж.

— Какви ги говори сега? — учуди се Рафи.

— Хлапето е добре запознато с историята — отбеляза впечатлен Холидей. — Именно край Абукир Нелсън печели битката при Нил и унищожава френския флот. Това се е случило на 1 август 1798 година. Абукир е причината Розетският камък да се намира в Британския музей, а не в Лувъра.

— Аз съм археолог, а не историк — отвърна Рафи Вануну.

— Чувстваш се неудобно, защото Фарадж те засрами.

— Добре де, добре — не се предаде Рафи, — само че аз мога да *прочета* Розетския камък, а вие?

— *Touché* — засмя се Холидей. — В десетката.

— Нелсън е бил при Абукир преди двеста години. Какво има там сега? — попита Рафи.

— Доколкото си спомням, там се намира основната военноморска база на Египет. Държат ако не целия си флот, то поне по-голямата част от него именно в Абукир. Няколко фрегати и голям брой бързи патрулни катери, предимно руско и китайско производство — сви рамене Холидей. — Мисля, че рибарската флотилия на Александрия също домува там.

— Каква работа има този тип Абу Ибрахим в египетска военноморска база? — учуди се Рафи. — Половината от времето си израелската флота прекарва в преследване на контрабандисти. Според мен Ибрахим би трябвало да стои колкото се може по-далеч от военноморския флот.

— Кой знае — сви отново рамене Холидей. — Може да вербува моряци, които да пренасят разни неща вместо него.

Старите жилищни блокове придаваха на Абукир, който се оказа разположен сред източните предградия на Александрия, вид на военно градче от съветската епоха. По брега обаче се издигаха по-нови и

модерни хотели, а между тях и блоковете се простираха схлупените варосани къщи на стария град. От другата страна на железопътната линия, която разделяше града на две, се намираше полуостров, на който се издигаше сравнително модерната военноморска база, до нея бе старото рибарско пристанище, а в югоизточната част на града се простираше огромният ултрамодерен кампус на Арабската академия за наука, технология и морски транспорт.

Отвъд рибарското пристанище се ширеше безкрайна сякаш пустош, наречена Божията земя. Към рибарското пристанище и морето водеше един-единствен широк път, от двете страни на който се издигаха занемарени жилищни блокове и ръждясали ламаринени складове.

Отляво се простираше бетонен кей, чиято мазилка бе започнала да се рони, и склад с купчини стоманени тръби и варели за масло. Вдясно се нижеше редица от ръждясали ламаринени складове, а във водите зад тях сякаш безразборно бяха хвърлили котва малки траулери, влекачи и прочее корабчета, други бяха изтеглени на калния бряг източно от пристанището. Въздухът бе натезал от миризмата на гниеща риба и водорасли, донесени от прилива. Беше почти обяд и пристанището имаше унилия, занемарен вид на изоставено.

Ситроенът продължи направо към доковете и паркира пред кея, край който бе хвърлил котва влекач с дървен корпус и дебели въжета на носа и кърмата. Преди много години корабът е бил черен на цвят с бяла надстройка. Сега беше просто мръсен, потъмнял от наслоените нечистотии. Фарадж спря таксито зад кораб, натоварен с чували изкуствен тор. Върху дървената табелка на вратата на мостика на влекача бе изписано името му, но с арабски букви.

— *Хамсин* — каза Фарадж, сетне присви устни и засвири като вятър.

— *Хамсин* е вятър, който духа от Сахара — досети се Рафи. — Мисля, че това е името и на кораба.

— Вятър, да — потвърди Фарадж и кимна щастливо.

Вратата на багажника на ситроена се отвори и мъжът с бялата риза излезе от колата. Отиде до багажника на големия седан и извади оттам старомоден куфар. Прекоси кея, мина по дървения трап, който водеше до влекача, и ловко се прехвърли на борда му. Скочи на палубата и продължи към стълбата, която водеше към рубката. По

всичко изглеждаше, че на кораба няма никого. Мъжът отвори вратата на рубката и изчезна във вътрешността ѝ. Появи се отново две минути по-късно, но вече без куфара. Слезе по стълбата, скочи на трапа и се върна при колата си. Настани се зад волана, запали двигателя и потегли по кея.

— Преследва? — попита Фарадж.

Холидей се обърна към Рафи.

— Е, какво ще кажеш?

— Умирам от любопитство какво има в онзи куфар — отвърна той.

— Аз също — призна Холидей.

— Преследва? — повтори въпроса си Фарадж.

Холидей поклати глава.

— Чакай — нареди му той.

— Аз чака. Разбира се! Отлично! — закима младият таксиметров шофьор. Взе вестника от предната седалка, излегна се назад и покри лицето си с него. Холидей и Рафи слязоха от колата и прекосиха кея, за да се озоват пред стария влекач.

— Ами ако на борда има още някого? — попита Рафи.

— Ще мислим за това, когато му дойде времето — отвърна Холидей. — Преди това трябва да се качим.

Преодоляха разстоянието между кея и кораба; под трапа се полюшваха лениво мазните води на пристанището. Озоваха се на главната палуба, спряха и се послушаха за каквито и да било звуци, идващи от вратите на мостика пред тях. Имаше три врати и три илюминатора, чиито стъкла бяха толкова мръсни, че нищо не се виждаше през тях. Имаше и две стълби — едната водеше към долната палуба, другата към рубката. И рубката, и мостикът над нея бяха направени от дърво — вероятно махагон или тик, покрито с толкова много пластове бяла боя, че улеите между дъските не се виждаха. Наслоената върху боята мръсотия ѝ бе придала мазен сивкав оттенък. Върху тежката табела от лята стомана с името на корабостроителя пишеше: *Нийфи, Леви & Ко. Филадельфия — 1906.*

— Това корито е на повече от сто години — отбеляза Рафи, вперил поглед в овалната табела, закрепена с нитове за стената на рубката.

— По онова време са строили корабите така, че да изкарат цяла вечност — няколкостотин бури, една-две световни войни... По времето, когато този е построен, британците още са владеели Египет.

Рафи надникна през един от мръсните илюминатори.

— Май това е камбузът — каза той. — Няма никого.

Холидей кимна и тръгна по стъпалата, които водеха към рубката. Рафи го последва. Преди да влязат, се обърнаха и огледаха кея. Изглеждаше все така пуст. Обедна сиеста под африканското слънце. Беше доста горещо и Холидей почувства под ризата му да се стичат струйки пот. Мъжът със ситроена не беше имал подобен проблем. Но пък колата му, за разлика от тази на Фарадж, несъмнено разполагаше с климатик.

Достигнаха рубката и влязоха вътре. Обзавеждането бе почти примитивно. Няколко тъмносиви дървени шпигата в пода за оттичане на водата, нескопосано заварена алуминиева конзола с уреди и циферблати, щурвал от махагон и месинг с шест ръкохватки, който сякаш беше оригиналният, монтиран някога в корабостроителницата, от която бе излязъл този кораб. Върху стената вдясно имаше съвсем елементарен телеграф за връзка с машинното отделение с четири позиции: пълен напред, половин напред, малък напред и стоп. От пода вдясно от щурвала излизаше стоманен спирачен лост. Към тавана над предното стъкло с помощта на метални скоби бяха закрепени морска радиостанция, черен пластмасов компас с някаква течност вътре, която приличаше на глицерин, модерна сателитна навигация и ехолот. Това оборудване определено не бе достатъчно за кораб с дължина трийсет метра.

— Който управлява това корито, или е много добър моряк, или е напълно луд — отбеляза Холидей.

— А може би и двете — отвърна Рафи.

В задната част на мостика имаше врата. Оказа се отключена. Холидей и Рафи влязоха през нея и се озоваха в нещо средно между щурманска рубка, пълна с морски карти, и капитанска каюта. Куфарът бе оставен върху масичката до люка. Холидей щракна ключалките и вдигна капака. Беше пълен с навигационни карти и нищо друго.

— Явно някой се кани да заминава някъде — каза Холидей.

— Но къде? — попита Рафи.

Холидей взе една от картите и я разстла на масата.

— Ас Салум до Ал Искандария — прочете той от легендата на картата. — Мащабът е едно към триста хиляди. Разстоянието от Александрия е приблизително сто и четиресет морски мили. Това трябва да е някакво пристанище.

— Ас Салум е мястото, където за последен път е била установена връзка с Пеги и експедицията — каза Рафи. — Това бе последният им междинен пункт преди навлизането в либийска територия. Градът се намира непосредствено до границата.

— Не вярвам да е случайност — отвърна Холидей. Сгъна картата отново и я прибра в куфара. Затвори капака, щракна ключалките и го остави така, както го бе заварил. — Да се опитаме да разберем поради каква причина нашият търговец на сувенири се кани да плава до Ас Салум.

Напуснаха мостика през вратата откъм бакборда, за да не би някой да ги види от кея. Прекосиха главната палуба в посока към носа, след което се спуснаха по стълбата, която водеше към бака и каютите на екипажа. Ослушаха се. Единственият звук идваше от ритмичното тракане на помпите в трюма и тихото плискане на вълните в корпуса.

Тази част на кораба се състоеше от две малки каюти, една по-голяма с шест подвижни койки, които се прибираха в стените, малък камбуз и трапезария с маса с поцинкован плот и скамейки, завинтени към пода. Таванът бе нисък, прорязан от дебели снопове кабели и тръби, прихванати с метални скоби. Въздухът бе застоен, но по всичко личеше, че помещенията са били ползвани неотдавна: над тесните койки бяха окачени снимки, захванати за стените с разноцветни кабарчета, а миризмата на пържен лук не можеше да бъде сбъркана с никоя друга.

— Няма никого въщи — каза Рафи.

— Да не подлагаме късмета си на повече изпитания — отвърна Холидей с нервна нотка в гласа. Намираще се под палубата, където не можеше да забележи приближаващия се враг — това противоречеше не само на военния му опит, но и на инстинктите му за самосъхранение. — Оглеждаме още пет минути и изчезваме отук.

Тръгнаха по тесния коридор обратно към кърмата, където между бака и машинното отделение бе разположена вратата, която водеше към трюма. Единственият товар в него бяха седемдесет или осемдесет продълговати дървени сандъка. Всеки сандък бе запечатан с оловна

пломба и означен със странен код, състоящ се от изписани с шаблон букви и цифри. Единствената улика, която да им даде повече информация за съдържанието на сандъците, бяха стилизираното лого на кон, изправен на задните си крака, и думата ДАЙМАКО.

— Имам много лошо предчувствие — каза Холидей.

— Какво е ДАЙМАКО? — попита Рафи.

— Съкращение от „Дай Манюфакчъринг Корпорейшън ъф Канада“, канадски производител на автоматично оръжие.

— Канадски? — попита изненадан Рафи.

— Канада е шестият по големина износител на оръжие в света. Канадците продават повече оръжие от Израел.

— Шегуваш се!

— Изкарват от това по един милиард долара годишно. Не се оставяй кленовите листа или кленовият сироп да те заблудят. Историята на Зелените барети започва от Дяволската бригада, съвместно американско-канадско подразделение от командоси. И макар днес никой да не говори за това, именно мъжете от канадския Втори въздушнодесантен батальон са обучавали американците, а не обратното.

— Още един урок по история — усмихна се Рафи Вануну.

— Да отворим някой от тези — предложи Холидей.

До вратата имаше лавица, върху която откриха къс метален лост, тип „кози крак“. Холидей го използва, за да разкъса дебелия тел с оловната пломба, след което го пъкна под капака на сандъка и натисна. В сандъка лежах една дузина продълговати кутии в бежов цвят. Холидей щракна закопчалките на една от тях и я отвори.

— Нашият човек не изнася контрабанда от Египет, а я вкарва в страната — отбеляза той, докато оглеждаше съдържанието на кутията. В нея, разположена в специално оформени гнезда, лежеше цяла оръжейна система. Оръжието беше с цвят на пясък, а повърхността му, макар и гладка, изглеждаше доста странна на пипане.

— Какво е това? — попита Рафи.

— Снайперска винтовка „Тимбърулф“. Смъртоносна точност на разстояние четири хиляди метра. Не преувеличавам ни най-малко, като казвам, че е смъртоносно точна.

— Та това са повече от две мили!

— Именно — отвърна невъзмутимо Холидей.

Зад големите сандъци бяха наредени десетина други, по-малки. Холидей вдигна един, отвори капака му и бръкна вътре. Извади поне една дузина кутии, увити в хартия, омазана с машинно масло. Разтвори една от тях. В нея откри плосък черен пистолет с издължена ръкохватка и къса цев, не по-дълга от показалеца му. Целият пистолет се побираше в дланта на едната му ръка.

— „Пара Орднънс Найт Хог“ — промълви той. — Още една канадска компания. Четиресет и пет калибров автоматичен пистолет. — Разкъса обвивката и на един от най-малките пакети. Кутии с патрони. Прибра пистолета в десния джоб на якето си, а в левия пъхна пет-шест кутийки с патрони.

— Спипат ли те с незаконно оръжие в Египет, и двамата ще лежим в затвора много, много дълго.

— А спипат ли те лошите без оръжие, ще умреш — отвърна Холидей, след което пъхна празната кутийка от пистолета и разкъсаната хартия обратно в дървения сандък.

Изведнъж отекна силен трясък на метал в метал. Вратата, която водеше назад към кърмата, се отвори рязко. В трюма влезе слаб голобрад мъж с омазан с масло светлосин гащеризон. Беше намръщен, имаше вид на човек, който току-що е станал от сън. Примигна изненадан да завари двама непознати в товарното помещение на кораба. Попита нещо с писклив, почти момичешки глас. Холидей не разбра нито дума, но смисълът беше повече от ясен: кои, по дяволите, сте вие и какво правите на моя кораб? Мъжът бръкна в предния джоб на гащеризона си и се опита да извади нещо от там. Всъщност опита се да извади огромен револвер „Уембли“, използван от британските въоръжени сили от Бурските войни насам. Мъжът задържа тежкото оръжие, което явно се бе закачило в някоя дупка на джоба му.

Холидей не се поколеба. Сърцето му заби лудешки, адреналинът скочи до главозамайващи висоти и кръвта закипя във вените му. Грабна стоманения лост, с който бе отворил сандъците, хвърли се напред, замахна силно и го стовари върху главата на мъжа. Извитият край на „козия крак“ се стовари върху слепоочието на непознатия, черепът му изпраця и мъжът се закова на място. Извика, очите му се подбелиха и той се свлече на земята с разперени ръце, в една от които стискаше тежкия револвер. Не помръдна повече.

Рафи впери изпълнен с ужас поглед в мъжа с работния гащеризон.

— Мъртъв ли е?

Холидей приклепна и взе револвера. За всеки случай. Сложи ръка на врата му и затърси пулса му. Нямаше. Нямаше и кръв по главата на мъжа, но слепоочието му се бе издуло като балон, а костите му бяха хлътнали като черупката на рохко сварено яйце.

— Да, мъртъв е — въздъхна Холидей. Бе участвал в достатъчно бойни операции, за да разпознае един труп.

— Трябва да изчезваме. И то веднага! — настоя разтревожен Рафи.

— Не можем — отвърна Холидей и поклати глава. — Не и веднага.

— Какви ги говориш? — учуди се Рафи. — Колкото повече се забавим, толкова по-голяма става вероятността онзи тип от магазина за сувенири да се върне!

— Точно там е работата — обясни му Холидей. — До този момент никой от тях не знаеше, че ги наблюдаваме, че вървим по следите им. Оставим ли това тяло тук, ще променим изцяло правилата на играта.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да се отървем от тялото.

Тази задача им отне половин час и се превърна в нагледен урок на тема мъртвата тежест и неудобствата, произтичащи от нея. Замъкнаха тежкия отпуснат труп по стълбите към палубата, ръцете и краката му висяха немощно, а главата му подскочаше и се удряше във всяко стъпало, при което издаваше зловец звук. Изнесоха го на палубата откъм наветрената страна така, че рубката да ги скрива откъм пристанището. Боядисаните в ярки цветове рибарски корабчета се полюшваха леко върху спокойните, искрящи като огледало води на пристанището, гледка, достойна за илюстрация на всеки пътеводител из Средиземноморието или за пощенска картичка. *Пристигнахме в Абукир. Хотелът не е точно пет звезди, но пристанището е прекрасно. Липсваш ни. Обичаме те. Алис.*

Холидей и Рафи се добраха до палубата, запъхтени от усилието, и спряха за миг, колкото да възстановят дишането си. Трупът остана скрит зад планшира на стария влекач. Рафи се огледа. Гъстите мазни

води се плискаха безшумно в очукания черен корпус. На повърхността се носеше типичната за подобно пристанище мръсотия, смес от плаващи боклуци, мъртва риба, пластмасови бутилки, дълги валма водорасли.

— Телата потъват или изплуват? — попита Рафи.

— Първо потъват, след което газовете ги издигат на повърхността — отвърна Холидей.

— След колко време?

— Нямам представа.

На кърмата на кораба откриха стара лодка, обърната с кила нагоре, полускрита под парче гумиран брезент. Изглеждаше така, сякаш малкият скиф не е бил ползван от десетилетия. Навремето вероятно бе служил като спасителна лодка или пък за оглед на корпуса, нещо, което очевидно никой не бе правил от доста време. Откриха скрит под нея двигател с мощност една конска сила и половина, който изглеждаше така, сякаш е бил сглобен преди войната в градинската барака на някой луд изобретател. Непосредствено до продълговатия извънбордов двигател лежеше навито на кълбо полуизгнило въже, което някога е служило за привързване на лодката.

Затъртриха двигателя по палубата и с помощта на въжето го завързаха здраво за тялото на мъжа с гащеризона. Когато приключиха, огледаха се отново, за да се уверят, че палубите на рибарските корабчета в пристанището са пусти и никой не ги наблюдава, сетне прехвърлиха тежкия си товар през борда. Той падна във водата със силен плясък. Мръсотията, плаваща по повърхността на водата, отстъпи встрани, за да направи място на тялото, след което черната бездна го погълна. Десет секунди по-късно мръсотията зае обичайното си място и от тялото нямаше и следа.

— Предполагам, че на механика не са му плащали достатъчно и е решил да напусне — каза Рафи.

Холидей се взираше в спокойната равна повърхност на водата.

— Струва ми се логично — отвърна той.

— Какво ще правим сега? — попита Рафи.

Холидей се замисли за Пеги и мисията, която трябваше да изпълнят.

— Ще отидем в Ас Салум преди този прекрасен кораб на име „Хамсин“.

---

[1] Последните думи на английския адмирал Хорейшо Нелсън, загинал в битката при Трафалгар (1805), са: „Грижи се за моята скъпа лейди Хамилтън, Харди, грижи се за бедната лейди Хамилтън. Целуни ме, Харди“. — Б.пр. ↑

9.

След като освободиха Фарадж, Холидей и Рафи взеха нощния влак от Александрия до Мерса Матрух, който минаваше през Ел Аламейн, малко крайбрежно градче, където Монтгомъри бе спрял настъплението на танковете на Ромел и на свой ред бе контраатакувал, за да прогони в крайна сметка германската армия от Северна Африка.

Пейзажът, макар и да не успяха да го разгледат добре, представляваше смес от мрачна, дори потискаща пустиня, ниски дюни и спорадичните островчета от покрита с прахоляк зеленина на фермите, които се опитваха да оцелеят в този неплоден океан от пясък. Още с първите слънчеви лъчи в далечината от дясната страна на влака се появи морето, наподобяващо огромен мираж на вода, който пустинята можеше да види, но никога нямаше да покори.

Когато пристигнаха на гарата в Александрия, установиха, че всички спални купета вече са разпродадени, затова се наложи да прекарат нощта в изненадващо елегантния вагон-ресторант с дървена ламперия по стените, където да обсъдят ситуацията със сребристи кутийки бира „Луксор“ в ръка. По изгрев-слънце вече бяха останали сами в целия вагон, с изключение на бармана, който дремеше на стола си в срещуположния ъгъл. Студеното зарево на изгрева обагри небето в безброй нюанси на розовото и златистото, докато колелата на влака тракаха монотонно по релсите под тях.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за онзи германец Валтер Рауф. Трябва да намерим някаква следа, свързана с пребиваването му в Африка, която да ни помогне да открием Пеги.

— Да разберем откъде е дошло златото и така да открием Пеги?
— попита Рафи.

— Нещо подобно.

Рафи се замисли продължително, явно събираше мислите си. Барманът, задрямал в другия край на вагона, се събуди за миг, огледа се, видя, че никой не се нуждае от услугите му, и заспа отново.

— Не съм убеден, че всичко, което ще ти разкажа, е съвсем точно и вярно, но доколкото си спомням, Рауф е служил във флота, откъдето е изхвърлен след секс скандал — прелъстил жената или дъщерята на някакъв адмирал, а може би и двете. Успял да се вреди в СС, и то в дивизията „Мъртвешка глава“, която отговаряла за охраната на концентрационните лагери. Измислил начин за умъртвяване с мобилни газови камери, в резултат на което бил изпратен в Северна Африка заедно с Ромел. Задачата му била да следва войските на Ромел и да унищожават северноафриканските евреи от Мароко до Палестина. Отговарял и за конфискуването на имуществото им, откъдето всъщност идва това злато. През 1942–1943 година британците спират Ромел при Ел Аламейн... всъщност точно на мястото, където се намираме в момента — каза Рафи и погледна голата пустош, ширнала се отвъд прозореца. — Върнал се в Тунис, където ликвидирал много евреи с помощта на своята айнзацкоманда, след което напуснал Африка... мисля, че бил прехвърлен в Италия. Това се случило през 1944 г. След края на войната бил арестуван от американците, но избягал и използвал т.нар. „пътека на плъховете“ или „коридор на плъховете“, организиран от епископ Худал^[1] и Ватикана, с цел спасяване на нацистки военнопръстъпници от правосъдието, за да замине първо за Сирия, а после за Чили — сви рамене Рафи. — В продължение на няколко години ръководил завод за консервиране на раци, сетне започнал да работи за чилийското разузнаване. Междувременно се е връщал в Германия, при това няколко пъти, но никога не е арестуван.

— Дали този Рауф е разполагал с резервен план за бягство, в случай че Ромел бъде убит или попадне в плен?

— Повечето офицери от СС са имали тайни планове за бягство, които да задействат, в случай че Германия изгуби войната. Ватиканът установява т.нар. „пътека на плъховете“ още през 1942 г. и извежда есесовците първо в Сирия, а после в Южна Америка.

— Имало ли е алтернативни маршрути? — попита Холидей.

Рафи кимна, сетне отпи последна глътка от топлата бира.

— Да, през Либия по въздух до една военновъздушна база в пустинята на Нигер, който по това време се е намирал под контрола на колаборационистите от Виши, а оттам през океана до Бразилия или Чили.

— Този вариант ми се струва по-логичен в нашия случай — отбеляза Холидей и извади голяма карта на Египет и Либия, която лежеше сгъната в чантата до него. Разстла я върху масата и попита: — Имаш ли представа къде се намира военновъздушната база, която са използвали в Либия?

— Мисля, че името ѝ е „Ал Джагбуб“, но не съм сигурен.

Холидей я откри на картата.

— Има един град с това име, разположен в оазис... доста на юг.

— Почакай малко — развълнува се Рафи, — Дюко не спомена ли това име, когато говорихме с него?

— Не си спомням — призна Холидей, — но ми изглежда логично. Това е идеалното място за почивка и зареждане с гориво на път за Нигер.

— В такъв случай нацистите са се уплашили, че Ромел губи войната в Северна Африка, и са натоварили златото на самолет за Бразилия?

— И то се е изгубило някъде между точка А и точка Б — кимна Холидей.

— Напълно възможно е — съгласи се Рафи. — Епископ Худал е разполагал с достатъчно сериозни контакти и приятели както в СС, така и във Ватикана.

Холидей се облегна на седалката си.

— Сега разбирам... — каза той. — Монахът от Дружеството за библейска археология в Йерусалим, онзи отец Брасьор или както там му беше името, не е търсил никакви тамплиерски текстове, опитвал се е да открие архивите на Худал. Целта му от самото начало е била да открие златото на СС.

Пристигнаха в Мерса Матрух в шест и половина сутринта. Градът имаше около двеста хиляди жители и представляваше умалено копие на Александрия — бреговата ивица бе осеяна с модерни хотели, построени по протежение на лъскавия крайбрежен булевард „Корниш“, а зад тях се простираше старият град, в който живееха бербери и продаваха реколтата от малките ферми, които бяха видели през прозорците на влака. Настаниха се в „Босит“, умерено скъп пететажен хотел със собствен плаж. Един-единствен телефонен разговор с рецепцията ги накара да осъзнаят, че са изправени пред нерешим проблем. Поръчаха си континентална закуска, която им бе

поднесена на балкона към тясната стая, за да обсъдят ситуацията на спокойствие.

— Прецакани сме — заключи унило Рафи, зареял поглед над лазурното море пред хотела. Отчупи крайчеца на кроасана си и го намаза с масло. — Ще ти трябват седмици, за да получиш виза за Либия с американския си паспорт, а на мен най-вероятно ще ми откажат.

— В такъв случай ще влезем без визи — отвърна Холидей, докато отпиваше от силното черно кафе.

— И как ще го направим? — попита Рафи.

— Погледни картата — отвърна му Холидей. — Най-близкото място до границата откъм египетската територия е оазисът Сива. Намира се на не повече от сто и петдесет — сто и шейсет километра оттук. На свой ред Сива лежи на осемдесет километра от Джагбуб.

— Но отвъд него има непроницаема граница — изсумтя Рафи, — по протежение на която са поставени около два милиона противопехоти и мини. Плюс огради, камери и какво ли още не. Египет и Либия водиха война през седемдесетте.

— Това е територия на ГДРП — отвърна Холидей. — Гарантирам ти, че непроницаемата граница тече като сито.

— ГДРП?

— Група за далечно разузнаване в пустинята^[2] — обясни Холидей. — И британците, и германците са преминавали през границата в течение на години. През нея минават поне една дузина маршрути на кервани.

— Нямам представа от тези неща — каза Рафи.

— В такъв случай ще намерим някой, който има — отвърна Холидей. — Няма да се откажа от издирването на Пеги.

По-късно през деня се сдобиха с доставен някога от Чехия джип УАЗ-469, който купиха от фалирала компания за сафари в пустинята, а тя на свой ред го бе купила при разпродажба на армейски излишъци. Прекараха следобеда в екипиране на очуканото возило с храна, вода и прочее, включително с толкова карти на района, колкото успяха да открият.

На следващата сутрин потеглиха за оазиса Сива. Пътуваха на юг през пустинята. Спартански обзаведеният джип сякаш нямаше никакво окачване и взеше като танк, но дизеловият двигател „Пежо-Ситроен“

мъркаше тихо и макар наборът от циферблати и индикатори върху арматурното табло да бе доста оскъден, по всичко изглеждаше, че машината работи добре. Скоростомерът бе разграфен до 120 км/ч, но на практика джипът не можеше да вдигне повече от деветдесет.

— Чудя се какво ли означава това *Pri vjezdu voziola do terenu zapni predni nahom?* — попита Рафи, забелязал съобщението, изписано на таблото зад пластмасовия волан. — Звучи ми малко зловещо.

— Да се надяваме, че никога няма да открием — отвърна Холидей и се приведе леко напред, опитвайки се да отлепи подгизналата си от пот риза от лепкавата винилова седалка. Нищо чудно че онази компания за сафари бе фалирала. Опитва се да си представи как някой затлъстял от твърде много чийзбургери турист от Илинойс например ще издържи цял ден в този лишен от климатик съветски джип. Преживяването определено нямаше да му хареса.

Пътуваха вече пет часа, като се сменяха на всеки осемдесет километра и спряха само четири пъти — веднъж, за да изядат обяда, който бяха приготвили предварително, два пъти, за да ползват тоалетните на разни места за почивка край пътя, и веднъж, за да заредят резервоара от тубите с дизелово гориво, наредени в багажника на джипа. По пътя си не видяха нищо, освен дюни, осеяни тук-таме с някоя радиомачта, половин дузина петролни сонди, няколко пясъчни навявания върху двете ленти на пътя и руините на древно укрепление. От време на време виждаха табели на арабски и английски, които ги уведомяваха, че или навлизат, или напускат военна зона. Не видяха нито една бензиностанция, хотел, мотел или дори кафене.

— През четвърти век преди новата ера един персийски владетел на име Камбиз изпратил армията си тук — каза Рафи, без да откъсва поглед от монотонния пейзаж. — Задачата ѝ била да унищожи оракула в Сива.

— Какво се случило? — попита Холидей.

— Разразила се пясъчна буря. Цялата армия от петдесет хиляди души буквално изчезнала. Никой не ги видял отново.

Накрая, след като изминаха повече от двеста километра, пейзажът започна да се променя. Дюните се превърнаха в хълмове, а хълмовете в скалисти планини, появиха се палми и зеленина. Изведнъж земята като че ли пропадна и пред очите им се ширна голямата падина, чиито соленоводни езера искряха, озарени от яркото

слънце. Вятърът, който духаше откъм пустинята, галеше нежно полята с люцерна. Пред тях се простираше Сива.

В интерес на истината, Сива не е от онези оазиси, които повечето хора си представят в резултат на видяното по телевизията. Вместо езерце, заобиколено от палмова горичка, той представляваше падина с дължина осемдесет и ширина двайсет километра, която преди много години е била корито на бърза планинска река, може би дори египетска версия на американския Голям каньон. В тази дълга и сравнително тясна депресия имаше обширни насаждения от финикови палми и маслини, ниви с пшеница и множество соленоводни езера и сладководни рекички и извори, които превръщаха пустинята в същинска райска градина.

Първите следи от човешко присъствие в оазиса Сива датират отпреди десет хиляди години. Когато Александър Велики пристигнал тук, за да се посъветва с оракула на Амон Ра, над града вече се издигала огромна крепост от глина и кал, наречена Шали, гигантски комплекс от укрепени сгради с височина пет етажа, плъзнали по склоновете на изкуствена планина. Крепостта оцеляла в продължение на хилядолетия, но през двайсетте години на ХХ в. проливни дъждове валели безспир три дни и три нощи и просто „размили“ кирпичените постройки като детски пясъчен замък, отнесен от прилива. Въпреки това руините на Шали си оставаха внушително творение на човека и продължаваха да доминират над града.

В самия град Сива живееха десетина хиляди души, които се занимаваха предимно с отглеждането на лозя и маслини, а също и с туризъм. Повечето му обитатели, включително фермерите и собствениците на овощните градини, бяха етнически бербери. В Сива имаше половин дузина малки хотела и Холидей и Рафи решиха да се настанят в най-добрия от тях — „Сафари Парадайс“, който предлагаше самостоятелни бунгала, разположени около по-голяма централна сграда, всичките с изглед към езерцето пред нея. След като се настаниха в едно от бунгалата, двамата се освежиха и се запътиха към ресторанта в основната сграда.

Ресторантът се оказа изненадващо елегантен, предвид обстоятелството, че се намираше на място, което — подобно на Тимбукту — най-вероятно бе послужило за вдъхновение на израза „по средата на нищото“. Белите гипсови стени бяха украсени с маслени

картини от колониалната епоха, предимно пейзажи от Сива и по-рядко от други краища на Египет, а таванът бе пресечен от резбовани дървени греди. Масите бяха застлани с покривки от бял лен, а до сребърните прибори бяха поставени колосани салфетки. Оберкелнерът, чието име бе Омар, беше облечен в изискан тъмен костюм. Богатото меню, поднесено в кожена папка с пискюли, предлагаше изобилие от специалитети — от сочни ребърца и шкембе по нюйоркски до *кишк* с пилешко и *кофта кебан*. Предястията и гарнитурите варираха от пържени картофи и панирани тиквички до арабски питки, сармички и *баба гануш*^[3], поднесен с кисело мляко с мента. Любезният сервитьор говореше отличен английски. Холидей, който бе настроен по-авантюристично, избра *кишк* с пилешко и зелени сармички, докато Рафи се задоволи с чийзбургер с пържени картофи. И двамата си поръчаха чай.

Тъкмо приключваха и се замисляха дали да си поръчат кафе, когато край масата им изникна някакъв непознат. Беше висок, широкоплещест, носеше къси панталони и старомоден елек върху бяла риза без яка. Имаше квадратно лице, буйна посивяла брада, разчорлена дълга коса, която се спускаше до раменете, и гъсти черни вежди над големите интелигентни черни очи. Издълженият му нос наподобяваше орлов клюн и би подходдал повече на Цезар. Мургавата му кожа беше с цвета на студен чай. Когато заговори, разкри две редици малки бели зъби, които искряха на фона на тъмната му кожа. Притежаваше плътния баритон на актьор или политик. Акцентът му не беше британски, а по-скоро някъде от източните щати. Може би канадски, предположи Холидей, макар да не бе напълно сигурен.

— Името ми е Емил Абдул Тайдимън — представи се мъжът и седна, без никой да го е поканил. — Чух, че си търсите гид.

---

[1] Алоис Худал (1885–1963), влиятелен австрийски епископ, глава на австро-германската конгрегация на „Санта Мария дел Анима“ в Рим и автор на книгата „Основи на националсоциализма“, в която възхвалява Хитлер, организира бягството на множество видни военнопръстъпници, вкл. Йозеф Менгеле, Адолф Айхман, Валтер Рауф, Едуард Рошман, Ерих Прибке и др. — Б.пр. ↑

[2] ГДРП (Long Range Desert Group) — разузнавателно-диверсионно подразделение на британската армия, създадено в Египет

през 1940 г. изцяло от доброволци. По думите на командващия немския Африкански корпус фелдмаршал Ромел те са причинили на неговата армия повече вреда от всяка друга британска част със същата численост. — Б.пр. ↑

[3] Кишк — специалитет от цедено кисело мляко, кофта кебап — агнешки кюфтета на шиш, баба гануш — левантийска разновидност на къпоолуто. — Б.пр. ↑

10.

— И защо смятате, че си търсим гид, господин Тайдимън?

— Много просто — отвърна с усмивка мъжът. — Пристигнахте в Сива със стара уазка, модел, който руснаците наричат *Козлик*, или Козле. Това означава, че сте я купили, защото никой не дава под наем такива коли. А след като сте купили Козле, най-вероятно възнамерявате да отидете на място, което се намира доста встрани от обичайните маршрути за сафари. Освен това очевидно сте изкарали доста години в армията, имате войнишка походка, войнишка прическа... Предполагам, че сте най-малко майор, а може би дори полковник.

Тайдимън разтърси буйната си коса, сетне продължи:

— Само опитен офицер с боен опит от Афганистан би могъл да знае, че макар и втора ръка, УАЗ-469, произведен в Уляновския автомобилен завод, е далеч по-подходящ автомобил за пустинята, отколкото който и да било ленд роувър или ленд крузър. Което означава, че възнамерявате да отидете на място, където не би трябвало да ходите — заключи Тайдимън и се облегна на стола си. — Прав ли съм... полковник?

Холидей не отговори на въпроса му.

— А вие какъв опит притежавате, господин Тайдимън?

— Същият като вас, предполагам — отвърна мъжът. — С тази разлика, че съм служил предимно на африканска земя: Конго, особено провинция Катанга, Биафра, Ангола, Сиера Леоне, Екваториална Гвинея... и други места.

— Наемник?

— Войник на съдбата.

— Този израз е мачистко бръщолевене, предназначено за глупаци, които обикалят с пушки в кабините на своите пикапи. Нагледал съм се на достатъчно малоумници, които се провалят още по време на началното обучение за морски пехотинци. Абсолютни смотаняци.

Тайдимън сви рамене и се усмихна, демонстрирайки белите си като перли зъби.

— Както кажете, доктор Холидей.

— Знаете името ми.

— Стар приятел съм на служителя на рецепцията.

— В Сива ли живеете?

— Лятото прекарвам тук, а зимата на места с по-студен климат.

— Необичаен избор — каза Рафи.

— Едно от предимствата да разполагаш с няколко паспорта — отвърна Тайдимън. — И един от недостатъците. Канадското ми гражданство ми осигурява безплатна медицинска помощ, но се налага да прекарвам там поне няколко месеца в годината. Същото се отнася и за безплатните стоматологични услуги, които получавам в Англия. А египетското ми гражданство ми позволява да си изкарвам прехраната.

— Хубава схема — засмя се Холидей. Започваше да харесва този приказлив и обигран мъж, противно на онова, което му подсказваха инстинктът и логиката. Непознатият се оказа очарователен, макар и по свой собствен сардоничен начин. И очевидно беше доста интелигентен. — Как я реализирахте?

— Аз съм идеалният емигрант или по-точно експатриат — отвърна Тайдимън. — Където и да отида, не съм си у дома. Баща ми беше англичанин, а майка ми египтянка. Роден съм в Кайро малко след края на Втората световна война, но израснах в Канада, където получих гражданство. За разлика от хиперпатриотите в Щатите канадците са доста толерантни към хората с няколко паспорта. Докато американците се хвалят със своя „топилен“ или „плавилен котел“, както го наричат, канадците предпочитат пъстрата мозайка. Всичко зависи от гледната точка — усмихна се Тайдимън. — И макар пропагандата да твърди тъкмо обратното, канадското здравеопазване е просто отлично.

— И как си изкарвате прехраната? — попита Рафи.

Тайдимън се усмихна отново, разкривайки белите си зъби.

— Хората идват при мен, споделят най-съкровени тайни и аз им помагам да сбъднат мечтите си, да постигнат онова, което сърцата им желаят.

— Много поетично — отбеляза Холидей. — Но и малко загадъчно.

— А какво беше казал Уинстън Чърчил за загадките? — попита Тайдимън широко усмихнат, с весели пламъчета в очите.

— Това е цитат от една негова реч, излъчена по радиото през 1939 г. — отвърна Холидей. — Когато говори за Русия, Чърчил казва: „Тя е загадка, обвита в мистерия, вътре в енигма“. С други думи, доста е сложна.

— Историк — отбеляза Тайдимън. — Интересно.

— Мислех, че Джим Кери казва нещо подобно в ролята на Гатанката в „Батман завинаги“ — обади се усмихнат на свой ред Рафи. Тайдимън се засмя.

— А, да, господин Кери, още един канадец, който живее в чужбина. Можете да се обзаложите, че той също ползва услугите на канадското здравеопазване.

— Какви цели преследвате, господин Тайдимън? — попита Холидей.

— Какви цели преследвам? Да речем, че животът ми — както би казал Чърчил — е доста сложен.

— И какво общо има това с нас?

— Предполагам, че дълбоко в сърцата си вие също криете... сложни желания.

— Кое ви навежда на тази мисъл?

— Хайде, докторе, стига сме го усуквали. И двамата сме прекалено предпазливи, опипваме почвата, както се казва, но не бихме го правили, ако бяхте някой невинен турист, нали? — Мъжът посочи оберкелнера с пръст и добави. — В такъв случай щяхте да повикате Омар и да го помолите да ви отърве от присъствието ми.

— Предполагам, че сте сключили някакво споразумение и с него — отвърна Холидей.

— Знаете ли какво означава думата *бакшиш*? — попита Тайдимън с дващсет и четири каратова усмивка.

— Бакшиш? Мисля, че е нещо като подкуп — каза Рафи.

— Именно — отвърна Тайдимън. — Така се прави бизнес в моята страна.

— И коя е вашата страна? — попита Холидей.

— *Touché*, доктор Холидей — призна поражението си мъжът с посребрените коси. — Сякаш отново се дуелираме.

— Защо не сложим край на това дебнене и не хванем бика за рогата, господин Тайдимън. В момента стоите между мен, моята чаша кафе и нещо, наречено *Ом Али*, което според сервитьора се отличава с неповторим вкус.

— Това е египетският вариант на датски щрудел с череши, с тази разлика, че е много по-добър.

— Какво искате? — настоя Холидей.

Сервитьорът се появи край масата им и се засуети, призован от някакъв невидим знак, даден му от Тайдимън. Поданикът на три държави му каза нещо на скорострелен арабски, вероятно си поръча *Ом Али* и кафе. Сервитьорът кимна и се отдалечи.

— Искам следното, доктор Холидей — заговори тихо Тайдимън и се приведе над масата. — Вие сте познавач на историята и определено не сте обикновен турист, който гледа всичко това с ококорени от смайване очи. Смятам, че не сте и от онези манияци, които си въобразяват, че изгубената армия на Камбиз II наистина е съществувала, че войниците в нея са носели брони, обсипани с диаманти, и прочее небивалици.

— Прав сте и по двата пункта — отвърна Холидей.

— В такъв случай отговорът е само един. Вие и вашият приятел тук имате някаква мисия. Като добавим и Козлето, автомобил, пригоден за работа в пустините — горещи и студени, стигаме до един-единствен извод. Поради неизвестни за мен причини възнамерявате да прекосите границата с Либия по възможно най-дискретен начин, като за целта се нуждаете от водач. — Тайдимън се облегна на стола и погали брадата си, без да откъсва поглед от Холидей.

— И какво, ако предположението ви е вярно? — попита Холидей. — Какво следва? Ами ако сте полицаи и всичко това е инсценировка?

— Това би било склоняване към престъпление.

— Намираме се в Египет — възрази Холидей. — Можем да се окажем в някой кошмарен затвор в Кайро и да останем там десет години, преди делото изобщо да стигне до съда.

— Да, това е Египет и можете да изгните в затвора за притежанието на това нещо — отвърна Тайдимън, след което бръкна небрежно в джоба си и извади нещо оттам. Беше малкият автоматичен пистолет, който Холидей бе взел от корабчето в пристанището на Абукир.

— Как, по дяволите, се сдобихте с това? — възкликна Рафи с обещени от почуда очи.

Тайдимън прибра пистолета обратно в джоба си.

— Прерових багажа в стаята ви, докато вие двамата вечеряхте — усмихна се широко той. — Както вие искате да се уверите, че не съм ченге, така и аз исках да се уверя, че вие не сте ченгета — каза той и замълча за миг. — Какво се опитвам да кажа? Ами че не ви издадох. Повярвайте ми, бих могъл да извлека определена полза от това да предам на полицията турист с пистолет. — Тайдимън сви рамене. — Сигурен съм обаче, че мога да склуча по-добра сделка с вас, отколкото с местните метачи на магарешки фъшкии.

Пристигна десертът. Оказа се наистина превъзходен — сладък пудинг със сметана и много орехи и череши. Храниха се в тишина в продължение на няколко минути. Накрая Холидей остави вилицата си. Погледна спътника си и улови погледа на младия археолог. Рафи повдигна изразително едната си вежда, сетне сви рамене. Холидей се обърна отново към Емил Абдул Тайдимън.

— Добре — каза най-сетне той. — Да поговорим.

В крайна сметка не казаха на Тайдимън нищо за златото или за участието на Ватикана и Содалитиум Пианум, тайните служби на Светия престол, като предпочетоха да запазят тази информация за себе си поне за момента. Освен това Холидей не бе сигурен каква част от истината бе достигнала до Ватикана и дали Ла Сапиниер, френското поделение на църковното разузнаване, не бе решило да действа на своя глава. Не спомена и за срещата с наемния убиец в „Уест Пойнт“, нито за разбулването на тайната на тамплиерите, последвало намирането на меча, принадлежал някога на чичото на Холидей.

— Не съм сигурен, че можем да му се доверим — отбеляза Рафи по-късно, когато двамата се върнаха в своето бунгало.

— Аз също — отвърна Холидей. На раздяла във фойето на хотела Тайдимън му бе върнал дискретно оръжието, в чийто пълнител сега той редеше десет патрона с меден връх. — Но това не означава, че не можем да го използваме. Не съм толкова луд да си въобразявам, че можем да се оправим сами в Либия. Той е прав. Нуждаем се от водач.

— Не мисля, че Тайдимън се интересува от нещо друго освен от самия себе си. Англичаните наричат хора като него „хазартен тип“.

Забърка ли се в неприятности или открие ли начин да изкара малко пари, мигом ще ни предаде на властите.

— Възможно е — съгласи се Холидей, — но ако изкарва някакви пари в Сива, то е посредством контрабанда. Вероятно прекарва хора и наркотици, а може би и оръжия. Ако наистина е хазартният тип, за когото го смяташ, би направил всичко възможно, за да запази непокътнати контрабандните си канали. — Холидей поклати глава. — Не мисля, че трябва да се тревожим в това отношение.

— Надявам се да си прав — отвърна Рафи. — Няма да помогнем на Пеги, ако се озовем в някой от онези затвори в Кайро, за които спомена.

11.

На Тайдимън му отне един ден да осигури необходимата екипировка и още един да планира пътуването и пусне слуха, че ще води двама „аматьори“ в оазиса Бахария на изток, и дори да извади разрешителните, необходими за подобно пътуване, и така само да подсили достоверността на приказките си. Казаното от него изглеждаше напълно логично — много туристи, които посещаваха Сива, отиваха и до Бахария, било за да послушат местната музика, с която оазисът бе прочут, било за да се върнат в Кайро по различен маршрут. След като преди няколко години Сива се бе напълнил с всевъзможни откачалки, дошли тук, за да наблюдават слънчевото затъмнение, жителите на оазиса бяха готови да повярват на всичко, свързано с чуждите туристи. Освен това те можеха да правят каквото си поискат, стига, разбира се, да оставят парите си в Сива.

Потеглиха на изток по право като свещ павирано шосе с две ленти, което излизаше от Сива в посока, противоположна на либийската граница. Зад волана седеше Тайдимън. Отстрани на колата и тавана бяха привързани празни туби за вода, които Тайдимън бе купил предния дан. Багажникът беше пълен с туби с гориво и всевъзможни други припаси. Тримата се бяха сместили на предната седалка.

Тайдимън им бе обяснил логиката в решението си да потеглят на изток. Според него жителите на Сива били изключително любопитни и пътуването в посока към оазиса Бахария било уловка, която да задоволи интереса им. Освен това имало — макар и минимална — вероятност да бъдат засечени от самолет на граничната полиция, макар Тайдимън да смяташе, че това едва ли ще се случи, тъй като пилотите се страхували да не бъдат свалени не само от либийски изстребители, но и от собствените си военновъздушни сили.

След около половин час Тайдимън намали скоростта, сетне протегна ръка и дръпна някакъв лост с черна топка на върха, разположен непосредствено до лоста за скоростите.

— Какво е това? — попита Рафи, когато усети промяната в поведението на колата. Двигателят също заработи на други обороти.

— Както гласи надписът: *Pri vjezdu voziola do terenu zapni predni pahom* — отвърна Тайдимън, — при движение по неравен терен трябва да се включи задвижването на четирите колела.

— Да не би да говориш чешки? — попита впечатлен Холидей.

— Само колкото да карам Козлето — отвърна спътникът им и се засмя. — Необходимост, с която се сблъсках на някои от местата, където съм се бил. Един колега, който се представяше като Швейк, ме научи. Добър войник беше този Швейк.

— Какво се случи с него или по-добре да не питам? — каза Холидей.

— По-добре да не питаш — отвърна Тайдимън.

Египтянинът завъртя рязко големия волан на джипа, колата излезе от пътя и пое по твърдия пясък. Големите колела се справяха без усилие със задачата си. Продължиха на юг и направиха голям полукръг, докато пътят изчезна от погледа им, скрит зад високите пясъчни дюни. Тайдимън бръкна в джоба си, извади оттам джипиес „Гармин“ и го подхвърли на Холидей.

— Знаеш ли как да го използваш? — попита той.

— Разбира се — отвърна Холидей.

За първи път бе използвал подобна технология по време на операция „Пустинна буря“, първата кратка война с Ирак. Науката на навигацията беше много стара, но вместо да определят местоположението си спрямо слънцето и звездите с помощта на секстант, днес хората просто изпращаха радиолъчи, които да триангулират позицията им с помощта на спътници в геосинхронна орбита.

— Заредил съм базовите координати — обясни Тайдимън. — Трябва само да следиш онова кръгче, което подскача нагоре-надолу.

Двайсет и пет минути по-късно излязоха на пътя между Сива и Мерса Матрух, който пресякоха под прав ъгъл и продължиха по северния край на продълговатата падина, ориентирана в посока изток-запад, в която бе разположен оазисът. След като измина още един час и градът остана далеч зад тях, Тайдимън подкара Козлето по едва забележими следи върху пясъка, които водеха в посока, противоположна на оазиса. Далеч на юг повърхността на едно от

соленоводните езера искреше под ярките слънчеви лъчи. За Холидей гледката на трептящото под зноя на пустинята езеро напомняше по-скоро на мираж.

Пустинята тук бе камениста и осеяна с малки туфи зеленина. Пред тях се простираха тъмни голи хълмове, обрулени от вятъра канари и скалисто плато. До момента не бяха срещнали нито един автомобил или камион. На всеки няколко минути Тайдимън питаше дали са достигнали следващите означени с флагче координати на джиписеа и Холидей му съобщаваше местоположението им.

— Имаш ли някакъв план? — попита Рафи. — Или просто импровизираме?

— Първо трябва да пресечем границата. После поемаме към Джагбуб — отвърна Тайдимън, заобиколи огромен къс пясъчник и продължи отново напред. — Там имам приятели — обясни сивокосият египтянин. — Ако са чули нещо за вашата приятелка, непременно ще ми кажат.

— Къде точно се намираме? — попита Холидей, забил поглед в джиписеа в ръката си. Вдигна глава и огледа голия пейзаж около тях.

— Това е Масраб ал Икван — отвърна Тайдимън. — Навремето са го наричали Пътя на крадците.

— Подходящо название — отбеляза Рафи.

— По онова време е бил единственият южен път между Египет и Либия. Използвали са го предимно контрабандисти и търговци на роби, които са водели кервани и в двете посоки.

— Струва ми се, че можеш да се ориентираш и без това — каза Холидей и посочи джиписеа в ръцете си.

— Баща ми беше капитан от Групата за далечно разузнаване в пустинята, базирана в Сива по време на войната. Картите, които ми остави, бяха единственото ми наследство. Постарах се да ги използвам колкото се може по-добре през годините. Командосите от ГДРП са кръстосвали по тези места и са ги познавали като собствената си длан.

— Когато намерим хората, които са отвлекли Пеги... ако ги намерим, какво ще правим? — попита Рафи, без да прикрива скептичната нотка в гласа си.

Тайдимън се извърна, погледна го и се усмихна невъзмутимо.

— Мисля, че това е очевидно, млади ми израелски приятелю — каза той и се усмихна още по-широко. — Ще ги убием.

Когато достигнаха следващия контролен пункт, отбелязан с флагче върху екрана на джипиеса, Тайдимън зави на север и насочи стария джип покрай подножието на редица от пясъчни дюни, където минаваха почти невидими коловози. Пейзажът беше гол и пуст, нямаше никакви ориентирни освен нажеженото небе над главите им и неуморно пламтящото слънце.

— В момента се движим успоредно на границата — отбеляза Тайдимън и махна с ръка. — Старата ограда, издигната от италианците, се намира на няколко километра западно отгук. Отдавна е погребана от дюните, разбира се. Мусолини трябва да е бил доста арогантен глупак, щом си е въобразявал, че ще спре пустинята с ограда от бодлива тел.

Пътуваха още двайсетина минути, после спряха под оскъдната сянка, предложена от висока скала с причудлива форма, придадена ѝ от ветровете. Очертанията на мекия пясъчник напомняха смътно за Сфинкса от платото Гиза, макар и в доста умалени размери.

— Защо спираме? — попита Рафи, без да си прави труда да прикрие подозрението в гласа си.

— За да разузнаем обстановката, както би се изразил баща ми — отвърна Тайдимън и се усмихна. — И за да се заемем със защитната си маскировка — продължи, след което се завъртя в седалката си и взе малка раница от задната седалка на колата. — Излезте да се поразтъпчете — предложи той. — Ще се забавим няколко минути.

Измъкна се иззад волана с раницата в ръце и Холидей се присъедини към него.

— Твоят израелски приятел не ме харесва особено — каза Тайдимън.

— Тревожи се за Пеги.

— Влюбен е в братовчедка ти?

— Да.

— Не се тревожи, ще я намерим — каза Тайдимън и постави ръка на рамото му. — Кажу ми, че му съчувствам.

— Непременно.

Египтянинът кимна, сетне тръгна по стръмната пътека, която водеше към високата канара с причудлива форма. Холидей се обърна и видя Рафи да приближава към него.

— Какво беше това? — попита той.

— Предложи ми своето приятелство — сви рамене Холидей. — Освен това смята, че не го харесваш.

— Прав е — изсумтя Рафи. — Не го харесвам и не му вярвам.

— Той е най-доброто, с което разполагаме в момента, така че дръж се любезно.

Рафи кимна и продължи към сянката, която хвърляше канарата. Холидей се присъедини към него и видя, че това съвсем не е скала. Причудливата форма бе образувана от вкаменени черупки на мекотели и варовик.

— Това датира от миоцена — каза Рафи. — Отпреди двайсет милиона години, плюс-минус някое и друго хилядолетие, каквото и да говорят креационистите.

Холидей настъпи някакъв предмет, заровен в плътния пясък под краката му. Приклепна и разрови пясъка. Оказа се потъмняла от времето консервна кутия. Разчисти още малко пясък и я измъкна. Беше ръждясала през годините, но етикетът ѝ се четеше.

— Доматена супа „Кембъл“ — обяви той.

Рафи пък откри друга кутия, този път от моторно масло.

— „Вакуум Ойл Къмпани“. — И тя като консервата бе почерняла от ръжда.

— Първоначалното име на „Сокони Мобил“, днес част от „Ексон Мобил“ — каза Холидей. — Това трябва да е било бивак на Групата за далечно разузнаване през войната.

— В такъв случай как ще наречем това място? — попита Рафи. — Сметище или археологическа находка?

— Зависи от гледната точка, предполагам — отвърна Тайдимън, докато слизаше от скалата. — На картите на баща ми това място е отбелязано като Гъбата, предполагам заради формата на канарата.

Рафи му обърна гръб, без да каже нито дума.

Тайдимън сви рамене и се усмихна леко на Холидей.

— Както вече казах, приятелят ти не ме харесва.

— И не е нужно — отвърна малко рязко Холидей. — Видя ли нещо там, горе?

— Абсолютно нищо — отвърна Тайдимън, кимна любезно на Холидей и се отправи към джипа. Приклепна отпред и извади отвертка от раницата си, сетне свали синьо-бялата египетска регистрационна табела и я замени с по-продълговата либийска с черни букви и цифри

върху зелен фон. Смени и предната табела, след което постави магнитни знаци на вратите, досущ като онези, използвани от Феликс Валадор в Кан.

— Разбирам смяната на регистрационните номера — отбеляза Холидей, — но какво точно е това? — Поставеният отстрани символ изобразяваше четири тръби, изрисувани в перспектива, под които пишеше нещо на арабски.

— Това е логото на „Голямата изкуствена река“, колосалния иригационен проект, започнат от полковник Кадафи. Оазисът Джагбуб е началната точка на тръбопровода, който стига чак до Тобрук. — Тайдимън отстъпи назад и огледа творението си. — Имаме късмет, че администрацията на проекта използва китайски джипове ВJ-212, произведени по лиценз на УАЗ — отбеляза той и сви рамене. — Няма да издържим на проверка отблизо, но поне от въздуха ще минем за свои.

— Има ли вероятност това да се случи?

— Проверявали са ме и преди. Но либийците икономисват от горивото за онези техни хеликоптери Ми-24, освен това те трябва да прелетят разстоянието от военновъздушната база в Куфра, която се намира на повече от шестстотин километра южно оттук.

— На какво разстояние сме от Джагбуб?

— Трийсетина километра. Ще изчакаме обаче да се стъмни. Границата минава само на три километра западно от това място.

Изчакаха да падне мрак. Тайдимън задряма, облегнал се на Гъбата, Рафи крачеше напрегнато напред-назад, ослушвайки се — напразно — за необичайни звуци, а Холидей оглеждаше боклука, останал след командосите от ГДРП, лагерували тук преди повече от половин век. За пореден път се замисляше за границите между държавите, за причините, които карат хората да воюват за подобни изкуствени прегради. Преди години стремежът на един човек да осигури *Lebensraum*^[1] на своя народ бе породил ужасите на Холокоста, но Хитлер съвсем не бе първият, повел война за завоюването на нови територии, и определено нямаше да е последният.

Нощта падна бързо, слънцето, което допреди броени минути напичаше брулените от ветровете дюни и големите канари от пясъчник, се скри зад огромна тъмнорозова пелена, подир която се спусна мрак. Тайдимън се надигна от мястото си и тримата се

настаниха на предната седалка на Козлето. Духаше по-хладен въздух и Холидей дори потрепери от студ, докато Тайдимън палеше двигателя и извеждаше джипа от сянката на огромната скала с форма на гъба.

— Остават десет минути до границата. Сблъскаме ли се с някакъв проблем, оставете ме аз да се справя с него — каза тихо египтянинът.

Продължиха през пустинята, в която вече срещаха повече едри камъни и чакъл, отколкото пясъчни дюни. Мракът бе почти непрогледен и Тайдимън шофираше ръководен повече от инстинкта си, отколкото от зрението си. Когато пресякоха границата, не видяха нито знак, нито следа от ограда. Единствено джипиесът в ръцете на Холидей изписука.

— Това е — каза той. — Вече сме в Либия.

---

[1] Lebensraum, букв. „жизнено пространство“, а в по-широк смисъл експанзионистична теория от края на XIX в. и началото на XX в., която да оправдае обединението на Германия и присъединяването към нея не само на колонии, но и на съседни земи. — Б.пр. ↑

12.

Тайдимън шофираше внимателно старата уазка, караше бавно, оглеждаше внимателно пътя пред тях.

— С тази скорост никога няма да стигнем — оплака се Рафи.

— Не скоростта е важна — отбеляза Тайдимън, без да откъсва поглед от терена отпред. — По тези места на първо място идва предпазливостта. Тази част от маршрута е много коварна. Отклониш ли се от пътя, можеш да потънеш в плаващи пясъци. Тогава наистина няма да стигнем никога. — Египтянинът изрече набързо няколко думи на арабски. — В тази страна изразът „да умреш от жажда“ не е просто колоритна фраза, а реална опасност, която трябва да се избягва на всяка цена.

Продължиха в нощта. Единствено по-тъмните участъци, над които облаци бяха скрили звездите, им помагаха да си създадат макар и смътна представа за терена пред тях. Като че ли се движеха в подножието на голям хълм с неправилна форма, разположен от лявата им страна. Отдясно, на стотина метра пред тях, се издигаше друг хълм, наподобяващ надгробна могила. Теренът беше неравен, окачването на джипа проскърцваше недоволно, а Холидей и спътниците му се подрусваха на предната седалка.

Изведнъж стана светло като посред бял ден. Над главите им блесна ярка светлина и озари уазката. Въпреки ослепителното сияние Холидей успя да види, че на стотина метра пред тях е спрял друг автомобил и е блокирал пътя им. Явно хората в него се бяха крили от другата страна на хълма вляво. Тайдимън натисна рязко спирачките. Джипът пред тях бе почти същият като техния, но задната част на кабината му бе изрязана и над нея стърчеше руска тежка картечница „Владимиров“ със заплашително дълга цев. Зад нея стоеше униформен войник. Доколкото Холидей си спомняше, това оръжие бе в състояние да изстреля петстотин куршума в минута и да свали самолет. Това означаваше, че на бърза ръка би превърнало уазката и пътниците ѝ — в непотребна купчина метал. Ярката светлина угасна, заменена от

фаровете на насрещния автомобил, които на свой ред заслепиха пътниците в Козлето.

— Какво ще правим? — попита Рафи.

— Не мърдайте — нареди им Тайдимън. — Когато сваля ръце, включете фаровете — инструктира ги тихичко и посочи черното копче на таблото.

— Ясно — отвърна Холидей.

Тайдимън отвори вратата и слезе от джипа с вдигнати във въздуха ръце.

— Мислиш ли, че знае какво прави? — попита Рафи, докато Тайдимън крачеше към фаровете срещу тях.

— Надявам се — отвърна Холидей. — В противен случай сме мъртви.

Тайдимън продължи напред, като вървеше в обсега на светлината, която струеше от двата фара на другия автомобил. Тялото му хвърляше издължени сенки върху земята зад гърба му.

— Какво, по дяволите, прави? — попита напрегнато Рафи.

Холидей не си направи труда да отговори, а постави ръка върху черното копче. Едва овладя паниката си, тъй като не знаеше дали да го натисне, или да го издърпа. Накрая реши да го дръпне и отпрати молитва към небесата с надеждата, че това е правилното решение. Вземеше ли грешното решение, двамата с Рафи щяха да се пренесат на бърза ръка в отвъдното.

Тайдимън достигна другия джип и заговори гръмогласно, надвиквайки шума на двигателя. Холидей чуваше размяната на реплики на арабски и не откъсваше поглед от високо вдигнатите ръце на египтянина. Събеседникът му се намираше в джипа. Тайдимън се завъртя бавно.

— Проверяват го за оръжие — обясни Холидей.

Тайдимън завърши пируета си и спря, отново с вдигнати ръце. Някой излая кратка, отсечена заповед. Тайдимън отиде до вратата на шофьора и се наведе леко, за да говори с войника зад волана.

Холидей се напрегна, тъй като почувства, че египтянинът ще нанесе своя удар именно в този момент.

Тайдимън свали рязко ръцете си и в същия миг в ръкава на якето му проблесна нещо.

Холидей включи фаровете.

Снопозете светлина заслепиха хората в другия джип и на Холидей му се стори, че ръката на Тайдимън се стрелва през прозореца. Секунда по-късно в другата му ръка се появи пистолет. Прозвуча един-единствен изстрел, звукът от който приличаше по-скоро на кучешки лай. Войникът зад картечницата нямаше време да реагира, той просто се строполи на място, докато Тайдимън измъкваше ръката си през прозореца на кабината. Фарозете осветиха дългото острие на ножа му, от който капеше кръв. Всичко приключи буквално за миг.

— Мили боже! — възкликна уплашено Рафи.

Тайдимън се отдалечи от военния джип, като избърса в движение ножа в крачолите на панталоните си. Върна се при Козлето и се наведе през отворения прозорец на Рафи. Младият археолог се отдръпна ужасен.

— Ти ги уби!

— Разбира се, че ги убих — отвърна рязко Тайдимън. Изглеждаше ядосан за първи път, откакто го бяха срещнали. — Както те щяха да убият теб. Такава е реалността, приятелю, тук няма място за теории и дебати. В този бизнес няма морал. Те бяха врагът — каза египтянинът и погледна към Холидей. — Ще махна джипа им от пътя, ще го скрия зад онези скали вляво. Трябва ми помощ с телата. Не ги ли погребем, ще дойдат птици и ще издадат мястото. Ако извадим късмет, онези, които ще тръгнат да ги търсят, няма да ги открият толкова лесно и бързо.

— Идвам — отвърна Холидей.

Тайдимън отвори багажника на Козлето и измъкна оттам раницата си, както и нещо, което приличаше на мече за боядисване, последвано от... дръжка на метла. Сглоби двете в странно наглед устройство.

— Това за какво е? — попита Холидей.

— Ще забележи следите — отвърна Тайдимън. — Тази идея ми хрумна от разказите на баща ми.

— Наистина ли е необходимо? — попита Холидей. — Няма ли вятърът да заличи следите вместо нас?

— През 1927 година някой си Ралф Бегнолд прекосил Либийската пустиня с автомобил. Той бил първият командир на ГДРП. Човек още може да види следите от неговата експедиция, стига да знае

къде да ги потърси — каза Тайдимън и поклати глава. — Най-горният слой пясък е с високо съдържание на сол и е доста ронлив. Някои участъци от пустинята могат да бъдат изключително негостоприемни. — Египтянинът метна импровизираното устройство на рамо и тръгна в мрака. Холидей го последва.

Когато приключиха, вече приближаваше полунощ. Върнаха се в Козлето, където ги очакваше Рафи. Преди да се качи в джипа, Тайдимън извади фенерче от раницата си, включи го и огледа околността. Дирите бяха изчезнали, нямаше и следа от съществуването на другия джип.

— Планът ми не е свършен, рано или късно ще открият колата — отбеляза Тайдимън. — Но пък ще свърши работа за известно време. — Прибра фенерчето в раницата и се настани зад волана. Този път Рафи предпочете мястото до вратата, вместо да седи рамо до рамо с египтянина. Тайдимън запали двигателя и потегли. Пътуваха без да разговарят. От двете им страни се издигаха стръмни пясъчни хълмове. Луната започна да изгрява на небосклона.

— Колко ни остава? — попита накрая Холидей.

— Малко — отвърна Тайдимън. — Почти стигнахме.

Оказа се прав. Минаха през тесния проход, образуван от две огромни канари от пясъчник с причудлива форма, и в далечината се появи Ал Джагбуб. Градът приличаше на детска играчка, направена от глина — избелели къщи и стени, загладени от времето, някои полуразрушени, от други — останали само камъните в основата. В самия център на града, досущ като огромен скъпоценен камък върху корона, се издигаше куполът на джамията с долепеното до него минаре. Холидей остана смаян при вида на подобно архитектурно бижу на такова затънтено място.

— Джамията на Мохамед ибн Али ас Сануси^[1]. Погребан е тук — каза Тайдимън, прочел сякаш мислите на Холидей. — Градът е бил столица на санусите, а самият Мохамед бин Али е основател на това движение. Днес то е потънало в забрава, но според някои изследователи това е рожденото място на радикалния ислям, предшественик на събитията от 11 септември.

На север се простираше самият оазис, гъста зелена сянка от финикови палми и малки житни ниви. От другата страна на стария град, ограден с крепостна стена, отвъд която нямаше никаква

растителност, се простираше Голямото пясъчно море, безкрайна пустош от елегантни, изящни дори вълни, застинали сякаш по волята на някой вълшебник, вълни, които никога нямаше да се разбият в някой бряг, но които напредваха неумолимо сантиметър по сантиметър през вековете. Луната се издигаше високо в нощното небе, откъдето хвърляше безброй студени черни сенки върху златистия иначе пясък.

— Красиво — каза Рафи, който проговори за първи път от смъртта на двамата мъже в другия джип.

— И много опасно... за нас — предупреди го Тайдимън.

— Тогава защо сме тук? — попита предизвикателно Рафи.

— Не сме — отговори му Тайдимън.

— В такъв случай къде, по дяволите, отиваме?

— Никъде — отвърна загадъчно египтянинът. Включи на скорост и зави на югоизток, право към морето от дюни, което следваше лъкатушната извивка на падината. Започнаха да се отдалечават от града.

— Къде по-точно отиваме? — попита Холидей.

— По-точно? — отвърна Тайдимън. — На двайсет и осем градуса четиресет и осем минути и петдесет и пет секунди северна ширина и двайсет и три градуса четиресет и шест минути и десет секунди източна дължина. Точно.

— И какво по-точно ще намерим там? — попита Рафи.

— Казах ви — отвърна Тайдимън със загадъчна усмивка. — Онова, което сърцето ви желае.

Продължиха да пътуват в нощта, като спряха веднъж, за да се облекчат, и втори път, за да сипят гориво. Хранеха се в движение, zasiщайки глада си с увити във фолио сандвичи от арабски питки и сирене, приготвени в хотела в Сива. Холидей не откъсваше поглед от джипиеса в ръката си и накрая, тъкмо когато слънцето започна да изгрява вдясно от тях, достигнаха координатите, посочени от египтянина.

— Това е мястото, плюс-минус стотина метра — обяви Холидей.

Не се виждаше нищо, освен вълнист пясък и някоя буца пясъчник тук-таме. Тайдимън продължи напред, сетне зави около основата на едно скално образувание.

— Майко мила! — възкликна Холидей, заимствайки един от любимите изрази на Пеги.

Пред тях, досущ като гигантска играчка, омръзнала някому и захвърлена встрани, лежаха останките на катастрофирал самолет, чиято опашка се издигаше под прав ъгъл спрямо фюзелажа. Носът му бе заоблен, направо топчест, изработен от потъмнял с годините плексиглас. Имаше и втора оръдейна кула, разположена точно над пилотската кабина. Холидей знаеше, че самолетът би трябвало да разполага и с още една въртяща се оръдейна кула, монтирана отдолу, но тя бе потънала в пясъка. Това беше бомбардировач В-17 от Втората световна война, звездата и хоризонталните линии от емблемата на американските военновъздушни сили се виждаха, макар и едва-едва, върху крилото на самолета. Върху опашката бе изписан идентификационният му номер: голяма буква G, следвана от няколко цифри и накрая E. Самите цифри се виждаха съвсем ясно: 230336.

Докато приближаваха останките на стария самолет, слънцето започна да се издига над главите им и те успяха да различат рисунката на носа, точно под кокпита: бомба във формата на сърце. Названието на това произведение на воинското изкуство бе изписано с курсив под самата бомба: *Желанието на сърцето ти*^[2].

— Много забавно — каза Холидей.

— Надявах се да оцените иронията — каза Тайдимън и спря уазката на десетина метра от самолета. — Екипажът трябва да е скочил някъде на север. В самия самолет не са открити никакви тела. Летял е, докато горивото му е свършило, и е кацнал по корем в пясъка.

— И какво общо има това с нас? — попита Рафи, без да прикрива гнева в гласа си. — Не ви плащаме за лекции по история на Втората световна война.

— Мисля, че аз зная — отвърна спокойно Холидей, който надзърташе през един от илюминаторите на стария бомбардировач.

— Има едни стари карти на Либия от 1945 година, на които е изобразена и тъй наречената Френска екваториална Африка, част от която днес е включена в територията на Нигер. Едно място на име Мадама е оградено в кръг, а под него с химически молив са изписани думите *Festung* и *Benzin*.

— Картата е немска. На немски *Festung* означава *крепост*, а *Benzin* е *гориво*. Трябвало е да презаредят там.

— Не разбирам — каза Рафи. — Самолетът е с американски знаци.

— Това е работа на Кей Джи 200 — обясни Холидей. — Или в превод, Бойна група 200. Пилотите ѝ са управлявали пленени вражески самолети — предимно английски и американски. Този самолет вероятно е принадлежал на тяхната първа ескадрила. Били са под шапката на СС. Това е самолетът, който са използвали за пренасяне на плячката на Валтер Рауф.

— Точно така. Четири хиляди килограма злато — поясни египтянинът и се обърна към Холидей и Рафи. — Елате да погледнете отблизо — подкани ги той и без да дочака отговор, слезе от Козлето и тръгна към останките на самолета.

— Знае за златото — прошепна Рафи.

— Очевидно.

— Но как е разбрал?

— Най-добре да разберем — каза Холидей, отвори вратата и последва Тайдимън към *Желанието на сърцето*.

Опашната част бе откъсната от фюзелажа точно зад картечните гнезда, разположени от двете страни на корпуса, а това осигуряваше доста удобен достъп до самолета. Пясъкът бе проникнал във вътрешността, но въпреки това интериорът се виждаше съвсем ясно.

— Интересно — отбеляза Холидей, който следваше Тайдимън по петите. Беше виждал цял и невредим бомбардировач В-17 по време на посещението си в музея на бойната авиация в Елмира, щата Ню Йорк, затова можеше да прецени, че от *Желанието на сърцето* е свалено цялото оборудване, което някой е сметнал за излишно. Бяха демонтирани картечните гнезда, както и преградните стени между тях и бомбения отсек. Покрай стените бяха наредени странни на пръв поглед дървени лавици с тесни отвори в тях. Холидей ги огледа продължително, преди да се досети за предназначението им.

— Там са подреждали златните кюлчета, за да са сигурни, че няма да дебалансира самолета — каза той накрая. — Трудно се лети с подобен товар.

— Предполагам — съгласи се Тайдимън и кимна. — Когато са открили самолета, той е имал допълнителни резервоари за гориво, изработени от двесталитрови варели и монтирани в бомбения отсек. Допълнителното гориво, което са носели, е било около две хиляди и петстотин литра, което е натоварило самолета до самия му предел.

Рафи се появи зад тях.

— Явно знаете доста за този самолет — обърна се Холидей към египтянина.

— Така е — отвърна Тайдимън. — Това не би трябвало да ви изненадва, тъй като именно аз го открих.

— В такъв случай ти си преместил и златото — отбеляза Холидей и съвсем небрежно плъзна ръка в джоба на якето си.

— О, не, не — засмя се Тайдимън. — Аз съм един най-обикновен труженик в пустинята, прекарвам контрабандно цигари, понякога и оръжия. Милиард и половина долара в злато биха били равносилни на смъртна присъда за човек като мен. Подобна проява на алчност би означавала да ми прережат гърлото в някоя тъмна уличка в Кайро или в бордеите на Бенгази. Не, не, полковник Холидей, предадох златото в далеч по-сигурни ръце.

— Знаел си кои сме от самото начало, нали? — попита Холидей.

— Разбира се, както зная и още нещо — в десния джоб на якето ти има пистолет. Бъди така добър да го хванеш с палец и показалец и да го извадиш. След което го пусни на земята. — В лявата ръка на Тайдимън се появи собственото му оръжие, старият деветмилиметров револвер, чиято цев опря в слепоочието на Рафи. — Направи го, преди да преброя до три, в противен случай ще разпиля по този хубав чист пясък мозъка на твоя приятел.

— Гадно, коварно копеле! — процеди вбесен Рафи. Гласът му буквално трепереше от гняв. — Подозирах те... от самото начало те подозирах...

— Никой с достатъчно ум в главата не обижда човек, който държи пистолет в ръката си — отвърна Тайдимън и започна да брои, без да откъсва поглед от Рафи: — Едно... две...

Холидей извади малкия четиресет и пет калибров пистолет от джоба си и го хвърли в краката си.

— Изритай го — нареди му Тайдимън.

Холидей се подчини. Тайдимън отстъпи три крачки назад така, че да се озове извън обсега на някоя глупава атака, продиктувана от отчаяние, но без да сваля ръката с оръжието.

— И в чии сигурни ръце предаде златото? — попита Холидей.

Тайдимън извърна глава наляво.

— В техните — каза той.

Холидей и Рафи също се обърнаха.

На стотина метра от тях стояха половин дузина мъже, яхнали камили. Бяха облечени като туареги с дълги индиговосини роби, чалми в същия цвят и кърпи, носени като маски, които закриваха долната половина на лицата им. Петима от тях бяха въоръжени с китайски автомати „Норинко“, разновидност на руския АК-47, но с изнесен напред спусък тип „булпап“. Шестият бе праметнал през рамо гранатомет „Норинко“. От седлото му висяха дълги плетени поводи, които водеха към трите камили зад гърба му. През широките им ноздри бяха прекарани халки, които да гарантират, че животните ще се подчиняват на заповедите му. Камилите имаха доста вкиснати изражения, сякаш им бяха дали да ядат нещо изключително противно на вкус.

— Това са моите братя от Братството на храма на Изида, хората, които отвлякоха вашата приятелка.

---

[1] Саид Мохамед ибн Али ас Сануси (1787–1859) е основател на ислямския политико-религиозен орден Сануси (Сенуси), сражавал се срещу френската колониализация на Сахара, италианското нахлуване в Либия, срещу британците в Египет и Судан по време на Първата световна война, срещу германците по време на Втората световна. — Б.пр. ↑

[2] Вж. Пс. 36:4 — „Утешавай се с Господа, и Той ще изпълни желанието на сърцето ти“. — Б.пр. ↑

13.

Тайдимън откара уазката в сянката на една висока канара и я паркира колкото се може по-близо до стената от пясъчник. Не беше трудно човек да се досети защо го прави. Скалното образувание се простираше по оста север-юг. Слънцето, което изгряваше сутрин, щеше да хвърли огромна сянка, която да скрие джипа и да го направи невидим за всеки въздушен патрул, прелетял над това място.

Мъжете, облечени като туареги, размениха няколко думи с Тайдимън, след което извадиха от дисагите на камилите три роби и му ги връчиха. Петнайсет минути по-късно египтянинът, Холидей и Рафи, облечени вече като шестимата въоръжени мъже, яздеха камилите на запад, далеч от останките на бомбардировача. Изминаха едва десет минути, преди морето от пясъци да скрие *Желанието на сърцето* от погледите им. Всеки наблюдател — от пустинята или от въздуха — зърнал ги отдалеч, щеше да реши, че това е керван номади, запътил се нанякъде.

Яздиха в продължение на дванайсет дълги дни, навлизайки все по-навътре и по-навътре в Голямото пясъчно море. Нощем похитителите им спъваха камилите с въжета и завързваха поводите им за колчета, забити в земята, за да не избягат. Опъваха най-обикновени кожени палатки над огънати в полукръг клонки, гъвкави като върба. Варяха чай в примитивни печки, направени от тенекиени купи, пълни с изсушени камилски изпражнения. Менюто им се състоеше от сушено козе месо или пустинни плъхове, лисици фенек и изненадващо сочни пясъчни усойници, които понякога ловяха привечер.

Всяка нощ завързваха Холидей и Рафи с въжета и отделяха поне един мъж с автомат, който да ги охранява. От мига, в който двамата се превърнаха в пленници, Тайдимън започна да страни от тях, а нощите си прекарваше в собствена палатка. По време на дългите дневни преходи из пустинята египтянинът яздеше последната товарна камила, докато Холидей яздеше първата. Колоната завършваше с въоръжен пазач.

Холидей нямаше представа къде отиват. Знаеше само, че пътуват на югозапад, тъй като слънцето залязваше вдясно пред тях. Следваха приблизително линията, очертана от границата с Нигер, същия маршрут, по който бе летял преди много години и *Желанието на сърцето*, преди да бъде сполетян от някаква злополука, вероятно повреда на двигателите или механизмите за управление, може би дори теч на гориво. С какъвто и проблем да се бе сблъскал екипажът на самолета, той явно е бил достатъчно сериозен, за да ги принуди да предприемат подобно отчаяно действие — кацане в пустинята.

Опита се да си представи в какво ли положение се е озовал екипажът на самолета, който най-вероятно се е състоял само от четирима души, тъй като не е имало нужда от стрелци: пилот, втори пилот, инженер и щурман.

Вероятно са скочили с парашути от малка височина, тъй като самолетът е летял ниско, за да пести гориво. Приземяването в пустинята едва ли е било от най-меките, но пък са скочили близо един до друг и са анализирали заедно ситуацията. А тя едва ли е била радостна.

Почти сигурно екипажът не е разполагал с храна и вода, а дори да е имал някакви запаси, те са били повече от скромни — вероятно сандвичи и един-два термоса кафе. Четирима мъже, със сигурност дребни на ръст като повечето пилоти по онова време, едва ли биха оцелели повече от седемдесет и два часа, може би дори по-малко, ако са пътували в горещината на деня. Би трябвало да го знаят, но въпреки това са престъпили това златно правило. Какво разстояние биха могли да изминат сред плаващите пясъци на пустинята за три или четири дни, преди да останат без сили и да рухнат на земята? Най-вероятно стотина километра, сто и петдесет в най-добрия случай. А това определено не бе достатъчно.

По някое време са започнали да събличат дрехите си, най-лошото, което биха могли да направят, тъй като така само са ускорили изпаряването на потта и обезводняването. Езиците им са започнали да се подуват, устните им да се напукват, носовете им да кървят.

Накрая са престанали да се потят и са вдигнали температура. Мозъчните им клетки са започнали да умират една след друга, а самите те — да получават халюцинации и конвулсии. Уловена в капана на мозъка, церебралната течност направо е кипнала. Не след дълго

бъбреците и други жизненоважни органи са отказали, което е довело до токсемия, загуба на кръвна плазма, кома и в крайна сметка смърт.

Била е неизбежна, неумолима и невероятно мъчителна смърт. Някъде в пясъците около него лежах мумифицираните останки на четиримата пилоти, анонимни и отдавна забравени, а истината за последния им полет бе изгубена във вечността.

Докато Холидей разсъждаваше върху това час подир час, постепенно стигна до решението да се опита да открие на всяка цена имената на екипажа на *Желанието на сърцето*. Стига, разбира се, да успее да се измъкне от капана, в който бе попаднал. Нямахе никакво значение дали се бяха провалили или не, четиримата определено заслужаваха своето скромно място в историята.

На тринайсетия ден от пътуването пейзажът започна да се променя: големите вълнисти дюни отстъпиха място на по-малки и по-добре оформени застинали вълни от пясък и голи скалисти плата, по които почти нямаше пясък. Започнаха да пътуват по-бързо и по-продължително, понякога дори в студените нощи. Във въздуха витаеше напрежение. Холидей бе изпитвал това усещане достатъчно често по време на бойните преходи, в които бе участвал. То подсказваше, че приближават крайната си цел. Самият той нямаше търпение да пристигнат час по-скоро. Пеги бе изчезнала преди повече от три седмици и Холидей започваше да се притеснява за нея. А Рафи направо се тресеше от нерви.

На четиринайсетия ден пейзажът се промени отново. Скалистата равнина отстъпи място на масивно възвишение, което се издигаше на поне шестстотин метра над околността, огромна и несъмнено непревземаема каменна стена, извисила се на хоризонта. Когато я приближиха по-късно през деня, Холидей успя да различи пясъчливите бразди, прорязали лицето на гигантското плато: това бяха устията на *уади*, отдавна пресъхнали реки, които образуваха стръмни подходи към високата каменна стена.

Към края на деня достигнаха коритото на една такава река и без да намаляват скоростта, поеха по лъкатушното ѝ дъно, засипано с пясък. Холидей се опита да си представи как ли е изглеждало това място преди сто хиляди години. Най-вероятно е било същински рай. Климатът в обширни площи от Либия и Египет се променяше на сухи и влажни цикли, а пустинята ту се раздуваше, ту се свиваше като

гигантски бял дроб. Във времената на фараоните голяма част от терена, който бяха прекосили, е била заета от житни ниви, пасища и гори, пълни с какви ли не животни — тревопасни и хищници, през нея са минавали реки и потоци. Пресъхналото корито, по което вървяха, беше широко колкото Мисисипи, реката вероятно е била доста по-бърза. Трудно му бе да си представи как е изглеждало това място.

Достигнаха върха на склона и когато се спусна мрак, оставиха зад гърба си запълненото с пясък корито на реката. Преди да спрат, за да издигнат лагера си за през нощта, вече бяха изминали доста голямо разстояние. На следващия ден се движеха по върха на платото, по-скоро на запад, отколкото на юг. От време на време подминаваха руините на изоставени села с кирпичени къщи, а веднъж дори зърнаха стар колониален форт, вероятно италиански или френски. По обяд пресякоха път, покрай който минаваше далекопровод, а късно следобед още един.

По грубите изчисления на Холидей бяха изминали поне хиляда километра от мястото на катастрофата на *Желанието на сърцето*. Това означаваше, че най-вероятно се намират близо до границата на Либия с Алжир, Нигер или Чад. От трън, та на глог, помисли си той. Алжир беше корумпирана полудиктатура, в Нигер бе избухнало въстание на туарегите, а в Чад бойците от Обединените сили за демокрация и развитие отдавна се сражаваха с правителствените войски. Кой беше казал, че Бог е забравил Африка? Да, Черният континент беше крайно негостоприемно място за един американец, още по-негостоприемно за жена и направо смъртоносно за израелец. Измъкването оттук щеше да изисква много усилия и много късмет.

Шестнайсетият ден от пътуването се оказа последният. Малко преди обяд достигнаха друга, доста по-тясна *уади* и вместо да я прекосят, свиха по нея и продължиха на север. Късно следобед коритото на реката започна постепенно да изчезва и те излязоха от него. Намираха се в покрайнините на огромното плато, извисило се на шестстотин метра над заобикалящата го обширна пустиня, която се простираше чак до хоризонта. Малкият керван спря за кратка почивка.

Вляво от тях, покрай стръмна, почти отвесна козя пътека, която се спускаше по склоновете, започваше скална пукнатина, образувана между основния масив на платото и продълговатата канара от пясъчник. Отдалеч изглеждаше съвсем тясна, колкото разстоянието между палеца

и показалеца на човек, но Холидей прецени, че дължината ѝ е петнайсет-двайсет километра. С други думи, достатъчно голяма, че да побере цяла армия в случай на необходимост. Далеч вдясно се простираха огромни зелени площи, които трептяха като мираж под палещите лъчи на слънцето. Право натам, под прав ъгъл спрямо платото, водеше път, който като че ли беше павиран.

Цивилизация.

Холидей почувства макар и слаб прилив на надежда. Гледката го ободри. Бе видял това, което мъжете от *Желанието на сърцето* не бяха успели да зърнат, не бяха успели да се справят с трудностите. Извика на мъжа, който яздеше пред него.

— Ей!

Мъжът, облечен в роба на туарег, се обърна в седлото си, здраво стиснал смъртоносния си автомат. Когато заговори, приглушеният му глас прозвуча дрезгав и сух. Това бе гласът на човек, прекарал целия си живот в пустинята.

— *Мата турейд?* — попита туарегът. Черните му очи се впиха пронизително в Холидей иззад кърпата, която закриваше долната половина от лицето му.

Холидей посочи оазиса в далечината. Мъжът с чалмата погледна натам.

— Къде се намираме? — каза Холидей с протегнатата натам ръка. Пръстът му продължаваше да сочи към оазиса.

Мъжът подвижна на ездача пред себе си и вторият туарег се обърна и каза нещо на гърлен *тамашек*^[1]. Мъжът пред Холидей кимна и се обърна отново.

— *Вади ел Агуал, садики. Зинчекра. Герма.*

Каквото и да означаваше това, по дяволите.

Поеха по козята пътека и вървяха по нея в продължение на няколко часа. Движеха се почти по ръба на пропастта, която се намиреше на две-три педи от копитата на техните камили — една крачка встрани, едно залитане или подхлъзване и... край. Холидей никога не бе изпитвал страх от височините, но след двајсетина минути бе принуден да извърне поглед от бездната, а накрая дори да затвори очи, за да потърси спасение от световъртежа, който получи.

Към четири часа достигнаха дъното на малката долина, след което им бе необходим още час, за да я прекосят и да се насочат към

тесния и дълъг — с форма, наподобяваща човешки пръст — участък от платото, който ги разделяше от ширналата се отвъд него пустиня.

Околността бе изпъстрена с шубраци и трънаци, от време на време се виждаше някой бръмбар, а твърдят, хрущящ под краката бял пясък бе в изобилие. Започнаха да срещат малки стада кози, водени от туареги с традиционни чалми, видяха и деца да си играят в пясъка. Най-накрая в далечината се появи нещо, което приличаше на постоянен лагер.

Колкото повече приближаваха, толкова по-голям им се струваше лагерът. Палатките от кожи на кози и камили бяха несравнимо по-големи от онези, които бяха използвали и похитителите, и техните пленници по време на този преход, виждаха се и импровизирани кошари за козите, оградени с трънаци и забити в земята колчета с привързани към тях камили. Докато приближаваха, Холидей преброи набързо хората и палатките и прецени, че тук живеят поне петстотин души. Палатките и коралите за животните бяха разположени по такъв начин, че освен по обяд, да останат в сянката на околните скали, а това ги правеше почти невидими от въздуха. Модерна тактика, използвана от един древен народ срещу модерен враг: самолета и сателита.

Когато достигна далечния край на лагера, групата спря пред средно голяма палатка. Туарегите направиха знак на Холидей и Рафи да слязат от камилите. Един от въоръжените мъже излая рязко някаква команда, извади къса пръчка и удари леко животните по носовете. Те коленичиха послушно на предните си крака и Холидей и Рафи слязоха от седлата. Пазачът им показа с жест входа на палатката и двамата се озоваха в задушното помещение.

Интериорът се оказа направо луксозен в сравнение с онова, което бяха видели през последните две седмици. Покрай стените бяха наредени големи възглавници, а подът бе застлан с вълнени килими с различни пъстроцветни мотиви. В средата на палатката стоеше малък мангал от ковано желязо, а на покрива ѝ точно над него имаше вентилационен отвор.

— *Са арже 'о халан* — каза пазачът.

Холидей кимна, макар да не бе разбрал нито дума. Рафи също. Мъжът с робата и чалмата се завъртя на пети и напусна палатката. Размени няколко реплики с онези отвън и отведе камилите нанякъде. Холидей и Рафи се отпуснаха на възглавниците.

— Май каза, че ще се върне — промърмори Рафи.

Холидей само кимна, останал без сили.

— Две седмици на камила! Задникът ми стана на камък!

— За мое най-голямо съжаление и аз се чувствам по същия начин — въздъхна Рафи, облегна се назад и затвори очи. — Какво ти каза онзи мургав приятел, когато бяхме на върха на платото?

— Нещо като: *Вади ел Агуал, садики. Зинчекра. Герма* — отвърна Холидей, опитвайки се да си припомни съвсем точно думите на туарега. — Имаш ли представа какво означава това?

— Зная съвсем точно какво означава — отвърна Рафи, отвори очи и се изправи. Личеше си, че е развълнуван. — *Вади ел Агуал* означава Долината на живота, *садики* е приятелю, *Зинчекра* е името на митична древна крепост, а *Герма* е столицата на почти забравено царство. Зная съвсем точно къде се намираме: в Гарамантия на Вергилий, войнственото царство на гарамантите, мястото на една от най-значимите археологически находки в света.

— Имам чувството, че се намираме на края на света — отвърна Холидей.

— Май не разбираш, нали? — попита Рафи, като едва сдържаше смеха си.

— Боя се, че си прав — отвърна Холидей, без да помръдне от възглавниците си. Гласът му прозвуча доста сънен.

— Това обяснява много неща — каза младият археолог. — Прокараме ли права линия с дължина хиляда и шестстотин километра оттук, ще достигнем река Нил при Карнак, където се появява важна историческа личност като Имхотеп. „От земята на залязващото слънце“, както гласят древните текстове. Този израз обикновено означава *земята на мъртвите*, страната на Анубис, бога на подземния свят. Според други митове той е един от синовете на Ра, бога слънце. Това са все вариации на едни и същи религиозни глупотевини като онези за раждането на Исус. Освен това се твърди, че митологичната майка на Имхотеп била Хатор, царицата воин. Работата е там, че по онова време тук не е имало пустиня и Имхотеп или истинският му баща спокойно би могъл да пропътува това разстояние. Всичко съвпада! Имхотеп, истинският Имхотеп, не е погребан някъде в Египет. Дошъл е тук, по родните си места, за да умре. Тук някъде се намира неговата гробница или... поне някой смята така!

Откъм входа на палатката се разнесе тихо бавно ръкопляскане. Стреснати, Холидей и Рафи извърнаха глави натам. На прага стоеше непознат мъж и аплодираше думите на Рафи. Беше на четиресет и няколко, в добро здраве, стегнат, мускулист и мургав, с много къдрава и гъста черна коса. Беше гладко обръснат. Носеше леко затъмнени очила, бяла тениска с надпис *Археолозите обичат да се ровят в калта*, избелели сини джинси и чифт черни туристически обувки „Найки“.

— Отлична теория, доктор Вануну. Прав сте, между другото, някой наистина смята, че гробницата на Имхотеп се намира по тези места. И това съм аз. Всъщност не просто смятам, а зная... зная със сигурност. Двамата с подполковник Холидей пристигнахте във възможно най-подходящия момент — каза мъжът с едва доловим британски акцент.

— Явно знаете доста за нас — отвърна хладно Холидей. Имаше нещо странно в този мъж с бялата тениска.

— Разбира се — усмихна се любезно непознатият. — Зная например, че преподавате история във Военната академия „Уест Пойнт“, че сте изгубили окото си при нелеп инцидент в Афганистан, че неотдавна сте си навлекли гнева на тайните служби на Светия престол. Зная, че доктор Вануну е защитил дисертация на тема „Развитие, значение и функция на изработването на инструменти и еволюцията на ковашкия занаят в Израел по време на първия период от желязната епоха“, тъй като я прочетох с удоволствие. Зная също така, че доктор Вануну е взел участие във вашето малко приключение в Йерусалим, в резултат на което е бил жестоко пребит.

Няма начин да е получил цялата тази информация от разговор с Емил Абдул Тайдимън, каза си Холидей.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Рафи.

— Простете — отвърна мъжът с бялата тениска. — Колко невъзпитано от моя страна. Пресата ме познава като Мустафа Ахмед бен Халим. Истинското ми име е доктор Рафик Алхазред. Освен всичко останало, аз съм археолог като вас — усмихна се Алхазред. — И съм водач на Братството на Изида. С други думи, аз съм човекът, отговорен за отвличането на прекрасната госпожица Пеги Блексток.

---

[1] Тамашек — берберски език, говорен от туарегите от района на Тимбукту, макар нерядко да се използва и като название на всички

туарегски езици, които са част от семейството на берберските езици и диалекти. — Б.пр. ↑

14.

— Защо отвлякохте Пеги? — настоя Рафи. — Тя едва ли е била част от плановете ви.

— Не, просто се оказа там. Какво да се прави, лош късмет! Можеше дори да загине — отвърна Рафик Алхазред. — А какво знаете вие за моите планове?

— Знаем, че сте терорист. Какво повече ни трябва? — сви рамене Холидей.

— Повечето терористи са откачалки, които страдат от една или друга мания — отвърна Алхазред. — Нерядко лудостта им е свързана с размера на половите им органи. Съблечете чисто гол някой терорист и почти сигурно ще откриете, че има малък пенис. Всеки студент по психология ще ви каже това. Хитлер, Сталин, Бин Ладен... Защо мислите, че Бин Ладен срути Световния търговски център, този фалически символ на Америка? Защото имаше проблеми с миниатюрния си кренвирш. Дори Джордж Буш изпитваше определени комплекси спрямо баща си.

— Джордж Буш не беше терорист. Джордж Буш беше президент на Съединените щати.

— Патриотизмът ви е похвален, подполковник, но Буш-младши тероризираше собствения си народ, като използваше за целта Министерството на вътрешната сигурност по същия начин, по който Хитлер е използвал Гестапо. Фюрерът си имаше Химлер, а Буш-младши имаше Дик Чейни.

— Не смятате ли, че разсъждавате прекалено опростено? — попита Холидей. Само това му липсваше: да се впусне във философски дебат за тероризма, докато седи в палатка от камилска кожа на сред пустинята Сахара. Ама че лудост!

— Можем да водим този спор цяла вечност — каза Рафи. — Но той няма нищо общо с Пеги.

— Госпожица Блексток ни осведоми надълго и нашироко за връзката си с вас. Много трогателно, много романтично. Съжалявам,

че съм ви обезпокоил незаслужено.

— Какво сте направили с нея? — попита Холидей.

— Тя е в безопасност... поне за момента — отвърна Алхазред. — За разлика от нейните спътници, които до един се срещнаха със своя създател.

— Убили сте свещеници? — учуди се Холидей.

— Беше самозащита — каза Алхазред. — Освен това, ако те са свещеници, аз съм подполковник като вас.

— Кои бяха те?

— Брат Шарл-Етиен Брасьор, ръководителят на експедицията, беше дългогодишен служител на Ла Сапиниер, френското поделение на тайните служби на Ватикана. Той беше единственият истински археолог в групата. Дори госпожица Блексток заподозря нещо нередно. В цялата тази тъй наречена експедиция нямаше нито един студент или аспирант.

— В такъв случай кои са били те и какво са правели в компанията на Брасьор? — попита Рафи.

— Наемници, които се криеха зад маската на вярващи, досущ като членовете на Пропаганда Две или Опус Деи^[1]. Всички имаха военна кариера зад гърба си.

— Как разбрахте? — поинтересува се Холидей.

— Първо, бяха въоръжени — обясни Алхазред. — Когато установихме контакт с тях, те започнаха да стрелят по нас с автоматично оръжие, включително с автомати „Берета“, модел AR-70, който е на въоръжение в италианската армия. Убиха трима от хората ми, преди да успеем да отвърнем на огъня им. — Той замълча. — Подобно поведение едва ли може да бъде наречено богоугодно и подобаващо на свещеници, нали? — Измъкна омачкан пакет „Марлборо“ от задния си джоб, извади цигара и я запали с клечка кибрит. Издуха дима към покрива на палатката и продължи: — Впоследствие установихме, че всички са минали или през *Département protection sécurité*, паравоенно формирование към крайнодесния френски Национален фронт, или през италианското подразделение RRAO, или *Regimento Ricognizione e Acquisizione*, по-известно като 185-а въздушнодесантна бригада. С други думи, все командоси.

— Искате да кажете, че мисията им е била от военен характер? — попита Холидей.

— Промъквах се като крадци, подполковник. Дойдоха за *Желанието на сърцето* и златото, което очаквах да намерят в него. Гробницата на Имхотеп беше просто параван за тяхната експедиция.

— Ами теорията на Брасьор?

— Лъжа и измама. Брасьор беше специалист по средновековна история. Интересуваше се най-вече от участието на тамплиерите в обсадите на Дамиета, а що се отнася до теорията за Имхотеп, тя е творение на *Centro d'informazione pro Deo*, уж информационната агенция на Ватикана, но всъщност разузнавателна служба на Светия престол. Брасьор е открил дневниците от войната на някой си отец Андрю Феликс Морион, един от хората, взели участие в транспортирането на златото на Рауф през 1944 г.

— Изглежда знаете доста за Католическата църква? — отбеляза Рафи.

— Защо не? — отвърна Алхазред. — Все пак съм израснал в нейното лоно.

— Не сте ли мюсюлманин? — попита изненадан израелският археолог.

— Досега не бях чувал за католически тероризъм — каза Холидей.

— Терористът си е терорист, независимо от етикета. Роден съм в Бейрут, Ливан. Баща ми беше ливанец, а майка ми френскоговореща канадка от ливански произход. И двамата бяха лекари. Работеха в палестинския бежански лагер „Набатие“, когато израелските бомби го сринаха със земята през юли 1974 г. — Алхазред погледна към Рафи, който седеше в другия край на палатката, и добави: — Вашите сънародници, доктор Вануну. Те убиха родителите ми без никаква причина. По това време бях едва на две години. Не помня родителите си. От тях ми останаха само няколко снимки и историите, които вуйчо ми е разказвал. Родителите ми ми бяха отнети по същия начин, по който Валтер Рауф е отнемал злато от евреите, за да го натовари на онзи самолет, по същия начин, по който експедицията на Брасьор щеше да се опита да го открадне. Както вече казах, терористът си е терорист, независимо от етикета. Аз не съм терорист, господа. Аз съм човек, който търси отмъщение.

— И действията ви не са продиктувани от политически мотиви? — полюбопитства Холидей.

— Интересувам се от политиката на кражбата, от начините, които някои хора използват, за да си присвоят собствеността на други хора. Земите на моите приятели туарегите са били откраднати за нуждите на някакви смахнати мегапроекти, културната им история също е била открадната. Знаете ли, че либийските археолози никога не са извършвали разкопки в Герма? Френски, американски, британски — да. На практика всички колониални сили са проучвали тези места. Но либийците? Не, никога.

Алхазред допуши цигарата си, сетне се обърна и излезе от палатката за миг, стъпка фаса в пясъка и се върна вътре.

— Затова заедно с моите приятели от Братството решихме, ако не друго, то поне да изкараме малко пари. Така започна всичко. Работих като копач на археологическите разкопки в Зинчекра, крадах дребни артефакти, които продавах на контрабандистите. Така се запознах с почитаемия господин Тайдимън. И той живееше далеч от родината си като мен. И той имаше канадска кръв като мен. Може да се каже дори, че сме нещо като кръвни братя. Установихме множество контакти с контрабандистите в Кайро, Александрия, Триполи, Тобрук, Тунис, Марсилия... на много места.

— Валадор и неговото корабче. Онзи влекач в Александрия — каза Холидей.

— Точно така, „Хамсин“. — Красивият ливанец се усмихна. — Тогава открих гробницата и всичко се промени.

— Имхотеп? — попита Рафи.

— Самият той — отвърна Алхазред. — Търсех къде да скрия артефактите, които бях откраднал от мястото на разкопките, и попаднах на нея. Разкопките в Зинчекра заемат огромна площ. Освен руините на древния град и на крепостта на гарамантите, тук има и стотици гробници, останали от първите обитатели на оазиса. Не би трябвало да съм изненадан, че гробниците приличат на миниатюрни стъпаловидни пирамиди като онази в Сакара, издигната от Имхотеп за фараона Джосер през 2600 г. пр.н.е. Сега вече е ясно откъде е дошла идеята за нейната форма; Имхотеп просто е увеличил мащаба.

— Бил е погребан в някоя от тях? — попита Рафи.

— По-скоро скрит. Мисля, че това е по-подходящото определение. Като в онази история от „Откраднатото писмо“ на Едгар Алън По. Най-точният израз е „скрит пред погледа на всички“ — каза

Алхазред. — В повечето гробници тук хората са били погребвани прави. Очаквах да открия същото погребение и в тази, на която попаднах. Вместо това обаче намерих шахта и тунел, които водеха към подземна камера.

— Същинската гробница — предположи Холидей.

— Да — отвърна Алхазред. — Запечатана с картуша на Имхотеп, отбелязан така ясно върху гипса, както в деня, в който мазилката е била още влажна.

— Какво видяхте, когато я отворихте? — попита Рафи с обещени от изненада очи. Алхазред описваше най-съкровенията мечта на всеки археолог, най-голямото желание и на самия Вануну.

— Удивителни неща — отвърна замислено Алхазред, явно потънал в спомените си. — Не беше царска гробница, разбира се, не беше пищна като тази на Тутанкамон. Беше гробницата на мислител, архитект, инженер, изобретател, лекар, математик. Открих архитектурни макети, глинени и восъчни таблички, стенописи, миниатюрни статуетки, много бижута... Все автентични артефакти от периода на Третата династия. Неща, които струват милиони.

— Защо не дадохте публичност на своето откритие? Щяхте да си спечелите завидна репутация — попита Рафи.

— Знаете ли кой е открил гробницата на Тутанкамон? — отговори на въпроса му с въпрос Алхазред.

— Хауърд Картър — не закъсня с отговора си Рафи.

— Не — поправи го Алхазред. — Бил е Ахмед Раис, бригадирът на копачите, неграмотен египтянин. Картър можеше да копае до края на дните си и пак да не я открие.

— Искате да кажете, че никой не би признал заслугите ви за направеното откритие? — попита Холидей.

— Не биха ги признали за нищо на света. Защитих докторат в Американския университет в Бейрут. Ръководителят на разкопките в Герма беше преподавател в Оксфорд. Имате ли представа за особеностите на академичната политика в областта на археологията, подполковник Холидей?

— Никаква — призна той.

— Аз имам — обади се Рафи.

— Какъв шанс имам да признаят заслугите ми за подобна сензационна находка?

— Никакъв — съгласи се Рафи с въздишка.

— Именно — кимна Алхазред и запали нова цигара. — Затова запазих откритието си в тайна.

— Но вие и вашите приятели сте започнали да продавате нелегално артефактите от гробницата — каза Холидей.

Рафи потръпна, тъй като си представи какви вреди нанася на историческата наука подобно иманярство, как подобен ненаучен подход разрушава историческите пластове. Филми като „Сахара“ по романа на Клайв Къслър, поредицата за „Мумията“ и — най-зловредният от всички — „Лара Крофт“, възхваляваха най-лошия възможен вид археология. Индиана Джоунс поне не го бе правил за пари.

— Точно това направих и така забогатяхме. Двамата с Емил имам предвид. После Емил се натъкна на *Желанието на сърцето*, докато пренасяше товар артефакти от гробницата до Сива. Мигом разбрахме, че сме загазили.

— Не бих използвал този израз по адрес на откритие на стойност един милиард долара — отвърна Рафи.

— Наистина ли? — изсмя се подигравателно Алхазред. — Един милиард долара, които не са твои, в страна, управлявана от неуравновесен диктатор, по-луд и от Саддам Хюсеин? Бях загазил, много загазил. Веднага щом се захванахме да продаваме златото, кюлче по кюлче, разбира се, хората в другия край на контрабандната верига започнаха да задават въпроси. А те бяха лоши хора, много лоши хора. Затова измислихме Братството на Изида и издигнахме политически каузи. Сдобихме се с нови приятели и нови убежища в контролираните от революционери райони на Нигер и Чад. Моите туареги останаха очаровани. Обявяването им за братство им напомни славното минало като воители на техния народ, издигна реномето им сред останалите племена. Разбира се, имаме и проблеми. Крием се тук, далеч от цивилизацията, но прекалено много хора научиха за златото. Рано или късно това ще ни създаде проблеми. Опитвам се да ги изпреваря.

— Как разбрахте, че идваме да спасим Пеги? — попита Рафи.

— Тя сама ми каза, че ще дойдете — обясни Алхазред. — Вярваше, че ще пристигнете и двамата. Реших, че е блъф, но когато във водите на Абукир изплува тялото на Фусани, разбрах, че наистина ще

дойдете. — Ливанецът се усмихна. — Предполагам, че никой от вас не е бил бойскаут. Възлите ви не са достатъчно стегнати.

— Фусани? — намръщи се Рафи.

— Механикът от „Хамсин“? — предположи Холидей.

— Същият — потвърди Алхазред.

— И тогава двамата с Тайдимън решихте да ни подмамите в капана — каза Холидей.

Алхазред отново кимна.

— Да. Беше логично, че след като нямате необходимите документи, за да влезете легално в страната през Солум, ще се опитате да влезете нелегално през Сива. След това беше лесно.

— Интригуваща история — отбеляза Холидей. — Но тя не ни приближава до намирането на Пеги.

— Ще ви приближи, макар и не веднага.

— Не веднага? — попита Холидей.

— Как можем да сме сигурни, че е жива? — попита дръзко Рафи.

— Не можете — отговори му Алхазред. — Но ви уверявам, че е жива.

— Какво искате от нас? — попита Холидей.

— Нуждая се от мнението ви по определени въпроси — обясни Алхазред. — От вашата гледна точка на опитен офицер, подполковник Холидей, и от вашата на археолог, доктор Вануну. Направете ми тази услуга утре и с радост ще ви кажа къде да откриете Пеги. — Алхазред кимна рязко и продължи: — Утре вечер ще отидем до гробницата. Така възможността някой да ни забележи ще бъде минимална. А дотогава сте свободни да се поразходите из лагера. Опитате ли да избягате обаче, госпожица Блексток ще бъде убита в рамките на един час. Ясен ли съм?

— Да — отвърна Холидей.

Рафи не пророни нито дума.

— Добре — каза Алхазред. Завъртя се на пети, отметна покривалото и излезе от палатката.

— Интересно — каза Холидей, облегна се на възглавниците и впери замислен поглед във входа на палатката.

— Каква част от това според теб е истина? — попита Рафи.

— Всичко. Или нищо. Кой знае? — сви рамене Холидей. — Зная само, че този тип говори прекалено много и в него има нещо зловещо.

Нещо не е наред.

— Пеги дали е жива? — попита Рафи с разтреперан глас.

— Ако не е, гарантирам ти, че този *саид* Алхазред ще умре — даде мрачен обет Холидей.

---

[1] Пропаганда Дуге (П2), италианска масонска ложа, действала от 1945 г. до 1981 г., когато е обвинена в тероризъм, подготовка на въоръжен преврат, връзки с мафията и пране на пари. Част от лидерите ѝ се самоубиват или биват убити, други са осъдени и лежат в затвора. Опус Деи, консервативна католическа организация, известна с крайнодесните си възгледи (подкрепа за Франко. Пиночет и др.), със строгия контрол, който упражнява върху живота на своите членове, и с агресивното отношение спрямо своите критици. — Б.пр. ↑

15.

Събудиха се заедно с всички останали в лагера по изгрев-слънце на следващата сутрин. Холидей знаеше, че през цялата нощ пред палатката им е стоял пазач, тъй като го бе чул да си тананика тихичко. Песните му бяха тъжни и навяваха спомени за огромната пустиня, която току-що бяха прекосили. Холидей не заспа лесно, тъй като мислите му непрекъснато се връщаха към Пеги и случващото се с нея. Заяви на Рафи, че Алхазред ще умре, ако я нарани по какъвто и да било начин, но през тази безсънна нощ си обеща, че смъртта му няма да настъпи нито бързо, нито безболезнено.

Закуската се състоеше от силно черно кафе и *тагела*, дебела питка, наподобяваща палачинка, замесена от просено брашно и козе мляко, но без захар. Един туарег им донесе раниците, с които бяха потеглили от Сива, и те се преоблякоха в чисти дрехи. След това, както им бе обещал Алхазред, успяха да разгледат лагера. Холидей първи осъзна какво означават отделните елементи от него.

— Това е римска *кастра* — каза той, след като обиколи лагера за няколко минути. — Квадратно укрепление, разположено зад пясъчен насип и сух ров. Размери триста на триста метра. Всички палатки са подредени в редица. Голямата палатка в средата вероятно е на Алхазред. Това е военен лагер. Първият по-значим опит за градско планиране — каза той, докато двамата с Рафи се катереха по пясъчния хълм в южния край на лагера.

Пазачът туарег, който патрулираше по върха на насипа с праметнат на гърба автомат, ги огледа с присвити очи. Като мишени. Или като плячка.

— Оръжията им са чисто нови, доколкото виждам — отбеляза Рафи, когато стигнаха върха на пясъчния насип. — Алхазред е екипирал хората си добре.

— Това е автомат С7 — поясни Холидей, — канадска разработка на базата на американския М-18. Отново попадаме на канадско оръжие.

— Тайдимън е израснал в Канада, а майката на Алхазред е канадка, вероятно двамата имат доста контакти там. Доколкото зная, в страната има голяма ливанска диаспора, заселила се там доста отдавна.

— Канада е Швейцария за съвременния тероризъм — отвърна Холидей, докато оглеждаше лагера, който се простираше в краката им. — Виза се получава сравнително лесно, а границата със Съединените щати е дълга повече от шест хиляди километра. Можеш да тръгнеш през някоя нива в Саскачуан и да не разбереш кога си се озовал в Монтана. — Холидей поклати тревожно глава. Познаваше неколцина служители на Министерството на вътрешната сигурност, които го бяха уверили, че ако става въпрос за терористи и трафик на марихуана, канадската граница се нуждае от ограда в много по-голяма степен, отколкото мексиканската. — Казват, че по време на Виетнамската война най-много съветски шпиони са проникнали в Щатите през Ниагарския водопад. По онова време не е било възможно да се запишеш на туристическа обиколка на водопадите, без да се натъкнеш на някой тип с хавайска риза, който се казва Владимир.

— Интересно място — отбеляза Рафи с леко замечтан глас. — В университета имаше едно красиво момиче на име Джой Шлезинджър. Имаше страхотни... както и да е. Идваше от някакво място, наречено Медисин Хет. Що за име е това?^[1]

— Нямам никаква представа — отвърна Холидей, откъснат от мислите си. Обърна се и огледа широкия пустинен участък, който се простираше между тях и скалистите зъбери, разделящи лагера от пустинята под тях. Лагерът бе разположен на около три километра от подножието на острите, назъбени канари. Разстоянието бе напълно достатъчно да не позволи туарегите да бъдат обстрелвани от по-висока позиция. Щяха да забележат всеки враг от километри разстояние. Обърна се отново и огледа пазача. Туарегът носеше не само автомат, но и бинокъл „Леополд“ 10×50. Холидей впери поглед в хълмовете в далечината. Присви очи и ги заслони с длан.

— Какво гледаш? — попита Рафи.

— Виж там — посочи му Холидей. — Какво виждаш на разстояние около петстотин метра?

— Пясък — отвърна Рафи. — Ослепително бял пясък.

— Погледни по-внимателно.

На Рафи му се стори, че под ярките слънчеви лъчи се очертава едва забележима по-тъмна ивица.

— Път?

— Само че този път не води никъде — промърмори Холидей. — Погледни пак.

Рафи погледна отново. „Пътят“ приличаше на ивица утъпкан пясък с дължина осемстотин-деветстотин метра.

— Какъв е този път, който не води никъде? — намръщи се археологът.

Някъде в далечината прозвуча бръмчене като от комар, което обаче с всяка измината секунда ставаше все по-силно и по-силно.

— Писта — отвърна Холидей и вдигна поглед. — Тези типове разполагат със самолет.

Минута по-късно откъм запад наистина се появи самолет, снижи се над високото плато и зави на юг. Беше стар модел с две опашни греди, свързани помежду си с хоризонтален стабилизатор, образувайки по този начин двойна опашка. Когато самолетът започна да захожда към пистата, пазачът, застанал върху насипа, свали автомата от гърба си и хукна към тях, като го размахваше възбудено.

— *Ед 'хаб! Ед хаб!* — крещеше той.

— Май трябва да слезем — каза Рафи.

Колелата на самолета докоснаха пясъка и воят на двигателите се усили, тъй като пилотът включи обратна тяга. Пазачът спря и се прицели в тях.

— Мисля, че си прав — съгласи се Холидей.

Двамата се спуснаха по пясъчния хълм. Пазачът като че ли се успокои. Холидей и Рафи тръгнаха между наредените в редици палатки с форма на иглу и се насочиха към кошарата за камили, разположена по средата на лагера.

— За какво беше всичко това? — учуди се Рафи, обърна глава и погледна към пазача. Туарегът се бе върнал към обичайното си занимание и патрулираше по насипа.

— Може да не е искал да видим самолета — предположи Холидей.

— Че защо? Бездруго не можем да го подкараме!

— Летял съм на такива самолети във Виетнам, и то доста — отвърна Холидей. — Този специално е модел „Чесна Скаймастър“.

Военната им версия е известна като О2 или Патица. С тях издирвахме свалени пилоти или определяхме цели за артилерийски обстрел. Превозваха мен и хората ми до Камбоджа и Лаос. Дори направиха филм за един такъв самолет. Мисля, че се наричаше „Код Спасение“. С Дани Глоувър и Джийн Хекман, любимия актьор на онова френско ченге.

— *Този мръсник Попай Дойл!* — имитира Холидей доста умело гласа на Луи Жапризо, капитана от марсилската полиция. — *Джийн Хекман това... Джийн Хекман онова...*

— Можем ли да се измъкнем с него? — попита Рафи.

— Максималното разстояние, което може да прелети, е около две хиляди километра. Можем да стигнем до Египет, вероятно дори до Тунис. Стига някой от нас да може да го управлява, разбира се.

— Там е работата, че не можем — замисли се Рафи. — Пеги обаче би могла. Тя има разрешително за пилот, нали?

— Нямам представа дали се е обучавала на двумоторни самолети. При това единият двигател на този модел е разположен отпред, другият — отзад.

— По-добре с пилот на едномоторен самолет, отколкото без пилот.

— Първо трябва да я намерим — каза Холидей.

— Нали затова сме тук — отвърна Рафи и думите му прозвучаха като предизвикателство.

Към четири и половина следобед не бяха направили и крачка, която да ги приближи до намирането на Пеги. Единственото, което успяха да постигнат за това време, бе да определят точния брой на обитателите на лагера — двеста и двайсет — да установят, че смесеното стадо от кози и овце излъчва несравнимо по-голямо зловоние от равното по численост стадо камили. Холидей остана изненадан от обстоятелството, че козите и камилите дават толкова сладко мляко, а миризмата, която излъчват, може да бъде класифицирана като комбинация от задръстена клоака и мокри вълнени ръкавици, поставени върху стара печка с реотани.

Рафик Алхазред ги пресрещна тъкмо когато се бяха запътили към отредената им палатка. Беше облечен почти по същия начин, както и предния ден, но сега седеше зад волана на чисто нов, леко прашен джип „Тойота Ленд круйзер“, по който нямаше и петънце от мръсотия.

Големият автомобил изглеждаше така, сякаш се бе движил само по улиците на някой голям град, а не из пустинята. На предната му врата стоеше надпис:

Управление на старините, музеите и паметниците на
Либия
Проект „Фезан“
Британска академия на науките Кралски колеж,
Лондон
Дружество за либийски проучвания

Отдолу имаше текст на арабски, който най-вероятно беше превод на английските надписи.

— Джипът е мой, а табелата е съвсем истинска — каза Алхазред. — Преоблечете се в робите, с които дойдохте. Правим го заради маскировката. Моля ви, побързайте — добави той. — Ще ви чакам тук.

Холидей и Рафи се преоблякоха, сетне се качиха в колата, загърнати в роби от главата до петите, допълнени от муселинови шалове, увити около долната част на лицата им. На една от подвижните седалки в багажника се настани истински туарег. На пръв поглед не носеше оръжие, но Холидей беше сигурен, че го крие някъде из дуплите на индиговосинята си дреха.

— Спрат ли ни, не казвайте нито дума. Отвори ли си някой от вас устата, моят приятел Елхаджи ще му пререже гърлото, преди да мигне. Не се тревожете. Всичко с мястото на разкопките е наред. Там се работи вече повече от десет години: копачите идват и си отиват непрекъснато, никой вече не познава никого, което е предимство за нас.

Алхазред напусна лагера през отвор в северната част на пясъчния вал, който заобикаляше лагера, след което незабавно сви на изток и пое право към устието на дългата близо трийсет километра долина. Тъмните базалтови скали, надвиснали зловещо от двете им страни, бързо скриха лагера от погледите им.

— Е, подполковник, какво мислите за моята временна квартира?

— Много ми прилича на римски военен лагер — отвърна Холидей. — Уверен съм, че сходството не е случайно.

— Точно така, точно така — отбеляза доволен Алхазред. — Като студент прекарах доста време в Баалбек, в долината Бекаа. Невероятно място, което е в състояние да впечатли всеки млад човек.

— Император Веспасиан също е останал впечатлен — продължи Холидей.

Рафи го погледна изненадано, сетне отмести поглед.

Холидей обаче продължи:

— Макар да се съмнявам, че синът му Траян е останал доволен от пророчеството на оракула, който му предрекъл, че ще загине във войната с партите.

— Така е — съгласи се Алхазред.

Продължаваха да се движат из долината. Още в самото ѝ начало той зави на север и най-неочаквано колелата на тойотата стъпиха на паваж. Срецнаха и още едно свидетелство за присъствието на цивилизацията по тези места — стар, отдавна избелял билборд, рекламиращ кока-кола на руски език.

— Спомен от доброто старо време — засмя се Алхазред.

Господи, този се държи, все едно сме първи приятели, помисли си Холидей. *Отначало заплашва да ни пререже гърлата, сетне започва да пуска шеги.* Да, Алхазред определено не беше с всичкия си.

Продължиха на изток по модерна магистрала в продължение на двайсетина километра, задминавайки големи товарни камиони, раздрънкани стари лади и магарешки каруци, запътили се към пазара, натоварени догоре със селскостопанска продукция. Сградите от двете страни на пътя бяха предимно кирпичени, но се срещаха и модерни бензиностанции на „Гамойл“ с големи синьо-бели неоновы табели над колонките. Малцината пътници, които срещнаха, бяха облечени в неизменните индиговосини роби. Никой не им обърна никакво внимание, явно табелите на джипа играеха ролята на „Сезам отвори се“.

Изведнъж, без никакво предупреждение, Алхазред включи задвижването на четирите колела, свърна рязко на север и подкара големия джип през покритата с твърд пясък пустиня. Насочиха се право през равнината, покрай огромните дюни на Ерг Мурзук, които се издигаха като гигантски натрупани от вятъра купчини пясък в далечния край на широката долина. Слънцето се снижаваше бавно над

хоризонта право срещу тях и хвърляше дълги сенки, които се влачеха подир джипа.

— Ще влезем през задния вход, така да се каже — обясни Алхазред. — Предпочитам да бъдем по-дискретни, не да се появим с фанфари.

Холидей и Рафи не отговориха нищо; продължаваха да гледат през прозорците. Видяха няколко изолирани палмови горички и тясно езерце, което на друго място биха нарекли най-вероятно гьол.

В далечината започнаха да изникват силуетите на руините, голи стени от кирпичени тухли, останали без покрив, които свидетелстваха, че тук някога е имало голям оживен град. Къщите бяха издигнати толкова нагъсто, че създаваха впечатлението за огромен лабиринт.

— Това е градът от римската епоха, първи и втори век.

— Но не отиваме там? — предположи Рафи.

— Не. Гробниците са далеч по-стари от него.

Подминаха древните руини и свиха вдясно. Не бяха срещнали жива душа, откакто напуснаха магистралата. Изведнъж зад една канара изскочи „ГАЗ Тигър“, руският аналог на бронирания „Хамър“. През люка се бе проврял либийски войник с кафява камуфлажна униформа. Дланите му здраво стискаха ръкохватките на огромната петдесеткалибровва картечница.

— Проблеми? — попита напрегнато Холидей, докато големият брониран джип се носеше право към тях.

— Съмнявам се — отвърна Алхазред, без да извърне глава. — Прекалено са мързеливи. Спрат ли ни, ще трябва да пишат доклад за инцидента, а те, подобно на всички войници по света, мразят бюрокрацията.

— Наблизо има ли военна база? — попита Холидей, изненадан, че досега армията не се е натъкнала на шайката туареги терористи, ръководена от Алхазред.

— Не, само малко жандармерийско поделение — отвърна Алхазред. — Сигурно са излезли, за да пият вино, да пушат или заради нещо друго. Няма да ни създадат проблеми, уверявам ви.

Оказа се прав. Бронираната машина доближи тойотата им на десет-дванайсет метра и тогава шофьорът ѝ видя знака на предната врата и само махна с ръка на Алхазред. Той отвърна на поздрава му,

усмихна се и армейският джип продължи по пътя си. Няколко секунди по-късно се скри от погледите им.

Холидей въздъхна с облекчение.

— Видяхте ли? — отвърна самодоволно Алхазред. — Никакви проблеми.

Това е добре, помисли си Холидей. След двете седмици в пустинята кожата на лицето му бе изгоряла, по-скоро беше почервенял като преварен рак, отколкото помургавял. Вероятно Рафи можеше да мине за туарег, но Холидей знаеше, че макар и облечен в индиговосиня роба, никой не би го взел за местен.

Десет минути по-късно достигнаха древните гробници, Алхазред намали скоростта и поведе колата сред лабиринта от постройки, издигнати от блокчета каменна сол. Блокчетата бяха грубо одялани, на цвят малко по-тъмни от пустинята около тях. Приличаха на миниатюрни пирамиди с пресечен връх и височина три-четири метра. Някои имаха по едно-две прозорчета отстрани, други бяха плътно иззидани.

Всяка от тези квадратни пирамиди бе разположена на петнайсетина метра от съседните. По-старите гробници, онези, които бяха разположени далеч на север, бяха толкова обрулени от вятъра, че бяха загубили формата си и се бяха превърнали в почти безформени купчини, които приличаха на пчелни кошери. Затова ги наричаха кошерни гробници.

— Във всяка гробница има по една мумия, обикновено погребана изправена — отбеляза Алхазред, докато спираше пред една от най-старите постройки. — Поставяли са мумията на покойника, заобиколена от неговите или нейните вещи, и са запълвали гробницата с пясък.

— Тук са погребани мумии? Като в „Проклятието на мумията“? — попита Холидей.

— Да — отвърна Алхазред. — Наоколо има множество езерца, които осигуряват натрон. Това е улеснявало процеса. Специалистите смятат, че именно Фезан е мястото, където са положени основите на мумифицирането.

— Какво е натрон?

— Разновидност на содата, която се среща в природата — обясни Рафи. — Натриев карбонат декахидрат, ако трябва да бъде точен, или

природна сода. Изсушава човешката плът като сушено говеждо, освен това е естествен инсектицид и прогонва насекомите. Сухият въздух в пустинята върши останалата част от работата.

— Четиресет дни във вана с натрон и тялото ви ще изкара цяла вечност — каза Алхазред, грабна големия фенер, който бе оставил на седалката до себе си, и отвори вратата. Обърна се назад, усмихна се на Холидей и Рафи и ги подкани: — Хайде, господа, пристигнахме. Гробницата на Имхотеп ви очаква.

---

[1] Медисин Хет (Medicine Hat) е град в канадската провинция Албърта с население над 60 000 души. Името му, което в букв. превод означава „медицинска“ или „лекарска шапка“, е английски превод на индианската дума *саамис*. Така местните индианци са наричали украсението от орлови пера, носено от шаманите, които са били и лечители. — Б.пр. ↑

16.

— Как точно ще влезем вътре? — попита Холидей, докато оглеждаше гладката повърхност на древните кирпичени тухли. Не се виждаше нито врата, нито какъвто и да било отвор. Учудваше се как може нещо, което е направено от кал, да устои толкова дълго. Ако Алхазред беше прав, гробницата би трябвало да е на поне четири хиляди години.

— Последвайте ме — каза Алхазред.

Ливанецът тръгна към задната част на гробницата, следван от Холидей и Рафи. Най-отзад вървеше Елхаджи, пазачът туарег. Когато застанаха пред задната стена на пирамидата, Елхаджи извади от робата си странен на вид уред, който приличаше на тирбушон. Подаде го на Алхазред, който коленичи и присви очи. Накрая намери почти невидима дупка в заоблената кирпичена стена. Пъхна в нея острието на тирбушона, завъртя и дръпна.

— *Voilà* — каза театрално Алхазред.

Сред кирпичената зидария се появи квадратен отвор с размери шейсет на шейсет сантиметра. Ливанецът продължи да дърпа тирбушона и пред тях се разкри целият отвор. Елхаджи му помогна да отмести вратата.

Когато Холидей я разгледа отблизо, оцени колко хитроумно е направен тайният вход. Кирпичените тухли върху вратата не бяха подебели от два-три сантиметра и под тях се криеше дебел слой стирофом. Цялата врата едва ли тежеше повече от три килограма, но отвън илюзията бе свършена.

Алхазред се обърна към Елхаджи и заговори бързо и напълно неразбираемо, докато туарегът кимаше мълчаливо.

— Ще трябва да се проврите оттук — показва им Алхазред. Коленичи, сетне запълзя на четири крака през тесния отвор и изчезна във вътрешността на гробницата.

— Път на младостта пред мъдростта — каза Холидей.

Рафи го изгледа сърдито, сетне последва Алхазред. Накрая и Холидей се промуши през отвора в стената. Елхаджи остана отвън.

Вътрешността на гробницата бе задушна и мрачна, осветена единствено от слънчевите лъчи, които проникваха през отворената врата. Рафи и Алхазред бяха само тъмни сенки в сивкавия интериор. Туарегът затвори тайната врата и едва тогава Алхазред включи мощен фенер. Холидей се огледа; мястото изгледаше прекалено семпло за гробница на една от най-важните фигури в историята не само на Египет, но и на Западната цивилизация.

Погребалната камера беше малка — около три и половина на три и половина метра, което можеше да се очаква предвид външните размери на пирамидата. Общо взето, площта ѝ надхвърляше с малко тази на стандартна затворническа килия. Вътрешните стени бяха от неизмазани тухли, а подът бе покрит с добре полирани плочи черен базалт. Камъните по пода бяха малко по-големи от тайната врата, приблизително деветдесет на деветдесет сантиметра. Покривът над главите им се крепеше на базалтови греди, всяка от които широка по две стъпки.

Точно в средата на пода липсваше базалтова плоча. Мястото ѝ бе заето от потънал в мрак квадратен отвор в земята с дървена стълба, опряна на стената на шахтата. В далечния ъгъл на помещението лежах останките на нещо, което приличаше на счупен дървен сандък с дължина около два метра. Капакът му също бе натрошен на парчета.

Върху стените на сандъка бяха нарисувани различни, отдавна избелели символи, включително чифт големи стилизирани очи. Гледката във вътрешността на сандъка беше повече от гротескна. Холидей видя два съсухрени крака, увити в бинтове с цвят на тютюн. Нямаше нито торс, нито ръце, нито глава. Само това бе останало от древната мумия.

— Казва се Ахмозе Пен-некхбет — обясни Алхазред. — Мога да кажа само, че е бил висш чиновник. Когато открих гробницата, тя вече беше празна. Някой бе проникнал вътре, изкопал пясъка, с който е било засипано помещението, и откраднал всичко по-ценно. Когато са приключили, са зазидали отново стената точно на мястото, където направихме нашия таен вход. Саркофагът беше поставен в изправено положение в средата на гробницата така, че да скрива камъка, който

води към шахтата. Иманярите са прекатурили ковчега и са откраднали бижутата, с които е била покрита мумията.

— Къде е останалата част от тялото? — попита Холидей.

Отговори му Рафи:

— Иманярите са я взели. Понякога древните египтяни са слагали бижута и други ценности в стомашната кухина на мумията. Крадците вероятно са бързали, затова просто са разрязали трупа на две.

— И аз мисля същото — кимна Алхазред. — Такава е била волята на Аллах, *иншаллах*, както казваме. Ако иманярите не бяха съборили саркофага, нямаше да забележа онова, което те бяха пропуснали — пукнатините около каменната плоча в средата, под която се криеше входът към шахтата.

— Кога мислите, че се е случило това? — попита Холидей.

— Трудно е да се каже — отвърна Алхазред.

— Вероятно скоро след първоначалното погребение — каза Рафи, без да обръща внимание на изпълнения с досада поглед, който му отправи ливанецът. — Тези гробници са стотици, но който и да е проникнал тук, е знаел, че погребеният е бил важна личност. Египетските иманяри приличат на мародерите от викторианска Англия, които ограбвали гробовете на наскоро починали хора. Следели некролозите на богатшите и дори присъствали на погребенията, за да проверят дали покойникът няма да бъдат спуснат в гроба с някое скъпо бижу.

— Отвратително! — измърмори Холидей.

Рафи сви рамене.

— Но много практично, ако с това си изкарваш хляба — отговори той.

— Ще се спуснем ли в шахтата? — попита Холидей.

— Някой страда ли от клаустрофобия? — отвърна усмихнат Алхазред.

— Не, не и от клаустрофобия — каза Холидей. — Предпочитаме да приключим по-бързо, ако нямате нищо против.

— Разбира се, подполковник — отвърна малко сковано Алхазред. — Вашето желание е заповед за мен.

— Ако беше така — отсече Холидей, — щяхте да ни кажете къде се намира Пеги.

— Търпение, подполковник. Всяко нещо с времето си.

— В такъв случай, да приключваме по-бързо.

— Първо слезте двамата с доктор Вануну — предложи Алхазред и подаде фенера на Холидей. — Не мисля, че съм готов да се обърна с гръб към вас.

— Чувството е взаимно, повярвайте ми — увери го Холидей.

Подаде фенера на Рафи, който го насочи към шахтата. Холидей стъпи на стълбата и започна да се спуска. Озова се в малка погребална камера с нисък таван, иззидана цялата от кирпичени тухли. Едва имаше място да се обърне.

В нея обаче беше поне с десет градуса по-студено, отколкото в гробницата над главата му. Минутка по-късно към него се присъедини и Рафи, а накрая се появи и Алхазред, стиснал фенера в едната си ръка. Когато го насочи наляво, Холидей видя стъпалата, издялани направо във варовиковата скала.

— След вас, господа — подкани ги Алхазред.

Холидей първи тръгна към тях. Беше толкова тясно, че раменете му опираха в каменните стени. В дъното на тясното стълбище започваше още по-тесен коридор.

В него беше още по-хладно дори в сравнение с камерата зад гърба му. Това беше сухият, стерилен студ, който само смъртта и времето са в състояние да създадат. Намираха се дълбоко под повърхността на пустинята, тъй като коридорът, който толкова наподобяваше тунел, бе издялан в твърда скала и стените още носеха следите от длетата на работниците, които го бяха прокопали преди хиляди години.

Лъчът на фенера хвърляше дълги сенки, които танцуваха в мрака пред Холидей. В края на коридора, на трийсетина метра от издълбаните във варовика стъпала, се намираше второ преддверие, този път съвсем празно, но стените му бяха покрити с издялани в тях йероглифи. Косато Алхазред освети помещението, Холидей видя, че това са едни и същи символи, които се повтарят навсякъде.

— Бухалът означава *обичан* или *любим* — поясни Алхазред. — Седналият мъж е писар. Заобиколен е от *картуш*, елипсата, която огражда царското име. Това са символите, които образуват името на Имхотеп. Едва не припаднах от вълнение, когато ги видях за първи път. Разбира се, веднага познах името — добави ливанецът, без да крие гордостта в гласа си.

— Имаше ли врата, която да води от преддверието към следващото помещение? — попита Рафи, докато оглеждаше стените около себе си с помощта на фенера. — Може би печат?

Стените на преддверието сякаш оживяха, покрити с ярки стенописи, пресъздаващи предимно битови сцени: вземане на вода от напоителните канали, мелене на зърно, риболов в покрити с водни лилии езерца и блата.

Като че ли всички фигури, изобразени на тези картини, бяха на богато облечени жени и деца. Подът на помещението изглеждаше пометен наскоро. В далечния край на преддверието имаше отвор, издялан в твърдата скала. Когато лъчът освети прага, Холидей видя купчина... като че ли това бяха мебели.

Алхазред обясни:

— Имаше гипсов печат и конопено въже, увито около дръжките на двойната врата. Вратите бяха от кедрово дърво, покрито със златни пластини.

— На кого принадлежеше печатът върху гипса?

— Името беше същото като на йероглифите. Имхотеп. Не можеше да има никакво съмнение.

— Чудя се кой ли го е погребал — каза тихо Рафи. Отиде до стената вляво и впери поглед в името, което се повтаряше безброй пъти върху нея. На някои места то бе допълнено от други йероглифи, оградени в същия картуш. Рафи ги посочи и отбеляза: — Това е име на жена. — Вгледа се по-внимателно и го прочете. — Хет-шеп-сит.

— Знаеш ли какво означава? — попита Холидей.

— Слава на нейния баща — преведе Рафи.

— В такъв случай това е дъщерята на Имхотеп — отбеляза Холидей.

— Почти сигурно — съгласи се Алхазред.

— Нямах представа, че е бил женен — призна Холидей.

— Възможно е дъщерята да е била незаконородена — каза Рафи. — Името ѝ е допълнено от четири йероглифа — *х'мт-а* — които означават *робиня*.

— И аз мисля същото — добави Алхазред. — Трябва да продължим. Следващите помещения са най-важните.

Рафи очевидно би предпочел да остане още малко и да огледа по-добре стените на голямото преддверие, но се обърна и тръгна към

отвора в стената.

— Какво стана с вратите? — попита той.

— За нещастие пострадаха при отварянето на същинската гробница. Но свалихме и запазихме златното покритие — отвърна Алхазред.

В следващото помещение бяха струпани в безпорядък мебели и артефакти, досущ като ненужни боклуци, събирани с години на нечий таван. Холидей видя миниатюрни статуетки и модели на колесници и сгради, няколко умалени модела на кораби, купчини богато инкрустирани кутии, маси, столове, десетки алабастрови вази... Като че ли всичко ценно в тази камера е било плячкосано първо, а ненужните вещи са били струпани настрани, за да направят път към следващото помещение.

— Опасявам се, че Елхаджи и колегите му не са най-внимателните работници. Всъщност именно Елхаджи унищожи златните врати, които водеха към погребалната камера.

Нали ти си шефът — помисли си Холидей, — *защо не го спря?*

Влязоха в погребалната камера. Холидей и Рафи спряха на място, докато Алхазред освети помещението с фенера си. В средата му бе разположен огромен каменен саркофаг, очевидно издялан в самата скала. Капакът на гигантския ковчег бе отместен встрани.

По стените на саркофага бяха издялани изображения на древноегипетски богове: демонът Амит с глава на крокодил, който изяждал сърцата на онези, за които Анубис обявявал, че не са водили праведен и достоен живот, Бастет, богинята с котешката глава, скарабейт Хепри, бог на утринното слънце и прераждането, крилатата Изида, пазителката на мъртвите, лъвоглавият бог на войната Маахес, син на Бастет, Селкет, царицата на скорпионите, Уепуаует, богът с глава на чакал^[1], Муневис, свещеният бик, Хор, синът на Изида с глава на сокол, и накрая Ра, богът на слънцето^[2], създателят на всичко живо, най-великият сред боговете. Тук бяха всички по-важни божества, издялани в камък или изрисувани в толкова ярки цветове по стените, че сякаш художникът ги бе завършил едва вчера.

Цялата стена зад саркофага беше заета от една-единствена фреска с образа на кораб с висок нос и кърма, задвижван от три огромни платна и сто златни весла. В предната му част стоеше изправена самотна фигура, много по-голяма от останалите, с глинена

табличка в едната ръка и странен на вид жезъл в другата. Ръцете ѝ бяха вдигнати като на древен жрец, който благославя своето паство.

Корабът бе изобразен в устието на голяма река, вероятно Нил, чиито брегове бяха покрити с висока вечнозелена растителност. Виждаха се и хора със светли полички и голи торсове, дълги коси и татуирани ръце и гърди, които като че ли отдаваха почит на мъжа от кораба. В горната част бе нарисувано стилизирано слънце, чийто единствен лъч пронизваше вдигнатата дясна ръка на жреца.

— Според мен стенописът изобразява мистичното пътуване на Имхотеп към страната Пунт. Вечнозелените дървета предполагат, че тя се е намирала на територията на днешен Ливан, откъдето е идвала по-голямата част от кедровата дървесина, използвана от древните египтяни.

Алхазред насочи лъча на фенера към основата на масивния саркофаг и той озари нещо, които грейна в мека жълта светлина. Холидей и Рафи впериха погледи в същинска стена с дължина три метра и дебелина осемдесет сантиметра, иззидана от тухлички от чисто злато, което сияеше като съкровената мечта на някой отдавна забравен цар Мидас.

— Четири тона злато — уточни Алхазред. — Отне ни три месеца, за да го пренесем тук. — Гласът му отново бе изпълнен с гордост. Прекоси помещението и застана до огромната купчина златни кюлчета. Посочи ги с лъча светлина от фенера и жълтеникавото им сияние озари очите му. Холидей обаче не прояви никакъв интерес към саркофага. Вместо това отиде до стената и огледа внимателно изображението на кораба.

— Мисля, че искахте да ме попитате нещо — каза Рафи и прекоси погребалната камера.

Алхазред погледна часовника си.

— Може би някой друг път — отвърна той. — Става късно.

— Къде е тялото? — попита Холидей.

Алхазред се обърна.

— Пази се на сигурно място — отвърна той.

— Мислех, че тук е достатъчно сигурно — каза Холидей.

— Не и след отварянето на саркофага.

— Мумията имаше ли златна маска като Тутанкамон? — продължи да пита Холидей.

— Да, в интерес на истината, имаше — каза Алхазред. Холидей видя, че по лицето на ливанеца плъзва червенина, но дали от притеснение или от гняв, не можеше да прецени. — Вътрешният ковчег беше покрит изцяло със злато.

— Като вратите — усмихна се Холидей.

— Да — потвърди лаконично Алхазред. — Като вратите.

— Вероятно и вътрешният ковчег се съхранява на сигурно място — предположи невъзмутимо Холидей.

— Да — отвърна Алхазред и стисна зъби. — Трябва да тръгваме.

Рафи кимна, макар изражението на лицето му да показваше, че би предпочел да остане в гробницата поне още няколко часа. Върнаха се по обратния път, като Алхазред отново вървеше последен — от погребалната камера в преддверието, оттам по тесния коридор, където стъпките им отекваха по издяланите в скалата стъпала. Изкачиха ги, за да се озоват на дъното на шахтата, сетне се покатериха по проскързващата под тежестта им стълба и се намериха отново в кошерната гробница.

Холидей и Рафи пропълзяха навън под зоркия поглед на Алхазред. Вече се смрачаваше. Ставаше хладно, макар горещината все още да бе достатъчно силна, за да ги накара да дишат тежко, с отворена уста след прохладата, която цареше под земята. Алхазред излезе последен и двамата с Елхаджи поставиха изкусно замаскираната врата на мястото ѝ и дори втриха пясък в процепите по краищата, за да направят илюзията наистина свършена.

Пътуването към лагера премина в пълна тишина. Холидей не можеше да повярва какво е видял. Значението, последиците от това откритие бяха по-големи дори от съкровището на тамплиерите, на което бе попаднал предната година. Моментът обаче беше крайно неподходящ, за да го обсъжда с Рафи.

Пристигнаха тъкмо когато започваше да се спуска непрогледен мрак. Алхазред спря джипа пред тяхната палатка.

— Възнамерявах да ви поканя в палатката си, за да вечеряме заедно и да обсъдим онова, което видяхте днес, но промених плановете си — каза той и кимна на двамата мъже пред себе си. — Вероятно ще се срещнем утре по някое време и ще поговорим за вашата приятелка Пеги.

Алхазред включи на скорост и потегли. Холидей и Рафи влязоха в палатката.

— Пълен измамник, нали? — попита Рафи.

— Абсолютен — отвърна Холидей и кимна. — Абсолютен измамник.

Тогава чуха хеликоптерите.

---

[1] Според Енциклопедичния речник на египетската цивилизация на „Ларус“ погрешно се смята, че Анубис е изобразяван с глава на чакал, тъй като това е глава на куче. Проведените в последните години генетични изследвания пък показват, че т.нар. египетски чакал е всъщност подвид на сивия вълк и би трябвало да се нарича „египетски вълк“. — Б.пр. ↑

[2] В древноегипетската митология Хепри е бог на утринното слънце. Ра е богът на обедното слънце, а Атум — на залязващото, но впоследствие Хепри и Атум започват да се възприемат като превъплъщения на Ра. — Б.пр. ↑

17.

Звукът от витлата им прозвуча като неуверения шепот на гигантски метроном, последван от оглушително тракане, разцепило нощното небе, сякаш някъде там, в облаците, се носеха чудовищни стоманени скакалци. Ако се съдеше по звука, машините бяха поне четири. Дори без още да ги е видял, Холидей прецени, че са големи, най-вероятно „Сикорски S-92“ или италиански „Аугуста Мерлин“.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещя Рафи, за да надвика воя на роторите.

— Атакуват лагера! — отвърна Холидей. Четири вертолета с тези размери можеха да стоварят въздушен десант от почти сто души, повече от достатъчно, за да се справят със съпротивата на туарегите.

Холидей тръгна към входа на палатката. Преди да го достигне обаче, на прага се появи мъж с черна бойна униформа, с лице, покрито с черна маска, и автомат „Хеклер & Кох MP5“ в ръцете. В кобура на дясното си бедро имаше автоматичен пистолет, на лявото му бедро бе прикрепен огромен боен нож, а гърдите му предпазваше лека бронирана жилетка. В мига, в който влетя в палатката, насочи автомата към тях. Холидей се престори на уплашен, но миг по-късно изрита мъжа в слабините.

Командосът изкрещя и се олюля, а автоматът му изстреля откос, който прониза тавана от камилска кожа. Холидей го ритна втори път, също толкова силно, и мъжът падна назад. Без да губи нито секунда, Холидей скочи върху него с присвит крак и стовари коляното си върху носа му. Пресегна се, измъкна ножа от канията му и го заби между брадичката и горния ръб на бронираната му жилетка, след което преряза каротидната артерия и трахеята му. Плисна кръв, която изцапа ризата на Холидей. Командосът издаде звук като от спукана автомобилна гума и умря.

Рафи проследи схватката с широко отворена уста и облещени от смайване очи. Холидей грабна автомата, след което измъкна и пистолета от прикрепения към бедрото кобур. Беше чисто нова „Берета

М9“, армейска версия на стандартния деветмилиметров автоматичен пистолет. Вкара куршум в цевта и го подхвърли на Рафи. Младият израелец изгледа оръжието, сякаш държеше отровна змия в ръцете си.

— Насочваш го и стреляш — обясни Холидей. — Предпазителят е отляво. Видиш ли червената точка, както сега, значи е вдигнат. Сваляш го надолу и стреляш по всеки, който те погледне накриво. Ясно ли е?

Рафи кимна безмълвно.

Зад гърба им прозвуча странен звук, сякаш някой разкъсваше плат. Холидей и Рафи се обърнаха едновременно. Сцената, която видяха, наподобяваше кадри от стар уестърн. В задната част на палатката се бе появило острие на нож, което разрязваше кожата. Рафи вдигна неохотно големия черен пистолет и Холидей видя, че пръстът му се плъзва върху спусъка. Миг по-късно се появи и лицето на мъжа с ножа. Холидей очакваше да види поредния командос с черна маска, но лицето принадлежеше на Емил Абдул Тайдимън, контрабандиста, който ги бе вкарал в този капан.

— Насам! — подвикна им нетърпеливо той. Ножът му достигна пода на палатката. — Идвайте! По-бързо! Нападнаха лагера!

— И защо да идваме с теб? — попита Рафи, насочил пистолета си право към него.

От мястото, на което стоеше, Холидей виждаше, че израелският археолог държи здраво оръжието и ръката му не трепва. Усмихна се мрачно. Явно Рафи си бе научил урока. Нямаше и следа от предишната неприязън към пистолета.

— Дойдоха пет големи хеликоптера. Над сто тежковъоръжени войници — каза Тайдимън. — Останете ли тук, ще умрете.

— А с теб ще останем живи, така ли? — попита Холидей.

— Зная как да се измъкнем оттук — каза Тайдимън.

— Защо да ти вярваме? — попита Рафи.

— Защото аз съм единственият ви шанс да се спасите.

Рафи се обърна и хвърли бърз поглед към Холидей. Оръжието в ръката му обаче не помръдна. Холидей му кимна кратко. Знаеше, че Тайдимън е прав. Нямаше къде да отидат, а числеността на врага бе прекалено голяма. Щяха да загинат заедно с туарегите. Зачуди се за миг кои ли биха могли да бъдат нападателите, но прогони тази мисъл

от главата си. По-късно щеше да разполага с достатъчно време за подобни анализи. Ако оцелее, разбира се.

— Показвай пътя — каза той на Тайдимън.

Рафи свали пистолета си. Тайдимън издърпа главата си от прореза в стената на палатката. Холидей и Рафи последваха египтянина навън сред сгъстяващия се мрак.

Тайдимън бе облечен в черна униформа, досущ като тази на нападналите ги командоси, но с червена барета вместо с черна качулка. Единственото му оръжие бе пистолет, прибран в кобур. Запълзя между палатките. Прокрадваше се към кошарите с овце и кози, разположени в западния край на лагера.

Подире им се разнасяха спорадични откоси и приглушени викове на умиращи хора. Ревяха камили, изпаднали в паника, които се опитваха да скъсат въжетата си, но не успяваха да сторят нищо друго, освен да се блъскат една в друга със спънатите си крака. Трасиращи куршуми разкъсаха палатките, а гранатометите подпалиха няколко пожара из лагера.

Холидей долови движения вляво и се обърна. От мрака изскочи нечия фигура, облечена в тъмносинята роба на туарег. Елхаджи. Държеше в ръка права сабя, дълга поне метър и двайсет, със семпъл дървен ефес. Лъскавото ѝ острие проблесна, когато замахна надолу, за да нанесе смъртоносен удар.

В съзнанието на Холидей изскочи споменът за един талибански офицер с черна чалма, размахал огромен извит ятаган сред руините на някакво селце край Кандахар. Направи същото, което бе направил и тогава: приклепна и се претърколи настрани, за да избегне удара на Елхаджи. Сетне се изправи на крака, измъкна ножа от канията и замахна към разветите поли на тъмносинята роба. Разряза плата и заби острието в сухожилията в задната част на краката му. Това осакати туарега, но той все пак успя да измъкне кинжал от десния си ръкав и да го насочи към стомаха на Холидей. Подполковникът отстъпи назад, макар да знаеше, че е прекалено късно; туарегът щеше да го прониже.

Прозвуча изстрел. Куршумът отхвърли Елхаджи назад. Дясната половина на лицето му буквално изчезна, раздробена на парчета, а чалмата му се разви, опръскана цялата в кръв, мозък и косми. Холидей вдигна поглед. Над него стоеше Рафи с протегнатата ръка. В другата държеше димящия пистолет.

— Нали каза да насоча и да стрелям — направи гримаса младият археолог.

— Точно така, насочваш и стреляш — отвърна Холидей, пое протегнатата ръка и се изправи.

— Побързайте! — прошепна Тайдимън.

Достигнаха пясъчния вал и се закатериха по него, следвайки египтянина. Когато достигна върха, Холидей се обърна назад и се огледа. По-голямата част от лагера бе потънала в пламъци и той видя силуетите на туарегите, очертани съвсем ясно на фона на огнената стена. Трасиращите куршуми издаваха маневрите на нападателите и благодарение на паяжината от светлина, която те създаваха, Холидей видя, че командосите изтласкват защитниците на лагера към източната стена. Това беше капан. Там вече ги очакваше скрит в засада цял взвод нападатели, които да ги приклепят под смъртоносен кръстосан огън.

Холидей се обърна отново. Намираха се на същото място, на което бяха застанали сутринта, с тази разлика, че пространството между пясъчния вал и почти невидимата писта бе блокирано от пет големи хеликоптера с червено-бели корпуси. Моделът беше „Аугуста-Мерлин“, както бе предположил Холидей. Точно този модел бе една от опциите пред Сикрет Сървис за подмяна на остарелия „Морска пехота Г“ каквото бе означението на президентския хеликоптер. Холидей добре знаеше, че в своя клас — този на средно големите транспортни хеликоптери — това е моделът с най-голяма дължина на полета.

Тайдимън прилекна и Холидей последва примера му, като дръпна и Рафи надолу. Останеха ли прави, щяха да се превърнат в идеални мишени на фона на бушуващите зад тях пламъци.

— А сега какво? — прошепна Холидей на египтянина.

— Там — отвърна той и посочи по протежение на парапета. — Не се надигайте.

Тайдимън хукна приведен по вала. Целта му беше североизточният ъгъл на укреплението. Холидей го последва, без да се изправя, както бе инструктиран. На всеки няколко секунди се оглеждаше, за да види дали някой от екипажите на хеликоптерите не ги е забелязал. Рафи тичаше последен. Единствената пречка, която срещнаха по пътя си, беше тялото на пазача туарег. Някой командос бе прерязал гърлото му. Прескочиха трупа и продължиха да тичат след Тайдимън.

Достигнаха ъгъла и египтянинът посочи надолу към изкопа под тях. От другата страна на сухия ров ги очакваше руски джип, открита версия на стария „УАЗ-469“, който бяха купили в Мерса Мартух. В задната му част бе монтиран станок с поставена върху него голяма картечница. Приличаше на джипа с либийските войници, с които се бяха разминали в пустинята, но беше по-стар модел.

— Можеш ли да боравиш с това? — прошепна дрезгаво Тайдимън и посочи картечницата.

— Вероятно — отвърна Холидей и присви очи. Приличаше на американска МР-40, но беше доста по-голяма, навярно руски „Корд“. Картечницата обаче си беше картечница, а и руснаците винаги са се славили с уменията си да конструират здрави, надеждни и лесни за обслужване оръжия. Затова калашникът беше кока-колата в света на автоматичните оръжия.

— Дано да можеш да стреляш — предупреди го египтянинът, — защото тези хеликоптери стоят точно на пътя ни, едва ли са ги оставили без охрана.

— Зад теб! — извика Рафи.

Холидей се обърна и вдигна автомата, който бе взел от мъртвия командос в палатката. Нагоре по хълма тичаше един от нападателите, следван по петите от втори. Първият вдига поглед в мига, в който Холидей насочи оръжието си към него.

— *Cazzo merda!* — изруга командосът и вдигна собственото си оръжие.

Холидей натисна спусъка на своя „Хеклер & Кох“ и запрати мъжа в черно в назад, след което онзи се затъркаля безжизнен по склона. Вторият командос спря на място и вдигна картечния си пистолет, но Холидей, който вече го бе взел на мушката, натисна спусъка и не спря, докато не изпразни целия пълнител. В подножието на склона стояха още трима командоси. Изстрелите ги накараха да погледнат нагоре.

— Да бягаме! — извика Холидей, обърна се и се спусна по склона в мига, в който триото долу обстреля мястото, на което бе стоял преди секунда. Тичаше надолу по пясъка с всички сили, но в един момент изгуби равновесие и се запремята към плиткия ров в основата на укреплението.

Удари се силно, когато достигна дъното, и остана без дъх. Олюля се, но успя да се изправи на крака и тъкмо когато вече се катереше по срещуположния склон на изкопа, усети топла пареща струя покрай тялото си; един куршум бе пронизал ръкава на ризата му, други се забиха в пясъка около него. Преследвачите вече бяха достигнали върха на насипа и го обстрелваха. Холидей обаче успя да се добере до джипа, скочи отзад, сграбчи ръкохватката на едрокалибрената картечница и я завъртя.

Докато Тайдимън палеше двигателя, а Рафи се настаняваше до него, Холидей вече поставяше лентата на място, сваляше предпазителя и насочваше цевта нагоре. Провери дали лентата се движи гладко до голямата кутия за муниции, разположена вдясно от тежкото оръжие, пое дълбоко дъх и натисна спусъка.

Масивната цев сякаш оживя в ръцете му и заподскача като пневматичен чук, изпрацайки в пулсиращ ритъм откос след откос петдесеткалиброви куршуми. Те се забиха в насипа и буквално го разкъсаха както ножица разрязва лист хартия. Откосът превърна и тримата командоси в кървави купчини месо.

След като ликвидира непосредствената заплаха, Холидей завъртя голямата картечница около оста ѝ и я насочи към хеликоптерите, тъй като джипът вече подскачаше по скалистата равнина право към пистата. Машините бяха кацнали във формата на полукръг и препречваха пътя им. Големите транспортни вертолети бяха с широки странични врати като ванове и задни товарни рампи. Обикновено не бяха въоръжени, но имаха по три прозореца от двете си страни и зад някой от тях можеше да е монтирана картечница „Гатлинг“ с калибъра на руския „Корд“.

Холидей пусна дълъг откос към хеликоптерите, започвайки от ляво надясно, като целта му беше средната част на всеки корпус, където се намира салонът за пътниците. Затова започваше да обстрелва машините откъм пилотските кабинни и продължаваше към опашката. Макар от тях да го деляха двеста метра, виждаше ефекта от петдесеткалибровите куршуми — хвърчащи късчета плексиглас от предните стъкла, разкъсана метална обшивка, парчета от корпуса, разлетели се във всички посоки. В един от централните хеликоптери проблесна ярък пламък и частица от секундата по-късно изригна мощно огнено кълбо, издало необичаен звук. Експлозията бе

засмукала кислорода около себе си. Последва взрив на горивото за големите двигатели „Дженерал Електрик“.

Тайдимън въртеше трескаво волана, за да избегне ударната вълна от взривения хеликоптер. Холидей видя неколцина командоси да тичат на фона на пламъците. Тайдимън изкрещя, за да го предупреди:

— РПГ!

Един от командосите тичаше с познатата продълговата тръба на рамо. Това бе РПГ-7, ръчен противотанков гранатомет, който бе в състояние да пробие бронята на танк „М-1 Ейбрамс“, да не говорим за тънката ламарина на една уазка. Достатъчен бе един изстрел с подобно оръжие и тримата просто щяха да се изпарят. Холидей завъртя картечницата наляво, натисна спусъка, след което я завъртя надясно към тичащите мъже, които започнаха да падат на земята като марионетки, чиито въженца са били прерязани. Мъжът с гранатомета падна редом с останалите.

Преминаха. Хеликоптерите останаха зад тях, а онзи в средата продължаваше да гори като факла. Поне две от останалите машини бяха повредени тежко. Колкото и добре да бяха въоръжени командосите, останеха ли без транспорт, можеха да се смятат за мъртви. Кадафи — и бащата, и синът — не бяха известни със своята състрадателност и милосърдие. Щяха да вдигнат във въздуха няколко стари „МиГ-231“ и да изпепелят оцелелите.

Тайдимън спря отстрани на пистата. Онази „Чесна Скаймастър“, която Холидей бе видял сутринта, стоеше под огромна тента, редом до няколко двеста и петдесет литрови варела с монтирани върху тях ръчни помпи. И двете врати на пилотската кабина бяха отворени.

— Къде е пилотът? — извика Холидей, докато скачаше от джипа. Кокпитът на двумоторния самолет изглеждаше празен. Трепна неволно, когато далеч зад гърба му прозвуча нова експлозия. Обърна се. Огънят се бе разпрострял; сега вече гореше втори хеликоптер. Командосите несъмнено бяха очаквали операцията да протече бързо и лесно с минимален брой жертви, а сега тя се превръщаше в тотален провал.

— Аз съм пилотът — отвърна Тайдимън и също слезе от уазката.

— Сигурно се шегуваш — отвърна Рафи.

— Изкарах курсовете за пилот в Канада, преди да навърша петнайсет — обясни Тайдимън. — Започнах да летя, преди да взема

шофьорска книжка. — Египтянинът се качи в кабината и се настани зад малкия щурвал. Рафи и Холидей го последваха, като подполковникът се настани на мястото на втория пилот.

Тайдимън затвори вратата, сетне започна да щрака разни ключета. Холидей затвори вратата от другата страна.

— По онова време военната служба в Египет беше задължителна — продължи с обяснението си Тайдимън. — Изкарах двете си години в армията, возейки Садат насам-натам именно в такъв самолет.

Тайдимън настрои горивната смес на *Обогатена*, оборотите на *Високи* и завъртя ключа за запалването. Двигателите се задавиха и замряха. Отпусна ключа и повтори всички процедури от самото начало. Този път двигателите заработиха. Нещо остро изпука в задната част на самолета. Последва втори пукот, който отекна по корпуса.

— Някой стреля по нас! — извика Рафи.

Холидей погледна през десния прозорец. Не видя нищо — нощта бе напълно непрогледна, ако не се броят пламъците от горящите хеликоптери, разбира се.

Тайдимън плъзна дроселите напред и форсира двигателите. Нови куршуми се забиха във фюзелажа.

— Време е да излитаме — каза Тайдимън, отпусна спирачката и самолетът се измъкна изпод тентата. Зави рязко и носът на машината се наклони към потъналата в мрак писта. Бутна дроселите докрай, настъпи педалите и нагласи задкрилките на една трета надолу. Двумоторният самолет полетя по пистата и не след дълго се издигна в нощта. Летяха!

18.

— Накъде летим? — попита Холидей. Наложил се да повиши глас, за да надвика равномерния вой на двигателите, след като Тайдимън изравни самолета.

— На североизток, към Сива, освен ако някой от вас не зададе друг маршрут — отвърна Тайдимън, докато регулираше задкрилките. Единствената светлина в пилотската кабина идваше от осветлението на контролното табло и малкия екран в средата му, който хвърляше призрачно зеленикаво сияние върху лицата им.

— Зависи откъде са дошли хеликоптерите — каза Холидей.

— Видях логото отстрани на най-близката машина — обади се Рафи. — Червено колибри.

— Това е емблемата на Канадската хеликоптерна корпорация — отвърна Тайдимън и поклати глава. — Най-голямата частна хеликоптерна компания в света. Обслужват предимно петролни платформи и спасителни операции в морето. Имат представителства по цял свят и отдават хеликоптерите си под наем на трети страни. Това не означава нищо.

— Мъжът, който тичаше по външния насип, каза нещо, преди да го прострелям. *Cazzo merda!* Това е италианска ругатня — каза Холидей.

— Да не би нашите приятели от Ватикана да са дошли, за да отвърнат на удара? — предположи Рафи.

— По-вероятно са търсили златото — намръщи се Тайдимън. — Отмъщението е мое, казва Господ, но парите са на майката църква.

— А може да са търсили нещо съвсем друго — промърмори Холидей, който се сети за гробницата.

— Какво например? — попита любопитно Тайдимън.

— Нищо — отвърна Холидей. — Няма значение.

— Възможно ли е хеликоптерите да са дошли от Италия? — попита Рафи.

— Доколкото си спомням, далечината на полета им е около хиляда и петстотин километра — каза Холидей. — Това достатъчно ли е?

— Ако са излетели от Сицилия — със сигурност — каза Тайдимън.

— Коя е най-близката до Италия страна по маршрута ни? — поинтересува се Холидей.

— Тунис — каза Тайдимън.

— Можем ли да стигнем дотам?

— Да. Алхазред винаги държеше самолета с пълен резервоар, в случай че изникнат непредвидени обстоятелства.

— Май не е предвидил събитията от тази нощ — отбеляза Холидей.

— Той беше глупак. Би трябвало да предвиди, че рано или късно това ще се случи — изсумтя Тайдимън. — Подобни количества злато привличат като магнит лошия късмет и смъртта — каза, докато регулираше нещо по контролното табло. Холидей наблюдаваше въртенето на стрелката на компаса върху осветения циферблат. Летяха право на север и леко на запад. — В Матфур има старо летище. Намира се южно от крайбрежния град Бизерта. Там можем да презаредим, ако желаете.

— Звучи ми добре — съгласи се Холидей.

От задната седалка прозвуча остро металическо изщракване. Холидей се обърна. Рафи бе опрял дулото на голямата автоматична берета в тила на Тайдимън.

— А ти си по-голям глупак и от Алхазред, ако си въобразяваш, че ще ме уплашиш с това — отвърна египтянинът. — Можеше да пъхнеш дулото в собствената си уста. Кой ще управлява самолета, ако ме застреляш?

— Къде е Пеги? — настоя Рафи.

— Алхазред я е изпратил преди седмица — отвърна Тайдимън. — А сега свали пистолета.

— Направи го — каза Холидей.

Рафи не им обърна внимание.

— Изпратил я е? За какво говориш? — попита той и натисна още по-силно цевта на пистолета.

— Сключил е сделка с мъж на име Антонио Нери. — Тайдимън замълча, сетне продължи. — Той ръководи престъпна организация, наречена Ла Санта.

— Онзи французин Дюко спомена нещо за Ла Санта — спомни си Холидей. — Също и Жапризо, ченгето от Марсилия. Каза, че Валадор, мошеникът с рибарското корабче, бил свързан с тях.

— Освен с всичко останало Ла Санта търгува и с красиви момичета. Красиво бяло момиче като госпожица Блексток е истински бонус за тях.

— Къде смяташ, че са я отвели? — попита гневно Рафи.

— Свали оръжието и ще ти кажа — отвърна Тайдимън.

— Свали го — нареди му строго Холидей.

Рафи се подчини.

— Къде е тя? — повтори младият археолог.

— Централата на Ла Санта е на остров Корсика. Само това знам със сигурност.

— Там ли е, или не? — настоя Рафи.

— Нери изпраща момичетата си къде ли не. Пътуват до Албания, а оттам до цяла Източна Европа. Също като с наркотиците. Използват една и съща мрежа.

— А търговията с археологически находки? — попита Холидей.

— Минават през Корсика, където ги разпределят или за Марсилия, или за Рим в зависимост от крайната дестинация — отвърна Тайдимън. — Не зная повече подробности.

— Кучият му син! — процеди Рафи през зъби. — Ще го убия!

— Алхазред ли? — попита Тайдимън. — Не и ако аз го намеря преди теб.

— Защо му имаш зъб? — поинтересува се Холидей. — Мислех, че двамата сте партньори.

— Нямах избор — обясни египтянинът. — Той отвлече жена ми и дъщеря ми в Кайро и неговите хора още ги държат като зложници. — Тайдимън поклати глава. — Заяви, че се нуждае от стимул, за да му помогна да пласира златото. Когато разбра, че сте тръгнали по дирите му, заплаши да изнасили и убие Хабиба и Табия, ако не ви отведе при него.

— И какво те накара да промениш решението си? — попита Холидей.

Въпреки слабото осветление в пилотската кабина Холидей видя сълзите, събрали се в ъгълчетата на очите на египтянина.

— Вчера летях до Бардай в Чад. Трябваше да докарам провизии — отвърна Тайдимън, зареял поглед през прозореца към обсипаното със звезди небе. Беше ясно, че в мислите и сърцето си е на съвсем друго място. Далеч под тях се простираха безкрайните пясъчни дюни на пустинята, озарени от лунната светлина. — Успях да се свържа по телефона с един мой съсед в Кайро. Разбрах, че жена ми е била убита при опит да избяга.

— А дъщеря ти?

— Слава на Аллах! Табия е успяла да се измъкне. Моите приятели са я скрили. Вече е на сигурно място. Тъкмо се канех да убия Алхазред в палатката му, когато се появиха хеликоптерите. Вместо това потърсих вас. Не заслужавахте да умрете заради неговото коварство. — Египтянинът се покашля, но не направи опит да изтрие сълзите, които проля за жена си. — Той дори не се казва Алхазред.

— А как? — попита Холидей.

— Истинското му име е Боби Аюб. Роден е в Отава.

— А родителите му били ли са лекари? — обади се Рафи от задната седалка.

— Тази история ли ви разказа? — засмя се студено Тайдимън. — Баща му държеше деликатесен магазин на Елгин стрийт, а майка му имаше дял от една фурна. Бяха се специализирали в производството на арабски питки. И двамата загинаха при катастрофа в една новогодишна вечер. Пиян шофьор. Боби беше единственото им дете. Той наследи всичко, включително застраховката. Взе парите и замина за Ливан, където се правеше на важна клечка, направи опити да се присъедини към „Хизбула“ и групата на Абу Нидал, но те просто не го искаха. Кандидатства в университет, но и там не го приеха.

— Разбрахме, че е измамник — кимна Холидей.

— Онази реплика... че Траян бил син на Веспасиан, беше хубав номер — отбеляза Рафи. — Особено след като Траян се е родил повече от петдесет години след смъртта на Веспасиан — засмя се той. — Изрече още куп глупости, освен това не можеше да чете йероглифи. Не беше никакъв археолог.

— Беше луд. Страдаше от мания за величие. Смяташе, че е предопределен да извърши велики дела. Нещо като Махди^[1] на ХХІ

век, когото Аллах е изпратил, за да освободи народа му от робство, тирания и прочее, и прочее. Истината е, че Боби беше от семейство на хлебари и майстори на сандвичи с пушено месо.

— Бащата на Хитлер пък е бил митнически инспектор — коментира Рафи. — Големи дъбове от малки жълъди, има една такава приказка.

— Бил е нереализирал се терорист, когото никой не искал в редиците си — каза Холидей. — Затова е измислил Братството на Изида.

— Нещо такова — съгласи се Тайдимън и кимна, докато завърташе леко ръчката за управлението на елеваторите и проследяваше промяната на курса върху компаса. — Както вече казах, беше чисто луд. — Малкият самолет се носеше на височина шест хиляди метра, оптималната при по-продължителни полети. Летяха толкова високо, че не можеха да видят сянката, която чесната хвърляше върху пясъчните дюни.

Тайдимън вдигна рамене и продължи:

— На туарегите не им пукаше. Те ограбват гробници и разрушават археологически разкопки от много години, да не говорим, че понякога ограбват и кервани. Алхазред или Аюб, или както там се наричаше, просто им осигури по-лесен достъп до контрабандните канали и по-добри оръжия. Мръсният лъжец доведе организираната престъпност в пустинята — въздъхна Тайдимън и вдигна уморено рамене. — Терористите вече не се борят за идеали. Прекалено много време мина от смъртта на Ганди. Днес на преден план излизат егото и парите, а тези две неща описват най-добре Боби Аюб.

— Смяташ ли, че се е измъкнал? — попита Холидей.

— Да — отвърна простиичко египтянинът. — Предполагам, че е разполагал със скривалище или таен изход. Той винаги подготвяше резервен вариант.

— А когато открие, че самолетът е изчезнал? — продължи Холидей. — Ще се досети ли кой го е взел? Ще тръгне ли да ни преследва?

— При всички случаи — кимна Тайдимън. — А и когато нещата не вървят както му се иска на него, изпада в ярост. Този инцидент ще го изкара от кожата. Ще ни преследва с кървясали от ярост очи, поварвайте ми.

Летяха със скорост от двеста и четиресет километра в час, за да пестят гориво. Полетът на разстояние хиляда и триста километра продължи чак до полунощ. Когато прекосиха либийската граница, луната бе в зенита си и озаряваше скалистия пейзаж под крилата на самолета им.

— Не зная нищо за съвременен Тунис, освен че Джордж Лукас засне там сцените от Татуин, родната планета на Люк Скайуокър, и то на място, наречено също Татуин — каза Холидей, докато се взираше в пустинята под тях. Не изглеждаше много по-различна от тази в по-голямата част на Либия.

— Съвсем наблизко е, в Южен Тунис — отвърна Тайдимън. — Страната е разделена на две половини — южната е неплодна, гола пустиня, докато северната е плодородна, типично средиземноморска като Южна Испания или Гърция, с безброй хълмове и долини. Тунизийците се справят доста добре за толкова малка страна, притисната между двама големи съседи.

— *Carthago delenda est* — обади се Рафи, който дремеше на задната седалка. — Картаген трябва да бъде разрушен. Това бяха първите думи на латински, които научих.

— Проходът Касерин — отвърна Холидей. — Първият посериозен сблъсък на американски войници с немски части по време на Втората световна война. Поднесли сме задниците си на тепсия на нацистите. Едно от най-тежките поражения в американската военна история.

— Добре че бързо сте си взели поука — каза Тайдимън. Побутна ръчката на елеваторите напред и носът на малкия самолет се гмурна надолу, при което воят на предния и задния двигател се усили.

— Защо се спускаме? — поинтересува се Холидей.

— Опитвам се да мина под обхвата на радара — обясни Тайдимън.

— Ще ни търсят ли? — попита Рафи.

— Едва ли — отвърна египтянинът, — но гражданското летище в Тунис или по-малкото в Бизерта могат да ни засекаат, макар и случайно. Летим прекалено високо за малък самолет и може да им се сторим подозрителни, ако изскочим изневиделица от пустинята.

— В такъв случай ни свали по-ниско на всяка цена — съгласи се Холидей.

Продължиха да се спускат доста време, докато най-сетне изравниха самолета на височина триста метра над пясъчните дюни и голата, неплодна пустиня. В далечината се издигаха острите върхове на Атласките планини, които се възправяха като стена пред тях, като черна сянка, скрила звездите по небето. Пейзажът се промени рязко. Пустинята изчезна, заменена от малки ферми, пътища, отдалечени едно от друго селца. Равнините станаха хълмисти, а хълмовете — покрити тук-таме с гори, устремени право нагоре към висините като древни крепости, които очакват вековни врагове. Холидей следеше стрелката на компаса върху таблото, която бавно, но неотклонно се насочваше на изток.

— Къде е това летище? — попита той към края на четвъртия час от полета им.

— В Матфур — отвърна Тайдимън. — Беше военновъздушна база, разположена в пресъхнало речно корито. Държаха там изтребители — поясни той. — По време на войната е попадала в ръцете ту на едната, ту на другата страна. Баща ми наричаше това място Калния Матфур. Мисля, че базата е построена от германците. Вече никой не я използва, тя е просто писта в пустошта.

— И защо отиваме там? — попита Рафи.

— Кацнем ли на някое голямо летище, все някой ще започне да задава въпроси — обясни Тайдимън. — Ако Алхазред, Аюб или който и да било реши да ни търси, така ще ни открие по-трудно. Освен това пистата е близо до Келибия.

— Келибия?

— Крайбрежно градче, разположено на полуостров Бон, от другата страна на Тунизийския залив — отвърна египтянинът. — Прашно мръсно градче, което не привлича туристите. Има една стара крепост и... нищо друго. Но пък това е мястото, където товарят жените. Тук хвърля котва и „Хамсин“.

— Заведи ни там — каза Рафи.

След още час във въздуха стигнаха най-сетне до Матфур, селце, разположено в подножието на гол хълм без нито едно дръвче по склоновете му, заобиколен от плоска като палачинка равнина, осеяна с малки земеделски стопанства. Макар и бледа, лунната светлина помогна на Тайдимън да открие речното корито без никакъв проблем и да приземи съвсем меко самолета на отдавна изоставеното летище,

чиято писта се издигаше леко над околната напукана от сушата кал. Самолетът продължи да се движи по пистата, подпомогнат от вятъра, който духаше откъм опашката, след което Тайдимън изключи двигателите. Перките изтракаха и замряха и за първи път, откакто бяха напуснали онзи лагер в либийската пустиня, настъпи тишина.

— Какво ще правим сега? — попита Холидей.

— Сега ще откраднем кола — отвърна Тайдимън. — И ще стигнем до крайбрежието.

---

[1] Махди — в исляма, последният приемник на пророка Мохамед, месия, който ще се появи преди края на света, впоследствие започва да се възприема като обновител на вярата, който ще възстанови справедливостта на земята. — Б.пр. ↑

19.

Не се наложи да крадат кола. Вместо това купиха джип, стар „Остин Чамп“ от Втората световна, изоставен през 1943 г. и използван в птицефермата на някой си Махмуд. Размениха автомобила и два-сет литра бензин за петдесет долара и ключовете от самолета, който бяха оставили на старото летище. Махмуд добави към сделката и току-що заклано, оскубано и опечено пиле, малко кускус и няколко кани силно черно кафе.

Срещу още няколко долара им позволи да си изберат от оскъдния му гардероб дрехи в западен стил. Така Холидей и Рафи се оказаха пременени в износени ризи без яка и широки, торбести панталони, ушити сякаш за не само много нисък, но и страшно дебел човек. Потеглиха по обед, след като направиха кратка, но за сметка на това потискаща апетита обиколка из птицефермата на Махмуд и получиха указания накъде да карат.

Преходът със стария джип им отне по-малко от два часа, но Холидей беше сигурен, че вонята на пилешки изпражнения ще го преследва до края на живота му.

Краткото описание на Келибия, направено от Тайдимън, се оказва съвсем точно. Голямата крепост, датираща още от римски времена, доминираше над прашните варосани къщи в подножието на високия стръмен хълм. Тя бе единственото по-любопитно нещо в Келибия, като изключим отвратителната миризма на бира, която мигом поде борба за доминация над обонянieto им срещу вонята на пилешки изпражнения.

По-голямата част от градчето като че ли се бе разраснала около кръстовището, където се пресичаха двете основни пътни артерии, в резултат на което бе преляла в хаотичен лабиринт от тесни улички, плъзнали като вирус от хоросан и вар, лишени от какъвто и да било план или посока. Истинският център на града, като се изключи безспорната доминация на пустата крепост, бяха пристанището и флотилията от риболовни траулери и фелуки. Според Тайдимън Келибия не попадала сред грижливо поддържаните туристически зони,

затова не бивало да се учудват нито на боклука по улиците, нито на мръсните води в пристанището. Корабчетата и лодките от всички размери и видове, изпитващи остра нужда от боядисване, бяха хвърлили котва по такъв хаотичен начин, че никаква логика или ред не бе в състояние да го обясни.

Откриха най-сетне канцеларията на имиграционната служба и пристанищната администрация в една малка сграда, разположена в непосредствена близост до огромния открит рибен пазар вдясно от кея. Въпросната канцелария представляваше тясно помещение с един шкаф, едно бюро, един стол, мръсен прозорец и купчини вестници, наредени върху стари зелени кантонерки. Вътре миришеше на застоял тютюнев дим и развалена храна.

Името на началника на пристанището беше Хабиб Мукаден, нисък, дундест мъж, който носеше панталоните си вдигнати почти до брадичката и имаше великолепни сребристосиви коси, увенчани с яркозелен фес. Сипаничавото му лице бе покрито с едва набола, остра като шкурка сивкава брада. Пушеше цигари „Марс“, които вадеше една след друга от яркочервен пакет и пъхаше точно в средата на месестите си влажни устни. Говореше съвсем приличен английски.

— Сещам се за този кораб, да — заяви той и кимна, когато Тайдимън го попита за „Хамсин“.

Холидей не можеше да повярва предвид бъркотията, която цареше и пристанището, където по-голямата част от корабите и лодките дори нямаха имена.

— И защо си спомняте? — попита той.

— Не смятате ли, че началникът на едно пристанище трябва да познава всички кораби и лодки, малки и големи, които хвърлят котва тук всеки ден и всяка нощ? — попита Мукаден и присви очи. — Зелената фелука на Хосни Табет, спасителната лодка на Акими с жълтата ивица и петното от ръжда на бакборда, траулерът за лов на сардини на Фати Бенсилман, върху чиято кърма са изписани мъдри слова от Свещения коран, Зубир бен Юнес и неговата лодка, която мирише толкова противно? Познавам всяка лодка и всеки моряк. Те са мои деца, ефенди, мои приятели, мои... домашни любимци.

— Но защо си спомняте точно този кораб? — настоя Холидей.

— Той пристига тук веднъж месечно или там някъде. Остава около седмица, сетне вдига котва и отплава. Капитанът прекарва

времето си в пиене на кафе и игра на шах в кафенето на хълма. Отсяда в хотел „Мануния“, където сестра ми работи като готвачка, затова зная тези подробности. Този път остана по-дълго от седмица, защото един от двигателите му бе повреден, а и той бе изгубил дългогодишния си механик. Очакваше доставка на резервни части, но те така и не дойдоха, затова капитанът вдигна котва тази сутрин и отплава макар и с един двигател и без механик. Потегли рано-рано и според мен много бързаше.

— Заминал е тази сутрин? — попита Рафи.

— Точно това казах, ефенди. Тази сутрин, по изгрев-слънце. Отплава дори преди рибарите.

— И в каква посока? — попита Тайдимън.

— Не ми е казал — сви рамене Мукаден. Хвана колана на панталоните си и ги вдигна високо над големия бирен корем. — Очаквам скоро да стигне родното си пристанище.

— Което е? — попита Тайдимън.

— Калви, Корсика — отговори Мукаден.

— С каква скорост може да се движи само с един двигател? — попита Холидей.

— Пет, най-много шест възела — отвърна началникът на пристанището.

— Това означава, че можем да го настигнем — каза Рафи.

— И защо ви трябва да го гоните? — попита озадачен Мукаден. Дори очите му се бяха ококорили от изненада. — Това е пиратство.

— У него има нещо, което ни принадлежи — обясни Холидей. — Искаме да си го върнем.

— В такъв случай той е крадец — заключи дълбокомислено Мукаден.

— Точно така — потвърди Тайдимън. Рафи се канеше да добави нещо, но Тайдимън го погледна и той замълча.

— Крадец — повтори началникът на пристанището.

— Точно така — потвърди отново Тайдимън.

— Който трябва да бъде предаден в ръцете на закона — продължи Мукаден.

— Именно — съгласи се Тайдимън.

— А за да сторите това, се нуждаете от кораб — каза Мукаден.

— Така си е — отвърна Тайдимън.

— Бърз кораб — заключи началникът на пристанището.

— Да — потвърди Холидей, който виждаше накъде върви разговорът. — Много бърз кораб.

— Сещам се за такъв кораб — каза Мукаден.

— Надявах се да се сетите — усмихна се Тайдимън.

— Такъв кораб притежава братовчед ми Мустафа. Той го използва за... за да пренася стоки от едно място на друго.

— Аха! — кимна Тайдимън.

— Но може да ви струва малко скъпо — предупреди ги тунизиецът. — Моят братовчед е много привързан към своя кораб.

— Приемате ли кредитни карти? — попита Холидей.

— Разбира се — кимна щастливо Мукаден и вдигна панталоните си за пореден път. — И „Виза“, и „Американ Експрес“. — Усмихна се още по-широко и се пресегна към старомодния телефон с шайба върху потъналото си в безпорядък бюро. — Мога да му се обадя, нали?

— Непременно му се обадете — отвърна Холидей.

Оказа се, че Мустафа живее на няколко километра по север по крайбрежието, в селце, наречено Хамам Лексен. Корабът се оказва мореплавателна версия на стария остин, който бяха купили от птицефермата. Ставаше въпрос за двацет и един метров *Motoscafo Armato Silurante*, или просто MAS, италиански аналог на британските торпедни катери и немските кораби, клас Е.

Катерът беше хвърлил котва край каменния вълнолом на Хамам Лексен. Поклащаше се лениво върху вълните като окалян и проскубан стар котарак, който се припича на слънцето. Палубата му бе осеяна с рибарски мрежи и сандъци, а тесничкият афтърдек бе зает от двеста и петдесет литрови варели, привързани с въжета. Именно те му позволяваха да прави по-големи преходи. Дори сега корпусът му бе боядисан с онези старомодни камуфлажни ивици, които италианците, а и не само те, бяха използвали по време на Втората световна война. Боята бе подновявана, но все пак бе избеляла от солта и времето. Стар котарак, но все пак котарак. Издължената линия на корпуса загатваше за максималната скорост, която бе в състояние да развие, и за скритата под палубата мощ.

Катерът бил изоставен през 1943 г., когато германците и италианците се изтеглили от Тунис, и бащата на Мустафа успял да го открадне под носа на британците и американците. За целта го скрил в

крайбрежна пещера, след което го използвал за контрабанда на какво ли не — от зехтин до картечници — от Тунис до Марсилия. По всичко изглеждаше, че Мустафа е наследил занаята на баща си.

Самият Мустафа се оказа пълна противоположност на братовчед си Мукаден: висок, слаб и напълно плешив. Според него седемдесет и пет годишният катер бил в отлична форма и можел да развие удивителните трийсет и пет възела. По негова преценка „Хамсин“ имал преднина от по-малко от шейсет морски мили, което означавало, че неговият „Призрак“ е в състояние да го настигне за около два часа.

Тунизиецът с радост добави и един руски гранатомет. Срещу допълнително заплащане, разбира се. След като братовчед му Мукаден, началникът на пристанището, бе дал благословията си относно преследването и вземането на абордаж на „Хамсин“, Мустафа не изпитваше никакви угризения в това отношение.

Той предложи да изчакат вечерта, преди да потеглят към целта си. Според него използваните от тунизийската флота крайбрежни патрулни катери „Кироги“, произведени в Южна Корея, бяха базирани предимно в столицата, а екипажите им не обичаха да патрулират в мрака и се прибираха по залез-слънце. И което бе дори още по-важно, уменията си да преследва и атакува чужди кораби Мустафа бе усвоил и усъвършенствал именно нощем. След бурно обсъждане Холидей и Тайдимън надделяха над възраженията на Рафи и решиха, че е най-добре да следват съветите на Мустафа.

Когато над западния хоризонт се скри и последният слънчев лъч, Мустафа запали мощните стари двигатели „Изота Фраскини“, поддържани с любов първо от баща му, а сетне от самия него. Морето бе спокойно, гладко като огледало и вечерният бриз тъкмо започваше да навява приятна прохлада, когато светлините на крайбрежните къщи и вили се скриха в далечината. Тайдимън стоеше в миниатюрната рубка редом с Мустафа, а Холидей и Рафи слязоха в просторната каюткомпания, разположена под палубата.

Мустафа увеличи скоростта и двигателите под краката им забоботиха шумно. Малки вълни се разбиваха ритмично в корпуса на „Призрак“. Целият съд завибрира в резултат на ускорението, а носът се повдигна леко. Пет минути по-късно „Призрак“ пореше вълните със скорост от над шейсет километра в час.

— Сигурен ли си, че можем да му имаме доверие? — попита Рафи, след като се настаниха в каюткомпанията.

— На Тайдимън, на Мустафа или на братовчед му в пристанището? — попита Холидей и сви рамене. — Кой знае? Онзи шишко Мукаден вече може да говори по радиостанцията с „Хамсин“ и да ги предупреждава, че сме по петите им. От друга страна обаче, нямаме избор. Това е единствената ни улика, единственият начин да стигнем до Пеги.

— Мустафа и дебелият му роднина ни помагат заради парите, това е ясно. За Тайдимън обаче не съм сигурен.

— Алхазред е убил жена му. Това е достатъчно, за да му се доверим. Отмъщението е най-добрият мотив.

— Ами ако Пеги не е на „Хамсин“? — попита Рафи. — Какво ще правим?

— Тогава ще му мислим — отвърна Холидей.

Продължиха да плават през нощта; морето се бе превърнало във водна пустош, досущ като пясъчната пустиня, която бяха прекосили предната нощ. Холидей се качи на палубата веднъж или два пъти, за да огледа морето и звездното небе, но по-голямата част от времето си прекара в дрямка на една тясна триъгълна койка, разположена на самия нос и използвана някога от десетчленния екипаж на италианския торпеден катер. Минаваше два през нощта, когато Тайдимън слезе долу и го събуди.

— Нещо не е наред — каза направо египтянинът. — Смятаме, че сме засекли „Хамсин“ на радара, но той не помръдва.

— Да не би и другият двигател да се е повредил? — отвърна Холидей, прозя се и последва Тайдимън.

Влязоха в малката рубка в предната част на катера. Зад щурвала стоеше Мустафа. Рафи вече беше там и се взираше в екрана на модерния радар, монтиран върху командното табло. Ако съдеше по звука, издаван от двигателите, и поведението на катера във водата, Холидей можеше да заключи, че „Призрак“ значително е намалил скоростта си. И той впери поглед в радара. В горния десен ъгъл на екрана проблясваше малка ярка точица. Собственият им маркер бе далеч по-ярък, разположен по диагонал спрямо този на „Хамсин“. Холидей наблюдаваше как разстоянието между двете точки намалява непрекъснато, но горната оставаше все така неподвижна.

— Какво е разстоянието? — попита той.

Мустафа се надвеси над щурвала и натисна някакво копче върху радара. Изображението сякаш подскочи, сетне се върна в предишния си режим.

— Около миля — отвърна той. — Не, по-малко. Хиляда метра.

— Сигурен ли си, че е „Хамсин“? — продължи Холидей. — Да не би да е скала или нещо друго?

— Не е скала. Кораб е — отвърна Мустафа и впери поглед в мрака, като продължаваше да насочва по вълните стария торпеден катер.

— Това е мястото, на което би трябвало да бъде „Хамсин“ — добави Тайдимън.

— Добре — промърмори Холидей и се замисли дълбоко, докато корабът им продължи да приближава яркозелената точка на екрана. Бяха зле въоръжени, разполагаха с няколкото автомата, които бяха донесли със себе си от лагера на туарегите, и гранатомета на Мустафа. Вярно, Мустафа имаше една стара лека картечница „Бреда“, монтирана върху двунога, но Холидей помнеше, че това оръжие се е представяло много зле по време на Втората световна война, затова не можеше да разчита на него. Още повече че оттогава бяха изминали шейсет години. Картечницата не просто беше стара, но и цевта ѝ бе покрита с мръсотия и ръжда. Най-вероятно щеше да се пръсне в лицето му, ако се опита да стреля с нея.

— Ти си войникът — обърна се към него Рафи. — Какво да правим?

Холидей сви рамене.

— Има два подхода: бърз и болезнен или бавен и предпазлив. Лично аз предпочитам втория — усмихна се той. — Но пък може и да остарявам за подобни приключения.

— Аз също — подкрепи го Тайдимън.

— А аз не — намръщи се Рафи. — Пеги може да е на този кораб.

— Именно затова бавният и предпазлив подход е за предпочитане — отвърна Тайдимън. — Нямаме представа кой още е на борда на „Хамсин“. Екипажът му може да е по-многоброен от нас. Приятелката ти може да се прости с живота си заради прибързаните ни действия.

— „Хамсин“ е стар, с дървен корпус — каза Холидей. — Един изстрел с гранатомета лесно може да го потопи.

— Какво предлагаш? — попита тихо Тайдимън.

Разстоянието между двете точки на радара намаляваше все повече и повече.

— Петстотин метра — обяви Мустафа. — Луната изгрява. Всеки момент ще ги видим.

— Трябва да вземем решение. И то веднага! — настоя Рафи.

— На носа има прожектор. Ще приближим с висока скорост и ще ги заслемим — каза Холидей. — Ще ги спрем. Ще се държим като официални лица. Митнически агенти, брегова охрана или нещо такова. Господин Тайдимън ще застане на носа с гранатомет в ръка. Ще ги заплашим. Не ни ли предадат Пеги, ще ги потопим.

— Звучи ми добре — отвърна Тайдимън и се усмихна. — Но ви моля за в бъдеще да ме наричате Емил.

— Да вървим — подкани ги Рафи. — Нямаме време.

— Двеста метра. Право пред нас — каза Мустафа.

Ускориха, двигателите забоботиха мощно, вълните на носа достигнаха почти до планшира. Тайдимън се бе подпрял на рудана с гранатомет в ръце. Оръжието му беше заредено и насочено право напред, а показалецът му присвит около спусъка.

Холидей и Рафи бяха приклекли зад египтянина, полускрити зад купчината рибарски мрежи, с извадени автомати. Мустафа, който бе останал в рубката, изчака последния момент, преди да включи фара на носа и едновременно с това да завърти рязко щурвала, да намали скоростта и да плъзне стария торпеден катер към „Хамсин“ сред фонтан от пръски.

— Мили боже! — прошепна Тайдимън, вперил поглед в страховитата сцена пред очите им, разкрила се в ярките гротескни детайли, ясно очертани на фона на нощното небе благодарение на светлината от прожектора. — Какво ужасно нещо се е случило тук?

20.

Старият влекач се полюшваше сред потъналото в мрак море, целият разнебитен и легнал на дрейф. Надстройката му, включително рубката и мостикът, изглеждаха така, сякаш са били пометени от някаква чудовищна машина, която ги е накълцала на парченца. Коминът бе откъснат от подпорите си и лежеше паднал върху щирборда, осеян от дупки с размерите на топки за тенис.

От рубката не бе останало почти нищо, прозорците ѝ бяха натрошени на парчета, преградните ѝ стени бяха разкривени, а стълбите — затрупани с руини. В кораба несъмнено навлизаше вода. Бакбордът бе наклонен толкова силно, че вълните заливаха палубата. Самата палуба сякаш бе накълцана на трески, осеяна от десетки отвори с размерите на юмрук, които я бяха надупчили като сито.

Върху нея лежаха няколко трупа или по-скоро части от тях. Всички бяха обезобразени до неузнаваемост. Кръвта бе навсякъде, мощни червени струи бяха опръскали планшира и се стичаха на широки ручей към шпигатите.

На носа на кораба нечия ръка стискаше картечница, но зад ръката нямаше тяло. Наблизо лежеше обезглавен труп, повесил се над отворения в палубата люк. Дъските около него бяха осеяни с кръв, мозък и кости.

— Пеги! — простена Рафи и скочи на крака.

— Чакай — спря го Холидей, изправи се и сложи ръка на рамото му.

— Какво би могло да причини подобно нещо? — учуди се Тайдимън, който стоеше до тях и оглеждаше разрушения кораб, полюшващ се леко сред нощното море.

Холидей много добре знаеше какво би могло да причини подобно опустошение. За първи път бе видял ефекта от това оръжие от борда на самолет С-47 по време на войната във Виетнам, а след това и руския му аналог през 80-те години като съветник на муджахидините в Афганистан.

Руснаците го наричаха Як-Б 12,7 — четирицевна авиационна картелница, калибър 12,7 мм, разработена от Якушев и Борзов, докато за американските пилоти беше просто *Минигън*, модернизирана версия на „Гатлинг“, която изстрелваше по четири хиляди куршума в минута. Повече от достатъчно, за да превърне човек в кървава купчина месо за едно мигване на окото.

— Хеликоптери — отвърна Холидей, без да откъсва поглед от кошмарната сцена. — Като онези, които атакуваха лагера на Алхазред снощи. Обстреляли са кораба по време на обратния си полет.

— Но защо? — попита Рафи, смаян, ужасен от зловещата гледка.

— Отмъщение? — предположи Тайдимън.

— Или просто... разчистване — отбеляза хладнокръвно Холидей. — Затворили са устата на врага. Възможно е нашият човек от онова магазинче за сувенири в Александрия да е знаел прекалено много.

— Смяташ, че Църквата стои зад това? — попита Рафи, без да откъсва поглед от палубата на „Хамсин“.

— Предполагам, че членове на Содалитиум Пианум, онези, които наричат себе си Ла Сапиниер, са отговорни за това — отвърна Холидей. — Те са достатъчно хладнокръвни убийци, спомни си какво направиха снощи в пустинята.

— Някой да сее страх и ужас в името на Господ? — сви рамене Тайдимън. — Не е чак толкова трудно за вярване в наши дни.

— Трябва да се качим на борда — каза Рафи с натезал от мъка глас. — Трябва да разбера дали Пеги... — Той замълча и преглътна трудно. — Трябва да разбера дали Пеги е била на кораба.

— Ще отидем двамата с Емил — каза Холидей. — Не е нужно да идваш с нас.

— Не — възрази Рафи, — трябва да се уверя с очите си.

Няколко минути по-късно Мустафа успя да придвижи торпедния катер максимално близо до останките от „Хамсин“. Палубата на „Призрак“ бе разположена достатъчно ниско, което позволи на мъжете просто да прекрачат от единия кораб на другия. Холидей и Рафи, и двамата въоръжени, се спуснаха в трюма, докато Тайдимън се насочи към останките от мостика.

Подминаха обезглавения вахтен край люка и се спуснаха по стръмната дървена стълба, която водеше и главния трюм. В него

цареше пълна тишина, нарушавана единствено от проскърцването на корпуса. Не откриха нито един оцелял. „Хамсин“ се бе превърнал и кораб призрак.

Някога това пространство сигурно е било използвано за превоз на провизии или резервни части, но сега бе разделено с помощта на талашитени плоскости на няколко по-малки помещения, не по-големи от ковчег, застлани със слама. Във всяко от тези отделения имаше по една жена, окована с вериги за стоманена халка, закрепена към корпуса. Имаше трийсет такива отделения и трийсет жени... или поне каквото бе останало от тях. Всички затворнички бяха голи и мръсни.

Бяха мъртви до една, разкъсани от картечните откоси, долетели от хеликоптера, или пронизани от летящи шрапнели. Някои бяха съвсем млади, на не повече от единайсет или дванайсет. Повечето като че ли бяха берберки, ако се съдеше по традиционните татуировки върху лицата и ръцете им. По лицата им не бе изписан страх, сякаш бяха загинали в съня си. Холидей предположи, че най-вероятно са били упоени, за да не създават проблеми по време на пътуването.

— Кой са те? — попита Рафи. — Как са се озовали тук? Едва ли по своя воля.

— Най-вероятно са от Мавритания — отвърна Холидей, без да откъсва поглед от тленните останки на жените. — Крепостничеството и робството е голям бизнес по тези места. Мъжете работят на полето или в мините, а жените и момичетата се продават като сексуални робини. Алхазред е само посредник между търговците на роби в Мали и Судан и крайните клиенти от Ла Санта.

— Как е възможно нормално човешко същество да участва в подобна търговия? Това е лудост!

— Не, не е лудост, а просто бизнес — процеди Холидей, който едва сдържаше гнева си. — Не е кой знае колко по-различен от частните затвори в Съединените щати. Тук няма място за човечност, важни са единствено цифрите, когато босът тегли чертата. — Поклати глава и продължи: — Нищо не можем да направим. Но поне се уверихме, че Пеги не е на борда.

— И слава богу! — отвърна Рафи.

— Не мисля, че Бог има нещо общо с това — промълви Холидей. — Да тръгваме.

Излязоха отново на палубата, където ги очакваше Тайдимън.

— Откри ли нещо? — попита го Холидей.

— Единствената непокътната навигационна карта, която открих, е на Тиренско море.

— Неапол? — предположи Холидей. — А не Корсика?

— Възможно е да е Неапол, възможно е да е друго място — каза Тайдимън и вдигна парче от електронно оборудване, което държеше в ръката си. — Това е останало от системата им за сателитна навигация. Ако имаме късмет, ще открием какви карти са заредили в нея. — Хвърли бърз поглед към Холидей, сетне към Рафи. — Нещо ново?

— Пеги не е била на борда — отвърна Холидей. — Поне няма следа от нея. Превозвали са жени в трюма. Сексуални робини. Всичките са мъртви. Някои са още деца.

— Какво ще правим?

Холидей огледа палубата. Корабът не бе потънал кой знае колко, откакто се бяха качили на борда. Лесно можеше да остане на вода още няколко дни. Замисли се за телата в трюма.

— Тези жени заслужават малко достойнство — реши той. — Да им осигурим прилично морско погребение.

Десет минути по-късно Мустафа отдръпна торпедния катер на десетина метра от останките на потъващия влекач. През това време Холидей нарами гранатомета. Почувства познатата му тежест и се прицели спокойно към отворения люк на трюма, отправи кратка, но искрена молитва към небесата и натисна тежкия спусък.

Чу се остро изпукване, снарядът излетя от дулото, а откатът запрати Холидей назад и го принуди да пренесе тежестта си на десния си крак. Високо експлозивният заряд детонира дълбоко в корпуса на стария кораб, чу се силен гръм и резервоарът с гориво избухна.

От трюма излетя огромно огнено кълбо, което увисна за миг над палубата, сетне прозвуча зловещ пукот. Масивният дъбов кил на „Хамсин“ се изкриви и накрая се пречупи. Влекачът започна да потъва почти незабавно, при което се преобърна с корпуса нагоре, преди да се скрие под потъналата в мрак морска повърхност. Не остави никакви следи след себе си, с изключение на няколко обхванати от пламъци парчета дърво и петно дизелово гориво. След минути и те изчезнаха.

Холидей стоеше на предната палуба на торпедния катер и не откъсваше поглед от мястото, където допреди минути бе плавал старият влекач. Беше изпаднал в едно от онези странни състояния, в

които миналото нахлуваше толкова мощно, толкова яростно в неговото съзнание, че го оставяше без дъх. Сега си спомни погребението на своя баща и братовчедка си Пеги, която бе застанала от другата страна на гроба и плачеше, макар самият той да не бе в състояние да пророни и една сълза.

По-късно през деня чичо му Хенри го бе дръпнал настрани и му беше напомнил, че когато и той напусне този свят, Пеги ще остане единствената му роднина, затова негов дълг е да се грижи за нея, да я пази от неприятности, да ѝ помага да бъде щастлива. Холидей беше дал дума, а сега се бе провалил. Тя беше там някъде, уплашена, отчаяна. Той беше длъжен да я открие и да я върне у дома.

Рафи приближи и застана до него, без да каже нито дума. Накрая Холидей се обърна към него.

— Какво има?

— Емил успя да разчете данните от джипиеса. „Хамсин“ е плавал към остров Понца, близо до италианския бряг.

— На какво разстояние сме от него?

— Според Мустафа можем да пристигнем по изгрев-слънце.

21.

Остров Понца е вулканична скала с формата на полумесец, дължина осем и ширина два километра, издигаща се от водите на Средиземно море на петдесетина морски мили югоизточно от Рим и на почти толкова от Неапол. Островът, кръстен в чест на прочутия Пилат Понтийски, бил любимо място за отдых на древните римляни, а впоследствие наказателна колония и летен курорт на бурбонските крале на Неапол и Сицилия през XVII в. През Втората световна война на него били заточени представители на непокорни роялистки фамилии, а по едно време тук бил затворен дори Мусолини. През XXI в. Понца се бе върнал към своите корени, за да се превърне отново в предпочитано място за отдых на римляните, които през юли и август гледаха да се измъкнат от големия град.

Мустафа познаваше острова повече от добре. В края на краищата, Понца е рай за пирати и контрабандисти вече пет хиляди години, а няма кой знае каква разлика между нелегалния внос на вино в Помпей с цел избягване на високите мита преди две хилядолетия и трафика на оръжия и цигари за Анцио и Неапол в наши дни. Островът предлагаше стотици пещери и закътани заливчета, където стоките да бъдат оставени или прехвърлени на лодка, а многобройните яхти, хвърлили котва край живописните плажове и пещери, превръщаха работата на карабинерите и бреговата охрана в същински кошмар. Те просто нямаше как да се справят с нея. Според Мустафа в багажа на туристите, които се връщат с ферибота от Понца, имало толкова ливански хашиш и марсилски хероин, колкото и мръсно бельо.

Нямаше никакъв проблем да внесеш или изнесеш нещо нелегално от вулканичния курортен остров, стига да не парадираш и да не го правиш под носа на официалните власти. *Guardia Costiera*, италианската брегова охрана, патрулираше силно нагънатата брегова ивица с половин дузина надуваеми лодки клас „Дифендър“, за да не се налага големите ѝ двайсетметрови катери, боядисани в камуфлажна окраска, да всяват смут в пристанището на Понца. Затова още с

първите лъчи на утринното слънце Мустафа им продаде собствената си надуваема лодка, показа им накъде да поемат и ги остави извън обхвата на радарите на бреговата охрана.

Моментът бе избран повече от добре. С помощта на стария извънбордов двигател, предоставен им от Мустафа — „Бритиш Анцани“ с мощност 18 к.с. — те успяха да се доберат до лазурните води на Луна Бийч, на западното крайбрежие на острова, тъкмо когато слънцето започна да се издига над скалите, които разделяха плажа от градчето.

Изтеглиха надуваемата лодка на брега и я оставиха до няколко водни колела, завързани с верига, сетне прекосиха пеша четиристотинметровия тунел, прокопан в скалите петстотин години преди Христа. Озоваха се в покрайнините на градчето тъкмо навреме, за да видят как от Неапол пристига първият за деня ферибот на подводни криле.

— А сега какво? — попита Рафи, когато излязоха от сумрачния тунел, който водеше към вълнолома на пристанището.

— Мустафа ни препоръча да потърсим шофьор на такси на име Ал — каза Тайдимън и примигна на яркото слънце.

— Ал ли? — попита Холидей.

— Той е от Бруклин — отвърна египтянинът.

Намериха Ал в едно кафене на открито, разположено на крайбрежната улица. Пиеше кафе от голяма стиропорена чаша, ядеше *каноли*, традиционен сицилиански сладкиш с рикота, и пушеше „Марлборо“. Едновременно пушеше, хранеше се и се оплакваше от закуската си.

— Знаете ли колко е трудно да намериш яйца и наденички на остров, на който няма нито кокошки, нито прасета? — попита той и поклати глава. — Не е трудно, направо е невъзможно. Единственото месо, което ядат тук — като изключим рибата, разбира се — са зайците, които развъждат за лов.

Пълното име на Ал беше Алфонсо Фонцарети, но той предпочиташе Ал вместо Алфонсо и Фонц вместо Фонцарети. Беше на трийсет и две и носеше червено-жълта тениска с надпис *Аз обичам Ню Йорк*. Родителите на Ал бяха родени на Понца, след което бяха емигрирали в Доувър Плейнс, щата Ню Йорк. Както, между другото, бе сторило след войната половината население на градчето. Така Ал

идваше тук през лятото и караше такси, докато братовчед му Марио заминаваше на гости при роднините в Доувър Плейнс. Изглежда това устройваше и двамата. Марио изкарваше хубави пари, включвайки се в боклукчийския бизнес на семейство Фонцарети, а Ал получаваше ваканция в Италия и възможност да флиртува с красиви момичета и да упражнява майчиния си език. В края на краищата, за какво е семейството? *Capisce?*

— Какво мога да направя за приятелите на Мустафа? — попита Ал, когато приключиха с обичайните любезности.

— Интересуваме се от момичета — заяви директно Холидей, когато Ал натика и последното парче каноли в устата си.

— Не ми приличате на хора, които си търсят момичета — замисли се Ал. — Не ми приличате и на колежани. Нито пък на любители на секстуризма. Разбирате ли какво имам предвид?

— Търсим хора, които се интересуват от момичета, но като стока — каза Холидей.

— На които това им е бизнесът? — схвана идеята Ал.

— Точно така, бизнесът — потвърди Холидей.

— Това не е по моята част — сви рамене Ал. — Аз се занимавам с дребни неща. Малко алкохол, малко трева, понякога дори малко по-силна дрога, но нищо повече. Гледам да не се набивам в очи, нали разбирате? Летя под радара, така да се каже. Целта на Фонц е да си прекара добре тук — каза той и ги изгледа строго. — Все пак трябва да се грижа за доброто име на фамилията, нали така?

— Знаеш за какво говоря, нали? — попита Холидей.

— Разбира се.

— И познаваш когото трябва? — добави той.

— Да, но вие не познавате когото трябва — отвърна невъзмутимо Ал.

— Така е — призна Холидей. — Но повярвай ми, Ал, аз и моите приятели можем да бъдем много опасни.

— Това заплаха ли е? — попита младият мъж и настръхна леко. Угаси фаса си и запали нова цигара.

— По-скоро предупреждение — каза Холидей. — Ще открием информацията, от която се нуждаем, по един или друг начин. Ти можеш или да ни помогнеш, или да ни попречиш. Решението е твое. Хората, които търсим, отвлякоха братовчедка ми. Става въпрос за член

на моята *famiglia*, Ал. Ще си я върнем и ако се наложи някой от тези хора да пострада, ще пострада. *Capisce?*

Ал дръпна силно от цигарата си и впери поглед в Холидей.

— Как изгуби окото си?

— В Афганистан — отвърна лаконично Холидей.

— В армията ли беше?

— В специалните части.

— И сега трябва да избирам между Оста и Съюзниците?

— Нещо такова.

— Италианците можеха да си спестят доста проблеми, ако се бяха отървали по-рано от Мусолини.

— Съгласен.

— Човекът, когото търсите, живее в Ле Форна, нагоре по пътя. Държи магазин за водолазни принадлежности. Елегантен на вид. Четиресет — четиресет и пет годишен. Сива коса. Скъпи слънчеви очила.

— Как се казва?

— Конти. Масимо Конти.

Ле Форна се оказа задрямало селце, разположено в северната част на скалистия полумесец и подобно на град Понца се бе вкопчило в няколко каменни тераси, оформени сред вулканичните склонове още преди хилядолетия. Ал ги заведе там със своя миниван „Фиат Идеа“. Шофираше умело по тесния път, който се виеше като змия по хребета на острова.

— Конти не е местен — обясни им той, докато въртеше волана. — Мисля, че е от Неапол. Преди време обявиха за продан един хотел в Ле Форна и той го купи. Появи се изневиделица един ден и започна да пръска пари наляво и надясно. Първата година си купи хотела, на следващата отвори магазин за водолазни принадлежности, на третата започна да предлага чартърни полети. Разполага с хидроплани „Турбо Отър“, с които превозва баровците от Рим. Явно изкарва добри пари.

— Неапол — замисли се Холидей. — Възможно ли е да е свързан с Камората?

— Кой може да каже с кого работи Камората? — сви рамене Ал. — Мнозина живеят като в роман на Марио Пузо. Всеки иска да се прави на Сопрано. Нещата обаче вече не стоят по този начин — каза младият мъж и помълча. Сетне добави: — Трябва да му се признае

обаче, че Конти не е случаен тип. Няма съмнение в това. Сложи ръка върху града само за две години и половина.

— Как процедира с жените?

— Това място е разпределителен пункт. Момичетата, които работят тук, идват всъщност от Рим. Личи си, че притежават класа, не са обикновени уличници. Говори се, че държи стоката в изоставения затвор на Санто Стефано, след което ги прехвърля на континента. С други думи, не плюе в кладенеца, от който пие вода. Използва лодките, които иначе предоставя на водолазите, като средство за прикритие и транспорт.

— Какво е това Санто Стефано и къде се намира?

— Остров на двайсет и пет мили източно оттук. Много по-близо е до континента от Понца. Затворът е построен преди четиристотин години. Използвали са го чак до шейсетте.

— Какво друго има там?

— Нищо. Всъщност има още един остров — Вентотене, на около миля и половина. Там живеят към четиристотин души и това е всичко.

Пристигнаха в Ле Форна. Ал спря пред друго кафене, разположено високо сред скалите над пристанището. Поръча кафе и каноли за всички, сетне посочи магазина за водолазни принадлежности долу на брега. Беше най-обикновена барака до стария вълнолом, който приличаше на руина от римската епоха. Докато оглеждаха мястото, няколко души спуснаха в кристалночистите води голяма надуваема лодка. Тя имаше алуминиево дъно, надуваема част в яркооранжево и палуба и рубка, боядисани в червено и бяло.

— Двайсет бона едната, ако сметнем и двата двигателя „Хонда 225“ — отбеляза Ал. — А той има шест такива. — Младият мъж изсумтя и добави: — Както ви казах, изкарва отнякъде много пари.

— Интересна цветова схема — отбеляза Холидей. — Видях подобна в пристанището на Понца.

— Направи ви впечатление, нали? — засмя се Ал. — Това са цветовете на бреговата охрана. Мога да се обзаложа, че крие някъде и стикери с нейното лого.

— Мисля, че прекарва не само жени — каза Холидей, без да откъсва поглед от надуваемата лодка във водата. На кея имаше половин дузина туристи, които наблюдаваха товаренето на бутилките с кислород.

— Да, на острова има места, където без никакъв проблем можете да разтоварите малък товарен кораб — отвърна Ал и кимна. — Виждал съм го с очите си. Пакети с дрога, сандъци с оръжие. Той върти страшен черен пазар. Масимо Конти и хората му могат да ви доставят всичко, което пожелаете. — Шофьорът на такси от Бруклин кимна към бараката край кея под тях. — Говорим за вълка... — тихо каза той.

Появи се мъж на средна възраст, но в отлична форма, със слънчеви очила „Гучи“ и скъпа прическа. Застана до малката група туристи на кея и размени няколко думи с тях, докато хората му подготвиха лодката. Потупа един от тях по гърба, сетне продължи по стария каменен кей. Огледа залива и влезе в бараката.

— Това ли е той? — попита Холидей.

— Да — кимна Ал.

— Знаеш ли подробности за графика му?

— Всяка сряда излиза с лодката си. Голяма „Дала Пиета 48“, която държи в Понца. Връща се в петък. Казва, че се гмурка край един стар разрушител, потънал край Анцио, британския „Ингълфийлд“.

— Но ти не вярваш в това?

— Не е такъв човек. Погледнете го само. Прилича на онзи актьор от едно време... Джордж Хамилтън, само че с лунички. Би се гмурнал край някой кораб от римската епоха, би потърсил нещо по-интересно от ръждясал боен кораб от Втората световна война — каза Ал и запали нова цигара. — Освен това мои приятели са го виждали да купонясва в четвъртък във Вентотене.

— Какво странно има в това? — попита Рафи.

— Вентотене е далеч от Анцио — обясни Ал. — Намира се точно в обратната посока.

— Смяташ, че надзирава доставка? — предположи Холидей.

— Възможно е.

— Утре е сряда — каза Рафи.

— Точно така — съгласи се Ал.

— Можеш ли да ни закараш до Санто Стефано утре вечерта? — попита Холидей.

— Разбира се — отвърна Ал. — Проституцията е едно, но търговията с роби е нещо съвсем друго — ухили се младият американец. — Такива неща вредят на реномето на организираната престъпност, *capisce*?

22.

Паоло, чичото на Ал и баща на неговия братовчед Марио, притежаваше седемметрова рибарска лодка „Тойо“, която бе кръстил „София“. Използваше я за риболов във времето, свободно от развъждането на зайци за нуждите на хотелите. Чичо Паоло с радост се съгласи да предостави „София“ на Холидей срещу съответния наем, разбира се, и срещу обещанието да върне и лодката, и племенника му цели и невредими. Наблегна повече на лодката, отколкото на племенника, но в края на краищата, чичо Паоло беше практичен човек.

Пеги би нарекла лодка като „София“ *сладка*. За Ал тя беше *готина*. А за Холидей — малко глупава и нелепа, почти като детска играчка. Дървеният корпус с рубка приличаше повече на спасителна лодка с телефонна кабина, поставена в задната ѝ част. Боядисана беше в бяло с небесносиня ивица под планшира.

Предният трюм, обшит изцяло с поцинкована ламарина, можеше да побере четири кубика или почти един тон скариди, уловени с помощта на мрежа, която Ал нарече холандски греб, хвърлена зад борда на дълбочина двама и пет — трийсет метра, точно над тинестото песъчливо морско дъно между двата острова.

По време на туристическия сезон един тон скариди, допълнен от случайно попадналите в мрежата хекове и малки риби тон, бе достатъчен, за да осигури обедното меню на хотелите в Понца за един ден. Затова местните *pescatori*^[1] се споразумяваха помежду си и си разменяха любимите места за риболов и часовете на излизане в морето. На Ал му бяха необходими няколко часа за преговори с рибарите да отплава към Вентотене и острова затвор, но в късния следобед, след като той успя да са преоблече в джинси, нова тениска и маратонки, четиримата се качиха на борда на „София“, напуснаха пристанището на Понца и поеха на изток със скорост от осем възела. Старият дизелов двигател „Пъркинс“ с мощност от едва трийсет и пет конски сили се задавяше и кашляше, докато лодката пореше морските вълни.

Три часа по-късно, когато лъчите на залязващото слънце озариха водата в искрящи бронзови оттенъци, на хоризонта се появи Вентотене. Когато приближиха, видяха и Санто Стефано зад него, както и заобиколената с високи каменни стени цитадела на стария затвор от епохата на Бурбоните. Наподобяваше крепост, кацнала на върха на скалиста планина.

Навлязоха в тясното, закътано между скалите заливче на Вентотене тъкмо когато слънцето се скриваше зад хоризонта. Пристанището бе умалена версия на това в Понца: сгради от XVIII в., боядисани в пастелни тонове, вкопчили се в скалните тераси, и стръмни улички и стълби, които се виеха на зигзаг по склоновете.

Специално място бе отделено за акостиране на фериботите, които бълваха цели орди туристи, дошли тук, за да се напият до несвяст или да се попекат на слънцето за няколко дни, седмица или дори две. Тук имаше повече яхти и круизни корабчета, отколкото в пристанището на Понца: ветроходите, съоръжени с дизелови двигатели, шхуните, които предлагаха обиколки на острова и близките заливчета, лъснатите до блясък яхти превишаваха рибарските лодки и гемии като „София“ в съотношение най-малко две към едно.

Ал откри стар железен пръстен за швартоване на вълнолома, който минаваше по протежение на пристанището, и привърза „София“ към него, след което отиде да потърси началника на пристанищната администрация, за да обяви пристигането си и да представи документите си. Рафи седеше мрачно на носа и се взираше в изцапаните с масло води между закотвените наоколо лодки, докато Холидей и Тайдимън разиграха същински спектакъл с преместването на мрежата на кърмата, все едно подготвяха лодката за утрешния риболов.

— Приятелят ти изглежда много нещастен — отбеляза Тайдимън и хвърли поглед към Рафи, докато работеше.

— Тревожи се за Пеги — отвърна Холидей. — Аз също.

— Надявам се осъзнава, че това не е спасителна мисия — продължи Тайдимън. — Отстъпваме по численост на този тип Конти и хората му. Това е само разузнаване, нищо повече.

— Въпреки това е ядосан на самия себе си — каза Холидей. — Смята, че не е направил достатъчно, за да ѝ помогне. Повярвай ми, зная какво му минава през главата.

— Подобен гняв може да доведе до прибързани и глупави постъпки — предупреди Тайдимън. — В резултат на които да загинем.

— Какво предлагаш? — попита Холидей.

— Да поговориш с него може би — отвърна Тайдимън.

— Защо не го направиш ти?

— Поради куп причини, включително защото аз съм египтянин, а той израелец. Опасявам се, че прекалено много неща са се наслоили между нас през годините. Издигнали сме стена на недоверие помежду си.

— Може би е време да я разрушите — отвърна Холидей.

Тайдимън се засмя горчиво.

— Някой ден може да стане и това — отвърна тихо той. — В момента обаче не ми се струва, че приятелят ти е в настроение да се помирява с когото и да било.

Моторницата на Масимо Конти се появи по-късно вечерта. Всичките ѝ хиляда и триста конски сили избоботиха мощно, когато той я насочи към привилегированото място за акостиране в непосредствена близост до крайбрежната уличка, предоставено ѝ от началника на пристанището.

— Забавно — отбеляза Холидей, който седеше редом до Ал на палубата и наблюдаваше как голямата моторница хвърля котва.

— Кое? — попита Ал, докато пушеше поредната си цигара, обгърнат от вечерния сумрак.

— Името — отвърна Холидей. — „Диско Воланте“.

— Означават „Летяща чиния“ — преведе Ал.

— Яхтата на Емилио Ларго, злодея от „Операция «Мълния»“, осмия филм от поредицата за Джеймс Бонд — каза Холидей. — Нашият човек има чувство за хумор.

С напредването на вечерта и преминаването ѝ в нощ Холидей наблюдаваше как Конти и приятелите му, които го посрещнаха на брега, се забавляват. Купоните, огласили крайбрежната улица, бяха един от друг по-шумни и музиката кълтеше над малкото пристанище, нахлувайки неканена в домовете на всички, които живееха наблизо. С други думи, на целия град. По всичко изглеждаше, че никой няма намерение да става рано на следващата сутрин.

Напуснаха тясното пристанище по изгрев и се отправиха към местата за лов на скариди в компанията на половин дузина корабчета,

докато яхтите на туристите се полюшваха сънливо зад тях, а местните продължаваха да спят, затворили здраво дървените капаци на своите къщи, накацали по скалистите тераси над брега.

На сутринта, когато слънцето беше още миниатюрно розово петънце на източния хоризонт, Ал заснова с малкия траулер в тесния проток между Санто Стефано и Вентотене. Спусна мрежата с надеждата да улови скариди, достатъчно големи, че да удостоят с присъствието си масите в хотелите и ресторантите на Понца. Натъпкани в малката каюткомпания под палубата, Холидей, Рафи и Тайдимън изучаваха навигационните карти на Санто Стефано, които Ал беше взел предния ден от кабинета на началника на пристанището във Вентотене.

Природата бе превърнала самия остров в същинска крепост — вулканичен куп черен базалт с диаметър осемстотин-деветстотин метра. Остри канари, надвиснали на височина петстотин метра над вълните, които преминават в широко плато, покрито с море от диви цветя, поникнали дори по жълтеникавите каменни стени на изоставения затвор като яркосини благоуханни морски вълни.

Сградата на затвора имаше кръгла форма и четири отделни тераси, издигнати над вулканичната скала и осеяни с прозорци и врати, които гледаха към централния вътрешен двор. По средата му се издигаше наблюдателна кула, откъдето надзирателите да следят дали затворниците спазват установения ред. Нямаше тоалетни, нямаше и течаща вода. Затворниците са се изхранвали единствено с онова, които семейството им е изпращало. Не са имали възможност да работят каквото и да било. Времето тук се е нижело в безкраен кръговрат, който е бил в състояние да пречупи всеки човек. Лудостта е била начин на живот.

Килиите, във всяка от които са били настанени поне двайсет души, тънеха във вечен мрак, докато слънцето огряваше двора през целия ден. Ако някой затворник бил достатъчно глупав, че да се опита да избяга, нищо не стояло на пътя му между каменните стени и ръба на скалите освен обширното поле с цветя и техният сладък, упойващ аромат. Надзирателите не ги било грижа дали затворникът ще умре по тъмно или на слънце. Самият живот на Санто Стефано бил сам по себе си смъртна присъда. Просто времето, необходимо за изпълнението ѝ, било различно в зависимост от това колко упорит е осъденият.

Досуц като в замъка Иф от „Граф Монте Кристо“ и тук имало само един начин затворникът да напусне острова: защит в чувал. Начините да попадне на Вентотене обаче били два: по стръмния тесен път, който се виеше на зигзаг по западния склон и излизаше на скалистото плато, където се издигаше затворът, или по почти незабележимата козя пътека, която прорязваше северните скали. Тя обаче започваше от малък каменист плаж, който приливът оставяше под вода. Първата пътека се виждаше от затвора, най-вече от надзирателя на кулата, а катеренето по втората беше чисто самоубийство.

— Няма друг път към платото — каза Холидей, докато оглеждаше картата, а корабчето им дрейфаше по леко развълнуваното утринно море. Една чайка се зарея над главите им, доловила възможността за лесен улов. — Трябва да се изкатерим по онази пътека по скалите. Тръгнем ли по пътя, ще ни видят отдалеч дори по залез.

— Ами приливът? — попита Тайдимън. — Според картите заливът се намира под вода през половината от денонощието.

— Ал казва, че може да ни остави късно следобед и да ни вземе към десет и половина — единайсет вечерта. Пропуснем ли този час, ще трябва да изчакаме до следващата сутрин — отвърна Холидей.

— С други думи, загазим ли, ще трябва да се оправяме сами — промърмори Рафи.

— Опасявам се, че в тази игра няма правила — отбеляза Тайдимън. — Понякога картите не са на твоя страна.

— Какво означава това? — попита разгорещено Рафи. — Отказваш ли се?

— Съвсем не, доктор Вануну — каза египтянинът и вдигна примирително ръка. — Просто изтъквам, че онова, което се каним да направим, е опасно.

— Много добре зная — отвърна Рафи. — Но Пеги си заслужава.

— Тя може да не е тук — предупреди го Холидей. — Може само да е минала оттук и да е продължила по веригата.

Рафи измърмори нещо под нос, обърна му гръб и излезе на палубата.

— Осъзнаваш ли, че братовчедка ти може вече да е мъртва? — каза Тайдимън. — Особено ако са разбрали коя е.

— Да, зная това — кимна Холидей. — Все още се опитвам да разбера защо са я поканили да вземе участие в онази експедиция. Ако начинанието е било просто прикритие за опитите им да намерят нацисткото злато, защо да рискуват всичко, като привлекат външен човек? — поклати глава Холидей и сгъна картата. — Не виждам особен смисъл.

— Така е — съгласи се Тайдимън. — Освен ако не са имали друг избор.

— Какво имаш предвид?

— Археологическа експедиция без фотограф в своите редици би предизвикала подозрения. Списание „Смитсониън“ предлага да напише статия, как могат да откажат? Така госпожица Блексток се превръща в жертвен агнец.

— Въпреки това не съм убеден. Американски гражданин, взет за заложник от терористи? Това би хвърлило доста светлина върху дейността на тези хора. Дали биха го направили съзнателно?

Тайдимън сви рамене.

— Има само един начин да разберем.

Трюмът на „София“ беше пълен догоре с десетки хиляди сочни скариди. Ал насочи малкия траулер, който бездруго газеше съвсем плитко, близо до брега така, че да остане незабелязан откъм подветрената страна на острова. Когато килът застърга по каменистото дъно срещу набелязания плаж, Холидей, Тайдимън и Рафи скочиха във водата и се отправиха към брега. Ал щеше да отнесе улова си в Понца, което щеше да му отнеме три часа, да разтовари и да се върне край Санто Стефано под прикритието на нощта и при следващия отлив да подходи към негостоприемния бряг, ръководен от сигналите, подавани с фенерче от Холидей.

На пръв поглед планът им изглеждаше съвсем елементарен, но Холидей добре знаеше, че понякога и най-простите планове се провалят с гръм и трясък. Докато тримата се катереха по почти отвесната пътека между скалите, мислите му се насочиха към хилядите неизвестни, които можеха да превърнат начинанието им в смъртоносен капан. Колкото по-високо се изкачваха, вкопчени в голите канари, толкова по-безпомощен се чувстваше той. Силният бриз изду дрехите му, но не успя да откъсне пръстите му, вкопчили се в тънкия скален ръб. Укори се мълчаливо за мрачните си мисли и продължи нагоре.

След малко повече от час Холидей най-сетне се добра до върха с пламнали от болка прасци. Коленете едва го държаха, тениската му беше вир-вода, а по челото му се стичаха струйки пот, които пареха очите му. Строполи се на четири крака и задиша на пресекулки ароматния въздух над поляната със сини цветя. Накрая се изправи и отвори калъфа на бинокъла, който бе окачил на бедрото си. Вдигна мощния бинокъл, който бе взел назаем от Ал, и огледа района.

Високите каменни стени на затвора с форма на конска подкова се издигаха на разстояние едно футболно игрище от него. Прозорците и вратите зееха като празни дупки в старите ронливи зидове. Слънцето се бе спуснало ниско над морето и бе обагрило руините в цвят на старо злато, а сенките бе направило още по-гъсти. Не се чуваше нито звук, с изключение на тихото шумолене на цветята, разлюлени от нощния бриз, и пронизителните крясъци на бързолетите, които се щураха над каменните стени досущ като прилепи. Нищо друго не помръдваше, сякаш светът бе затаил дъх. Колкото и да бе разгорещен и уморен от изкачването, Холидей усети как по гърба му полазват студени тръпки.

Никога не бе вярвал в паранормални явления, но от време на време се бе озовавал на места, където би могъл да се закълне, че самата материя на времето и пространството е изтъняла до такава степен, че усеща некомфортна близост с миналото и бъдещето.

Всеки път, когато посетеше Париж и стъпеше на Шанз-Елизе, неизбежно чуваше еката от нацистките ботуши, които маршируваха по паважа, а озовеше ли се на Бърнсайдс Бридж в Антиетам^[2], Мериленд, можеше да се закълне, че чува гърма на оръдията и писъците на двайсетте хиляди загинали в сражението мъже, чиято кръв бе обагрила калните води на рекичката под моста.

— Усещаш го, нали? — попита Тайдимън, който се строполи, останал без дъх, на тревата до него.

— Да — отвърна Холидей.

— Злокобно място — съгласи се посивелият египтянин, без да откъсва поглед от руините. — Четиристотин години болка и страдание са оставили своя отпечатък тук.

— Мисля, че си прав — каза Холидей.

— За какво си говорят възрастните? — попита Рафи, когато се присъедини към тях.

— Ти си археолог, би трябвало да го почувстваш най-силно — отвърна Холидей.

— Какво да почувствам?

— Времето — каза Тайдимън.

— Суеверни глупотевини — намръщи се Рафи.

Два бързолета изпищяха точно над главата му и той вдигна поглед, стреснат от неочаквания звук.

— Няма никого — каза тихо Тайдимън. — Мястото е пусто. Чувствам го.

— Не можем да бъдем сигурни — възрази Рафи.

— Да огледаме, докато още имаме време — предложи Холидей. — Ако Конти има намерение да идва, ще го стори точно преди да се мръкне.

Прекошиха поляна с цветя, като се заслушваха внимателно и се оглеждаха, за да доловят и най-лекото движение. Не забелязаха нищо. Подминаха руините на старата стена, указващи мястото, където се издигал първият затвор на това място, построен още в римски времена, след което преминаха под един свод и се озоваха на територията на затвора от бурбонската епоха. Отново нищо.

Изкачиха се по грубо одяланите стъпала в скалата и влязоха във вътрешния двор. Разположението му напомняше на средновековен манастир, тъй като имаше три сводести галерии, които образуваха полукръг. Всяка от тях водеше към вратите на килиите, а четвъртата галерия бе вкопана дълбоко в каменните основи, предназначена за онези, които по една или друга причина бяха осъдени да лежат в единични килии. Четири покрити квадратни стълбища свързваха отделните тераси.

По средата на двора се издигаше изненадващо богато украсената наблюдателна кула, която приличаше на камбанария, но без камбана. Куполът ѝ бе увенчан с желязно разпятие, отдавна ръждясало и изпочупено, превърнало се в безформен къс метал.

— Мафията се е зародила именно на такива места — отбеляза Холидей, докато се оглеждаше. — Комунизмът също.

— Как така? — попита заинтригуван Тайдимън.

— Бурбоните са слагали всичките си гнили ябълки в една гнила кошница — отвърна Холидей. — Събери повечко масони и революционери на едно място и неизбежно ще получиш революция.

Бастилията е родила Френската революция. Затворът „Атика“ е родното място на „Черните пантери“. По време на Втората световна война германците настанявали някои от най-опасните си затворници в „Щалаг Луфт III“, в резултат на което получили Голямото бягство^[3].

— Не мисля, че някой е успял да избяга оттук — каза Тайдимън.

— Това няма нищо общо с намирането на Пеги — отбеляза Рафи.

Тримата се разделиха и започнаха да обикалят от крило на крило и да проверяват килиите. Холидей не откри нищо, освен няколко празни бирени бутилки, останките от малък огън и — колкото и странно да изглеждаше — червена бутилка за гореща вода, но без запушалката. Продължи да оглежда мястото, макар една неясна, неоформена, но досадна мисъл да не му даваше мира. Накрая се досети какво не е наред: нито една от килиите нямаше решетки. Всичките бяха свалени методично, изтръгнати от ронливия камък, за да оставят след себе си само зейнали отвори.

Половин час по-късно, когато сумракът започна да става все по-гъст, Холидей се срещна с Тайдимън в подножието на главната галерия.

Египтянинът въздъхна. Взе едно камъче, паднало между бурените, прорасли по двора, и го запрати към ронещата се мазилка по стената.

— Тук няма нищо. Няма дори следа от каквото и да било. Само си губим времето. Може би нашият американски шофьор на такси ни е разказал някоя басня.

Рафи се провикна тихо от средната галерия. Гласът му бе разтревожен.

— Някой идва!

Хукнаха през двора към една от сводестите галерии и се качиха по стълбите. Присъединиха се към Рафи, който ги чакаше под една от арките на второто ниво, след което ги поведе към мухлясалата вътрешност на най-близката обща килия. Прокраднаха се в сенките и надзърнаха през прозореца на килията. Килиите в това крило гледаха на югоизток, по протежение на по-дългата страна на малкия остров. На около двеста метра от брега беше хвърлила котва елегантната бяла яхта на Масимо Конти. По тесния лъкатушен път по склона се качваше малка група. Холидей вдигна бинокъла и настрои фокуса.

— Мисля, че това е Пеги — прошепна Холидей, който сам не вярваше на очите си. Братовчедка му крачеше между двама яки, мускулести на вид въоръжени мъже. Зад тях вървяха Конти и още един мъж и разговаряха. Събеседникът на Конти бе облечен в черен костюм с бяла яка. Свещеник? Пеги изглеждаше невредима, но смъртно уморена, измъчена и отпусната.

— Дай да видя — прошепна настойчиво Рафи.

Холидей му подаде бинокъла.

Рафи изруга.

— Това е тя! — възкликна той, останал без дъх. — Мръсното копеле я е държало на яхтата си през цялото време.

— Защо ли я водят тук? — учуди се Тайдимън.

— Няма никакво значение! — възрази яростно Рафи. — Ще убия кучия му син!

— И двамата охранители носят презраменни кобури — каза Холидей. — Ще те убият първи.

Рафи завъртя бинокъла леко встрани.

— Онзи, който разговаря с Конти... Когато обявиха експедицията, публикуваха снимката му в списание „Археология“. Това е Шарл-Етиен Брасьор, ръководителят на експедицията. Онзи, от Дружеството за библейска археология в Йерусалим.

— Онзи, който е търсил златото? — попита Холидей. Сетне взе бинокъла от Рафи и огледа отново малката група. — Какво, по дяволите, прави тук? И то в компанията на Пеги?

— Чуйте! — каза Тайдимън.

В далечината прозвуча характерния тракащ вой на приближаващ се хеликоптер. И то голям.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Холидей.

Проследи с поглед групата, която достигна върха на платото и спря. Хеликоптерът подходи от запад и прелетя над двора на стария затвор. Голямата машина започна да се снишава и вдигна облаци прах. Кацна бавно и леко на широката, леко наклонена поляна. Приличаше на огромно насекомо. Стъблата на цветята се превиха под силния порив на витлата. Беше голям „Сикорски SH-3“, от онези, които наричаха „Морски цар“. Боядисан беше целият в бяло с една широка синя лента, която минаваше по средата на фюзелажа. Местата, където обикновено стояха опознавателните знаци на машината, бяха покрити

със стикери, но хеликоптерът несъмнено бе военен. Не изглеждаше въоръжен, което означаваше, че се използва за полети на важни клечки. Но откъде идваше и къде отиваше?

„Морски цар“ имаше далечина на полета от над хиляда километра. Това не беше достатъчно, за да стигне от бреговете на Испания до тези на Черно море, прелитайки междуременно над цяла континентална Европа. Но с допълнителен резервоар спокойно би могъл да измине половината разстояние до Москва например. А после... после все едно да търсиш игла не сред купа сено, а сред сто купи сено.

Двигателите заглъхнаха, а роторите продължиха да се въртят лениво. Вратата зад пилотската кабина се отвори и някой спусна отвътре къса стълба. Масимо Конти и групата му пристъпиха няколко крачки напред, след което спряха отново. Пеги се огледа объркано, сякаш не разбираше какво става. Холидей усети как стомахът му се свива на топка. В мислите си беше с нея, но добре съзнаваше, че не може да направи нищо в момента.

Рафи, който стоеше до него, изръмжа тихо и дръпна бинокъла от ръката му. От хеликоптера слезе някой, който махна на Конти. Мъжът беше висок и напълно плешив. Рафи откъсна поглед от групата и насочи бинокъла към новодошлия. Миг по-късно свали бинокъла и зяпна смаяно през мрачния отвор на прозореца. Беше пребледнял целият.

— Какво има? — попита го Холидей.

— Това е той — прошепна Рафи с разкривено от ужас лице. — Плешивият. Бих го познал навсякъде. Това е човекът, който открадна ръкописа на тамплиерите. Който едва не ме преби до смърт в Йерусалим преди година. Това е той. Той е тук.

Рафи му подаде бинокъла. Холидей едва сега успя да огледа непознатия. Рафи бе пребит от същите хора, които в онази нощ се бяха опитали да убият него и Пеги в една тъмна уличка в старата част на Йерусалим. Можеха да се наричат както си искат: черни тамплиери, Ла Сапиниер, Содалитиум Пианум, Органум Санктум или Инструмент Божи... но си оставаха все същите. Така Холидей разбра откъде е дошъл големият бял хеликоптер и къде ще отиде. Щеше да поеме курс към Рим. Към Ватикана.

[1] Рибари (ит.). — Б.ред. ↑

[2] Битката при Антиетам на 17 септември 1862 г. е първата голяма битка в американската Гражданска война, водена на територията на Севера, и най-кръвопролитната еднокдневна битка в историята на САЩ, тъй като в нея са убити и ранени близо 23 000 души. — Б.пр. ↑

[3] През нощта на 24 срещу 25 март 1944 г. от концлагера „Щалаг Луфт III“, разположен на територията на днешна Полша, успяват да избягат 76 души, 73 от които впоследствие са заловени. — Б.пр. ↑

23.

Тримата пристигнаха в Рим след едночасово пътуване с влак от крайбрежното градче Анцио. Слязоха на гара „Термини“ късно следобед, почти двацет и четири часа след като бяха зърнали Пеги на острова затвор Санто Стефано. На перона Холидей забеляза мъж в униформата на американски морски пехотинец, който посрещаше приятел, и мигом го заговори. Оказа се, че непознатият е завършил „Уест Пойнт“, макар и доста преди Холидей да постъпи там. Морският пехотинец служеше в охраната на американското посолство и упъти Холидей как да открие старото палацо на Виа Венето, като освен това му съобщи няколко имена, които да улеснят достъпа му до сградата.

Когато стигнаха посолството, Холидей влезе вътре и премина пълна проверка, докато Рафи и Тайдимън го чакаха под тентата на *Café de Paris* от другата страна на улицата. Час по-късно Холидей излезе и се присъедини към спътниците си в кафенето. Следвайки съвета, който той бе получил в посолството, тримата взеха друго такси, което ги преведе през хаотичния център на Вечния град и се насочи на северозапад. Подминаха високите стени на Ватикана и слязоха пред хотел „Алиманди“ на Виале Ватикано №99.

Пететажната сграда, която някога е била полицейски участък, а впоследствие дом за пенсионирани полицаи, бе превърната в четиризвезден хотел, допълнен от ресторант-градина на покрива, откъдето се откриваше панорамен изглед към централния вход за музеите на Ватикана и Сикстинската капела.

— Как точно ще процедираме? — попита Рафи, докато се настаняваха в апартамента си.

Холидей излезе на балкона и зарея поглед над покривите на Ватикана. Неизменна част от Църквата от епохата на Константин преди хиляда и петстотин години, Ватиканът изглеждаше точно такъв, какъвто е бил винаги — държава-крепост, оградена от високи каменни стени и хилядолетни традиции. Освен това беше и най-голямата корпорация в света, собственост на едно лице или организация. И сега

Холидей се канеше да се изправи срещу нея. *Трябва да съм полудял, каза си той.*

Издиша дълбоко и почувства познато дразнене в задната част на гърлото — спомен от времето, когато беше пушил по два пакета „Кемъл“ без филтър на ден. Докато стоеше на балкона, озарен от топлите лъчи на следобедното слънце, той съзнаваше, че може да пропуши всеки миг, макар да не го бе правил близо двацет години. Погледна надолу към павирания площад, който се простираше пред високите сводести порти в стените на Ватикана. Край него бяха наредени колички със сувенири и сладолед, досущ като риби прилепало, които чистят зъбите на някоя акула. Въздъхна отново и се върна в стаята.

— Как точно ще процедираме? — повтори въпроса си Рафи.

— Може и да не се получи — отвърна Холидей.

— Наистина ли смяташ, че Пеги е там? — попита Рафи.

— Вероятно не, но пътят ни към нея минава оттук.

— И как ще направим този фокус? — обади се и Тайдимън, докато се настаняваше на тапицирания с коприна фотьойл.

Холидей отново зарея поглед през вратите, които водеха към балкона.

— Първо ще трябва да намерим подходящата птичка, след което да я подмамим във вратата и да я накараме да запее.

— И как ще намерим тази птичка? — попита Тайдимън.

— Ще ѝ се обадим по телефона.

В крайна сметка всичко протече удивително гладко. Проведеният телефонен разговор с Понтифическия институт по християнска археология на Виа Наполеоне III и споменаването на неговото собствено име, както и тези на Содалитиум Пианум и Валтер Рауф в едно изречение, му гарантира любезен отговор, който на свой ред доведе по позвъняване от Втори отдел на Държавния секретариат на Ватикана. Служителят благодари на Холидей за проявения интерес и го покани, в случай че желае да извърши по-задълбочени проучвания, да посети Григорианския египетски музей на следващия ден по обед. Чиновникът не го спомена изрично, но внушението му беше повече от недвусмислено: ако Холидей наистина възнамерява „да задоволи гореспоменатия интерес“, би трябвало да дойде сам.

— Наистина ли ще отидеш сам? — попита Рафи.

— Не, разбира се — отвърна Холидей. — Искам ти да ме следваш, а Емил да следва теб. Почти сигурно ще бъда поставен под наблюдение, но искам да видя колко души ще отделят за целта.

Рафи отиде до сергиите за сувенири от другата страна на Виале Ватикано и купи карти на музеите на Ватикана за всички. Григорианският египетски музей се намираше точно над главния вход и до него се стигаше по прочутата спираловидна стълба, използвана за сцена на последното убийство от „Кръстникът III“. Тримата щяха да влязат в музея на интервали от по пет минути и да останат разделени през цялото време. Не беше най-добрият план, но повече от това не можеха да направят.

В единайсет и половина на следващия ден Холидей напусна хотела, прекоси улицата и мина през високия сводест вход в каменната стена. Купи си съответните билети за музея и се качи на горния етаж по широката вита стълба. Когато се озова на нужния му етаж, зави наляво и тръгна по късия коридор, следвайки знаците, указващи залите, в които бяха изложени експонатите от Египетския музей. Забеляза свободна пейка, поставена срещу витрина с погребални урни, и седна на нея, за да изчака.

Няколко минути по-късно до него се настани мъж в тъмен костюм. Имаше черна коса и черни очи, а брадичката му бе посивяла. Явно не се беше бръснал от предния ден. Английският му беше безупречен, без следа от акцент. Обувките му бяха черни, лъснати до блясък и очевидно много скъпи. Защо ли никога не бе виждал свещеник с евтини обувки?

— Вие ли сте подполковник Холидей?

Не беше споменавал военния си чин в телефонния разговор.

— Знаете, че съм аз.

— Какво искате?

— Знаете какво искам — отвърна Холидей.

Пред тях мина млад мъж, отново свещеник, който носеше куфарче в ръка. Изглеждаше странно, тъй като всички куфарчета, раници и прочее по-обемист багаж трябваше да бъдат оставяни на съхранение в гардероба на партера. Когато младият мъж премина покрай тях, той поклати леко глава и продължи. По-възрастният свещеник на пейката видимо се отпусна. Кимна към витрината с погребални урни срещу тях и каза:

— Странни хора, не мислите ли? Да разделят тялото на части преди погребението!

— Приличат ми на нацистите, които също са рязали евреите на части, само и само да измъкнат златото от зъбите им.

— Зловеща аналогия, но предполагам, че имате предвид полковник Рауф — отвърна мъжът, седнал до него на пейката.

— Щандартенфюрер Рауф всъщност — каза Холидей.

— Той не е служил в редовната армия, а в СС^[1].

— Предполагам, че вие би трябвало да сте в състояние да направите подобно разграничение — промърмори другият.

— Кой сте вие? — попита Холидей.

— Можете да ме наричате Тома — отвърна свещеникът.

— Като Тома Неверни? — попита Холидей.

— Ако желаете — усмихна се леко онзи. — И така, с какво може да ви помогне Светата църква?

— Църквата може да ми върне моята братовчедка.

— Вашата братовчедка?

— Пеги Блексток. Фотографката, която взе участие във вашата експедиция в Либия, ръководена от човек на име Шарл-Етиен Брасьор. Експедицията би трябвало да се заеме с издирването на гробницата на Имхотеп. Вместо това обаче е търсила товар нацистско злато, изнесено от Германия през 1944 г. на борда на пленен американски бомбардировач, кръстен „Желанието на сърцето“.

— Изглежда разполагате с много подробна информация — отвърна отец Тома, като продължаваше да се усмихва.

— Отговорите винаги се крият в детайлите — каза Холидей.

— Доколкото зная от съобщенията в пресата, отец Брасьор и останалите членове на експедицията му са взети за заложници от терористична организация, която се представя като Братството на Изида.

— Членовете на Братството са пълни аматьори и никога не са взимали за заложници нито Пеги, нито Брасьор. Преди два дни братовчедка ми и отецът са били забелязани да се качват на хеликоптер на остров Санто Стефано на петдесетина мили оттук.

— И кой ги е видял? — попита отец Тома.

— Аз — отвърна невъзмутимо Холидей.

— Наистина ли? — възкликна отец Тома. — Явно сте доста способен човек.

— Представа си нямате на какво съм способен. Пеги и вашият човек Брасьор бяха съпровождани от Масимо Конти, който работи за престъпна организация, известна като Ла Санта. Това са същите хора, които са пренасяли златото на Рауф от Либия в Марсилия. Ваши подставени лица като Пешек и Кей, семейната двойка наемни убийци, която ликвидира Валадор. Отне ни известно време, но в крайна сметка научихме истината. Алхазред е открил златото, изгубено през 1944 година. Вероятно с него е трябвало да бъдат разплатени услуги, извършени от Ватикана. Свързал се е с вас и е сключил сделка, но вие сте го предали. Проблемът ви е бил, че Алхазред е скрил отново остатъка от кюлчетата. Сега Алхазред го няма, няма го и златото.

— Забавна история, подполковник.

— Но не се съмнявам, че е много близка до истината.

Отец Тома въздъхна многострадално.

— Какво предлагате?

— Давате ни Пеги, ние ви даваме златото. По мои сметки то е около три тона. Ще стигне, за да финансирате мръсната дейност на вашата групичка за известно време.

— И коя е тази мръсна групичка? — попита все така любезно отец Тома.

— През годините сте действали под най-различни имена. В епохата на тамплиерите сте били известни като Органум Санктум, или Инструмент Божи. През двайсетте и трийсетте години на миналия век сте се наричали Содалитиум Пианум, Братството на Пий. По време на Студената война сте били Пропаганда Дуге, или П2. Църквата е трябвало да може да отрече във всеки момент своята съпричастност, досущ като онези водопроводчици на Никсън от аферата „Уотъргейт“. Тя се е нуждаела от хора, които да вършат мръсната ѝ работа. През XII в. английският крал Хенри II възкликнал: „Кой ще ме отърве от този досаден свещеник?“. Мигом се отзовали четирима „доброволци“, които убили Кентърбърийския архиепископ Томас Бекет. Всяка голяма корпорация се нуждае от услугите на такива хора. А вие сте затънали до шия в това бласто.

— И защо такава забележителна организация като описаната от вас ще отвлича фотожурналист като братовчедка ви Пеги Блексток? —

отвърна отец Тома.

— Попитайте онзи плешивия, който беше в хеликоптера, онзи, който преби приятеля ми Рафи Вануну преди година. Попитайте онзи мъртвец в Йерусалим, който се опита да убие двама ни с Пеги заради един тамплиерски меч. Още тогава сте знаели каква е истинската тайна на тамплиерите, истинската тайна, свързана с тяхното съществуване и в наши дни, която е скрита в онзи малък бележник, който Хелдер Родригеш ми предаде, преди да умре. Десет хиляди следи, които водят към активи на стойност един трилион долара. Доста власт за някой, който знае как да я упражни. Затова сте отвлекли Пеги, и то при първата възможност, която ви се е удала. За вас тя е примамка. Знаели сте, че ще я потърся, и се оказахте прави — каза Холидей и се изправи. — Ето ме, аз съм тук. Вие сте на ход — добави той.

— Имате ли доказателства за тези възмутителни обвинения? — попита спокойно отец Тома, вперил поглед в него.

— Не се нуждая от доказателства, след като разполагам със златото — отвърна Холидей.

Отец Тома се изправи.

— Отседнали сте в хотел „Алиманди“, нали?

— От другата страна на улицата.

— Ще се свържем с вас. Скоро — обеща отец Тома. — Беше ми приятно, подполковник Холидей. — Свещеникът се завъртя на токовете на скъпите си обувки и се отдалечи.

— Приеха ли предложението ти? — попита Рафи, когато се срещнаха в хотела.

— Донякъде — отвърна Холидей. — Мисля, че се притеснявах да не записвам разговора.

— Мъжът с дипломатическото куфарче? — попита Тайдимън.

— Така мисля — кимна Холидей. — В него имаше детектор против подслушване.

— Много са предпазливи — отбеляза Рафи.

— Могат да ни размотават доста време — каза Холидей. — Това ме тревожи. Знаят, че можем да загубим повече от тях. Не е нужно да се съобразяват с нас.

— Не съм сигурен — отвърна Тайдимън и отпи от чашата великолепно кафе, поръчано по румсървиса. — Те са алчни, както и всички като тях. Като Алхазред. Като онзи нещастник Валадор в Марсилия, контрабандистът, пренасял златото.

— Което ги прави много опасни — напомни му Холидей. — Не забравяй онези чешки убийци Пешек и Кей, които забиха игла в мозъка на Валадор. Не забравяй, че се опитаха да убият и мен и Пеги, и най-вероятно ще опитат отново. Не се съмнявам в това.

— Разбира се — съгласи се Тайдимън. — Алчността прави хората опасни. Но ги прави и уязвими. Именно така ще спечелим тази игра, приятелю, като се възползваме от тяхната уязвимост.

---

[1] Униформите, отличителните знаци и чиновете в СС се различават от тези в немската армия: напр. хауптщурмфюрер съответства на хауптман, капитан, щурмбанфюрер — на майор, щандартенфюрер — на оберст, полковник, и пр. — Б.пр. ↑

24.

Отец Тома позвъни на следващата сутрин, за да уговори нова среща.

— Миналия път бяхме на ваша територия — отбеляза Холидей.

— Какво ще кажете сега да се срещнем на друго място?

— Какво предлагате? — попита отец Тома.

Холидей чуваше приглушения шум на уличното движение около свещеника. Тома се обаждаше от мобилен телефон, най-вероятно от автомобил.

— Можете да дойдете тук — каза Холидей.

— Не мисля, подполковник — засмя се свещеникът.

— Нямам нищо против да доведете онзи техничар с куфарчето. Нямаме какво да крием — продължи Холидей.

— Както пееха „Бийтълс“, подполковник Холидей, всички имат какво да крият освен мен и моята маймунка.

— Добре тогава — отстъпи Холидей. — Какво ще кажете за ресторант? Тук има един с хубава градина на покрива.

— Прекалено е близо — възрази свещеникът. — А и мястото е прекалено популярно. Предпочитам нещо по-дискретно.

— Има една пицария на ъгъла — предложи Холидей. — На Виа Кандия. Нарича се „Пиачере Молизе“, малко семейно заведение.

— Познавате Рим, подполковник? — Отец Тома демонстрира изненада за първи път.

— Вечеряхме там снощи — обясни Холидей. — Пиколото в хотела ни я препоръча.

— Добре — съгласи се свещеникът. — Кога?

— Рано — отвърна Холидей. — Заведението се пълни бързо. В пет устройва ли ви?

— Разбира се — прие отец Тома.

— За колко души да направя резервация?

— Ще доведе един колега — каза отецът.

— Техничаря? — усмихна се Холидей.

— Да, но той ще остане с нас съвсем за малко. В разговора ни ще участва друг мой колега.

— Имате ли нещо против да поканя приятел? — попита Холидей.

— Колкото повече, толкова по-забавно — отвърна свещеникът. В гласа му отново прозвучаха весели нотки. — Добре е човек да познава враговете си.

Виа Кандия беше най-обикновена улица със стари жилищни кооперации, чиито партерни етажи бяха превърнати през годините в магазини и ресторанти. „Пиачере Молизе“ се намирал в сграда с розова фасада на номер 60, точно срещу магазин за фалшива парфюмерия и друг магазин за фалшиви спортни стоки. Беше краят на лятото и към пет часа повечето магазини — с изключение на кафенетата и ресторантите — започваха да спускат ролетките и да заключват вратите. Колите, паркирани край бордюра, бяха до една компактни и относително евтини. Виа Кандия бе типична улица на квартал от средната класа, а мъжете и жените, които срещаха по нея, бяха облечени като секретарки и чиновници. Деца почти не се виждаха.

Преди години на мястото на „Пиачере Молизе“ се е намирал апартаментът на портиера, разположен зад старомоден портик, който водеше към задния двор. Сега тук имаше три тесни зали и една кухня, боядисани в приветливи жълти тонове. Масите вътре бяха десетина, а навън, на тротоара, бяха наредени още четири. Акцентите в интериора бяха основно репродукции на прочути импресионисти, между които бяха наредени декоративни чинии. Помещенията бяха осветени от модерни полилеи. Покривките върху масите бяха жълти, а поставките за сервиране бяха в същите тонове като керемидените и жълтите плочки, наредени шахматно на пода. Както предполагаше името — на италиански *piacere* означава *удоволствие* или *забавление*, пицарията беше място за приятни, съвсем неофициални вечери.

Когато Холидей и Рафи влязоха в малката пицария, видяха, че отец Тома вече ги очаква. Това не ги изненада, разбира се. Свещеникът се бе настанил на една от двойните маси по средата на заведението. Компания му правеха още двама души. Единият беше гологлавият тип, когото бяха видели да слиза от хеликоптера на остров Санто Стефано,

другият — младият свещеник с дипломатическото куфарче от Египетския музей във Ватикана предния ден.

— Не зная дали мога да седна на една маса с това копеле — прошепна Рафи.

— С плешивия ли? — попита Холидей. — Представи си го по бельо.

— Представям си го мъртъв — изсумтя Рафи.

Когато приближиха масата, младият мъж с куфарчето стана. В ръката си държеше компактен уред, наподобяващ показалка, която прокара по гърдите и гърбовете им. През цялото време се слушваше напрегнато за какъвто и да било звук, който да чуе в слушалките си. След няколко секунди поклати глава, отвори куфарчето и прибра показалката.

— *Qualcosa?* — попита отец Томас. — Откри ли нещо?

— *Nulla* — отвърна младият свещеник и отново поклати глава. — Нищо. *Sono puliti*. Чисти са.

— *Andar via* — нареди отец Тома и махна с ръка, сякаш бършеше трохи по масата. — Върви си.

Младият мъж кимна и затвори куфарчето.

— *Come desidera, Padre*. Както желаете, падре.

По-младият свещеник взе куфарчето и напусна ресторанта.

Холидей и Рафи седнаха срещу отец Тома и неговия придружител.

Едва сега Холидей получи възможност да разгледа добре гологлавия тип от хеликоптера. Невзрачният тъмен костюм не бе в състояние да скрие колко едро и мускулесто е тялото му. Ръцете му имаха огромни кокалчета и приличаха на чукове. И съвсем не беше плешив. Просто главата му бе обръсната толкова гладко, че нямаше и следа от наболи косъмчета. Изражението му бе сурово, а чертите на лицето му — славянски, може би руски, с високи скули, леко хлътнали бузи и остра брадичка. Очите му бяха сини като метличина, а в зеницата на дясното имаше петънце, сякаш върху искрящия ирис бе капнала черна сълза. Приличаше на живодерче, което се чуди на коя трънка да забучи плячката си. Погледът му бе на истински фанатик, на диво животно, вързано на каишка. Холидей разбра защо свещеникът го е довел на срещата: това беше хрътката, дошла да подуши миризмата на своята плячка.

Отец Томас се усмихна на Холидей.

— Мисля, че доктор Вануну и отец Дамазо са се срещали вече — каза той.

Гологлавият впери в Рафи безизразния си поглед. Устните му се разкривиха и разкриха за миг две редици удивително бели зъби. Рафи отвърна на погледа му.

— Никога не сме се запознавали официално — отвърна той.

— Отец Дамазо остана приятно изненадан да научи, че сте пристигнали в Рим. Каза ми, че двамата имате някаква недовършена работа.

— Не сме дошли тук, за да си говорим празни приказки — каза Холидей.

— Аз пък не съм сигурен за какво изобщо сме дошли тук — отвърна свещеникът.

Появи се млад сервитьор с престилка и донесе купичка маслини и кошничка хляб. Остави ги на масата, извади мелничка за пипер от дълбокия джоб на престилката си и попита на развален английски дали са готови с поръчката. Свещеникът незабавно му отговори на италиански и младежът изреди цял куп специалитети, които най-вероятно бяха предястия.

Свещеникът се обърна към Холидей и каза:

— Молизе е един от най-бедните райони на Италия, но е прочут с едно блюдо, което е специалитет на това заведение: *zuppa di pesce alia Termolese*, рибена супа, нещо като италиански аналог на френския буйлабез. Имат и доста добра реколта от местното бяло вино, „Фалангина дел Молизе“ 2005, чудесно допълнение към рибата.

— Не сме дошли тук, за да вечеряме — каза Холидей.

— Един италианец никога не се нуждае от извинение или причина, за да хапне — отвърна свещеникът. — Няма причина да не вечеряме заедно — усмихна се той за миг. — Аз черпя, разбира се.

Отец Тома се обърна и размени няколко думи със сервитьора. Младежът записа поръчката в бележника си, повтори я на свещеника, сетне се отправи бързо към задната част на ресторанта.

— Можем ли сега да говорим по работа? — попита Холидей, без да прикрива раздражението в гласа си.

— Нямах представа, че имаме обща работа — каза отец Тома, отчупи парче хляб, сипа малко зехтин и оцет в чинията си, раздели

хляба наполовина и го потопа в получената смес. Пъхна единия залък в устата си, придружен от маслина.

— Братовчедка ми Пеги е при вас. Искаме си я обратно.

— А, да — отвърна свещеникът и кимна. — Възлюбената на доктор Вануну — усмихна се той на Рафи и потопа другия залък в сместа от зехтин и оцет.

— Предлагаме ви в замяна златото — продължи Холидей. — Ще получите кюлчетата на Рауф.

— Откъде да знаем, че златото е у вас? — попита отец Тома.

— Никога не съм казвал, че е у нас, а само, че знаем къде е.

— Как можете да сте сигурни, че не сме го намерили вече?

— То не беше в лагера. Ако бяхте пленили Алхазред жив по време на нападението, което организирахте, той щеше да ви е казал къде е то и нямаше да седите тук и да се пазарите с нас.

— Църквата разполага с достатъчно пари, подполковник Холидей. Защо мислите, че ни е притрябвало вашето така наречено съкровище?

— Първо, не съм сигурен дали Църквата наистина има толкова пари, колкото ви се иска да вярваме. Вие сте като „Дженерал Мотърс“, „Форд“ и „Крайслер“ — опитвате се да ни пробутате некачествен продукт, който хората вече не искат да купуват. Второ, дори Църквата да има пари, обзалагам се, че бюджетът ви вече не е такъв, какъвто е бил едно време. И трето, ако обществеността научи за връзката между Ватикана, Рауф и златото, това ще забие последния пирон в ковчега на вашето хилядолетно съществуване. Трябва да си върнете златото, преди да се е появило на свободния пазар. Затова сте накарали Пешек и Кей да убият Валадор в Марсилия, защото е започнал да краде от него и да го пласира самостоятелно. Трябва час по-скоро да претопите тези кюлчета и да прикриете всяка връзка между Рауф и Църквата. Достатъчно зле ви се отрази изборът за папа на германец, членувал в Хитлерюгенд, а новината, че Църквата е въртяла далавери с човека, изобретил мобилните газови камери, ще бъде същинска катастрофа.

— Както знаете, подполковник Холидей, златото е най-лесната за изпиране валута. Довчерашната златна пломба днес е сватбена халка. Въпросът обаче е съвсем друг. Щандартенфюрер Рауф сключи с нас споразумение през 1944 г. Нашата организация му осигури помощ и му предостави документи, които му помогнаха да се спаси от съдебно

преследване. В замяна на това той ни обеща тунизийското злато. Ние спазихме нашата част от сделката и той също ще спази своята, макар и посмъртно. Това злато ни принадлежи по право.

— Освободете Пеги и ще го получите — каза Холидей.

В разговора им настъпи пауза, тъй като сервитьорът се върна с виното, последван от мъж с висока готварска шапка, който носеше две големи купи с миди и други морски дарове в ароматен бульон. Сервитьорът поднесе виното, а мъжът с готварската шапка остави супите, за да се върне след малко с още две купи *zuppa di pesce*, след което се усмихна, пожела *Buon appetito* и се оттегли.

Свещеникът взе вилицата си, измъкна с нея мидата, разположена най-отгоре върху купчинката морски дарове в чинията си, и ловко измъкна месото от черупката. Лапна я, след което я прокара с глътка вино. Никой друг на масата не бе докоснал нито храната, нито виното си. Отец Тома въздъхна леко, сетне остави чашата си и каза:

— Боя се, че трябва да ви избавя от илюзията, че сме се събрали тук, за да преговаряме, подполковник Холидей. Вие сте помалобройни, по-зле въоръжени, в по-неизгодна позиция. Нямате какво да ни предложите. Ако не ни кажете къде е златото, ще помоля отец Дамазо да подложи братовчедка ви на такива мъчения, каквито въображението ви не би могло да си представи и след хиляда години. Продължете ли да упорствате и да криете от нас местонахождението на златото, той ще убие госпожица Блексток бавно и мъчително. Не се съмнявайте, че това ще му достави голяма наслада, подполковник... Трябва да добавя, че отец Дамазо е преминал обучение при някои от най-опитните инквизитори на Аугусто Пиночет в Чили, а те са били обучени на свой ред от човека, за когото говорим, щандартенфюрер Рауф. Доколкото съм чувал от отец Дамазо, методите на *Herr* Рауф биха впечатлили дори трибуналите на Испанската инквизиция.

Отец Тома взе нова мида, този път с пръсти, изсмука месото от черупката, сдъвка го и преглътна.

— Ето какво ще ви кажа, подполковник Холидей. Това не са преговори, а връчване на ултиматум. — Свещеникът извади малко квадратно листче и писалка „Монблан“ от вътрешния джоб на сакото си. Разви капачката на писалката и написа нещо върху листчето, сетне се пресегна през масата и го подаде на Холидей. На него бе записан телефонен номер.

— Обадете ми се — каза отец Тома. — Разполагате с двайсет и четири часа, за да вземете решение. — Сетне погледна многозначително към гологлавия мъж, който нито бе помръднал, нито бе казал дума до момента. — След това ситуацията ще излезе извън моя контрол. — Свещеникът се усмихна любезно. — А сега ви съветвам да хапнете, преди супата да е изстинала.

— Мисля, че ще повърна — каза Рафи. Отмести стола си назад, при което краката му изскърцаха остро по плочките на пода. Изправи се и изгледа отвисоко гологлавия отец Дамазо, който бе започнал да яде супата си. — Ще те убия, ако я докоснеш.

Дамазо вдигна поглед от купичката си. По острата му брадичка се стекоха няколко капки. Устните му помръднаха едва забележимо:

— Опитай, малко еврейче — предизвика го тихо той.

Рафи напусна бесен ресторанта.

— Изглежда, че приятелят ви изгуби апетита си — отбеляза отец Томас. — Вероятно вашият египетски колега, който ни наблюдава от другата страна на улицата, ще пожелае да довърши ястието на доктор Вануну. Би трябвало вече да е огладнял. — Свещеникът посочи с вилицата си стола на Рафи и вдигащата пара купичка с ароматна супа. — Би било жалко да остане така.

Холидей се изправи.

— И аз не съм гладен — заяви той.

— Както желаете, подполковник Холидей, но да знаете, че пропускаете истински кулинарен шедевър — каза отец Тома и отпи глътка вино. — Двайсет и четири часа.

Холидей последва Рафи и напусна „Пиачере Молизе“.

Свещеникът го проследи с поглед, сетне насочи вниманието си към храната пред себе си.

Половин час по-късно Рафи седеше все още бесен в един от фотьойлите в дневната на апартамента им в хотел „Алиманди“. Холидей се бе настанил в другия край на елегантно обзаведената стая и чакаше до телефона. През отворената врата на балкона навлизаше уличният шум, доминиран от бързите малки мотопеди „Веспа“, които преминаваха по Виале Ватикано.

— Успяхме ли? — попита Рафи.

— Още малко търпение — каза му Холидей. — Ще разберем след няколко минути.

— Би трябвало да се е обадил вече. А и Тайдимън защо не звъни?

— Успокой се — каза му Холидей.

— Как да се успокоя? Онова копеле заплашваше да измъчва Пеги — възрази разгорещено Рафи. — Не проработи ли планът ти, здравата сме прецакани.

Телефонът иззвъня. Рафи подскочи. Холидей вдигна и заслуша мълчаливо.

— Благодаря — отвърна той накрая. — Пратете го горе. — Затвори телефона и се обърна към Рафи. — Тук е.

— Време беше!

Холидей стана и тръгна към вратата на апартамента. Няколко минути по-късно на нея се почука. Холидей отвори. Беше сервитьорът от „Пиачере Молизе“, но без дългата престилка и с хартиен плик в ръка. Усмиваше се широко. Холидей покани младия мъж в апартамента.

— Така и нямах възможност да ви запозная. Рафи, това е мой бивш студент, лейтенант Винс Карузо, випуск 2006. Писах му четири минус, ако не ме лъже паметта. В момента работи като помощник на военния ни аташе в Рим.

Карузо седна на дивана и остави хартиения плик на масичката за кафе.

— Приятно ми е — каза Рафи.

Младият лейтенант отвори плика и извади високата мелничка за черен пипер, която бе оставил на тяхната маса в ресторанта. Разви дъното ѝ и измъкна оттам миниатюрен микрофон с навита на кълбо жичка. Бръкна отново в хартиената чанта и постави на масата устройство, което приличаше на малък касетофон.

— Шефът ми ще получи удар, ако разбере, че съм го взел — заяви Карузо.

— Как мина? — попита Холидей.

— Продължиха да говорят половин час след като вие си тръгнахте — отвърна щастливо Карузо. — Все хубави неща. Медиите буквално ще полудеят, ако ги чуят. Тези типове са лоши, много лоши — поклати глава младият лейтенант. — Същински вълци в овча кожа.

— И то от най-опасните — добави Рафи.

— Някакви проблеми със собственика на ресторанта? — попита Холидей.

— Шегуваш ли се? — засмя се Карузо. — Той нарича такива хора *corvos nero*, черни гарвани. Беше щастлив да помогне на своите американски *amici*^[1], както се изрази.

— В такъв случай ги пипнахме — каза Холидей и плесна доволно с ръце.

— Но все още не сме измъкнали Пеги — отбеляза Рафи.

Телефонът в другия край на стаята иззвъня. Холидей стана и вдигна слушалката. Изслуша отсрещната страна, после затвори, без да каже дума.

— Беше Емил — заяви той широко усмихнат. В очите му светеха весели пламъчета. — Проследяващото устройство, което ни даде, работи чудесно, Винс. Пипнахме ги.

— Къде е тя? — попита Рафи.

— На място, наречено Лидо дел Фаро, или Брегът на фара. Намира се на трийсетина километра оттук, при устието на река Тибър. Държат я затворена в стара рибарска хижа.

---

[1] Приятели (ит.). — Б.ред. ↑

25.

— Изненадан съм, че всичко мина толкова гладко — призна Холидей, докато закусваха в градината на покрива на хотел „Алиманди“. Беше едва девет и половина, но навън вече бе горещо и лятното слънце напичаше от безоблачното небе. От другата страна на Виале Ватикано се виждаха покривът на Сикстинската капела и керемидите на дворците в Свещения град.

— А аз не съм — заяви Емил Тайдимън, докато поглъщаше английската си закуска от бъркани яйца и наденички. — Може би трябва да си живял в толкова религиозна страна като Египет, за да го разбереш. На място, което бълва фундаменталисти вече повече от хиляда години.

— Аз съм роден и израснал в Израел — отвърна Рафи. — Какво би казал по този въпрос?

— Израел е демокрация, там религията е отделена от държавата. В Египет *улемите*, познавачите на исляма, продължават да контролират умовете и сърцата на хората. Единственото правило, което средностатистическият израелец следва, е да не яде такива неща — каза Тайдимън и размаха наденичката на върха на вилицата си. — Аз говоря за това как *мислят* тези хора.

Той дояде наденичката си, сетне си наля нова чаша кафе от лъскавата сребърна кана, поставена по средата на масата, застлана с колосана ленена покривка. Кимна към покривите на Ватикана и продължи:

— Евреите са превърнали независимото мислене в добродетел. За католиците и мюсюлманите то е грях. Католическите фундаменталисти и ислямските фундаменталисти си приличат много, тъй като споделят едно общо убеждение: за тях отделната личност просто не съществува, заменена от Вярата с главно В. За тях всичко е Божията воля или волята на Аллах. Обикновеният човек е безсилен, със свободна воля разполага единствено Господ и тази воля бива

интерпретирана от папи и молли. В това е тяхната сила, в това е тяхната фатална слабост.

— Историята е пълна с подобни примери — съгласи се Холидей. — Едно време хората са обръщали голямо внимание на пророчествата и тяхното тълкуване. Македонските царе са имали по-малко власт от Делфийския оракул например. Троя е паднала, защото е пренебрегнала пророчеството на Касандра. Цезар е загинал, защото не е послушал предупрежденията на прорицателите относно мартенските иди.^[1]

— Все още не разбирам какво общо има това със свещениците убийци, срещу които сме изправени — каза Рафи.

— Ще стигнем и до това — отвърна сериозно Тайдимън, докато полагаше дебел слой мед върху също толкова дебела филия. — Според техните догми човекът не е в състояние да променя историята, само историята може да променя човека. Те са толкова арогантни, че са твърдо убедени в своята непогрешимост. В края на краищата, те са Църквата, как може шепя непосветени да си въобразяват, че могат да победят? На отец Тома, или както там е истинското му име, никога не би му хрумвало, че можем да действваме активно срещу тях, че можем да атакуваме, вместо да се защитаваме — сви рамене египтянинът. — Както казах и преди, трябва да се възползваме от тяхната уязвимост — каза той, отхапа залък от филията с мед и се усмихна.

— Въпреки това — заяви скептично Рафи, — въпреки цялата тази теория, която развихте, може просто да сме извадили късмет.

— И това е така, със сигурно имахме късмет — каза Тайдимън, докато прокараваше поредната хапка с глътка кафе.

— Според техния график — намеси си Холидей — разполагаме с около дванайсет часа.

— В такъв случай най-добре да им позвъниш — отвърна Тайдимън, — а аз ще сляза до рецепцията и ще взема пакета, който твоят приятел от посолството ни е оставил.

Когато се върна в апартамента, Холидей набра телефонния номер от картичката, която свещеникът му бе дал. Той вдигна още при първото позвъняване.

— Подполковник — каза отец Тома, — взехте ли решение?

— Промених правилата на играта — отвърна Холидей.

— Наистина ли? — попита свещеникът, който не изглеждаше впечатлен.

— Чуйте.

Холидей поднесе към слушалката дигиталния рекордер, който Винс Карузо бе използвал предната вечер. Сетне натисна копчето за възпроизвеждане на записа.

— *Довчерашната златна пломба днес е сватбена халка* — прозвуча гласът на отец Тома от записа.

Холидей спря миниатюрния рекордер.

— Помните ли това? — попита Холидей.

Настъпи продължително мълчание. Накрая свещеникът заговори. Гласът му беше напрегнат.

— Знаех, че сте находчив и изобретателен, подполковник Холидей, но изглежда не съм имал представа колко находчив и изобретателен можете да бъдете. Явно е замесен още някой — замълча свещеникът и се замисли. — Сервитьорът, нали?

— Казахте ми, че няма какво да предложи — отвърна Холидей, без да обръща внимание на въпроса му. — Сега вече имам.

— Можем просто да отречем — каза отец Тома. — Ще заявим, че това е манипулация, фалшификация, създадена от враговете ни. Никой няма да ви повярва.

— Вярно, не всички ще ми повярват, но все някой ще го стори. И тогава ще започне разследване. Това е като аферата „Уотъргейт“, отец Тома, не самото престъпление ще ви вкара в затвора, а опитите за прикриването му.

Настъпи ново продължително мълчание.

— Какво предлагате? — попита накрая отец Тома.

— Същото, което ви предложих и снощи, плюс един бонус. Златото и записът. Две в едно.

— Как можем да бъдем сигурни, че не сте направили копия? — попита свещеникът.

— Не можете — отвърна Холидей. — Но аз не съм глупак. Ще спазя моята част от сделката. И двамата знаем, че вашата организация има дълга ръка.

— Добре е да не го забравяте — предупреди го отец Тома.

— Предлагам ви сделка и примирие — каза Холидей.

— Това означава, че ще трябва да направим размяна.

— Ще ви се обадя отново — отвърна Холидей и затвори телефона.

— Наистина ли ще го направи? — попита Рафи.

— За нищо на света — каза Холидей.

Тайдимън се върна няколко минути по-късно. Носеше тежка правоъгълна кутия, увита в кафява хартия. Седна на дивана, извади джобно ножче и отвори пакета с няколко ловки разреза върху хартията. Вътре имаше синя пластмасова кутия, уплътнена със стиропорени топчета, а сред тях — три автоматични пистолета, три кутии патрони на пачки за по-бързо зареждане, един джипиес и пет черни мобилни телефона „Нокиа“.

— Лейтенантът ще има ли проблеми, ако тези неща попаднат в чужди ръце? — попита Тайдимън.

— Би трябвало да се отървем от оръжието и телефоните веднага щом приключим с тях — каза Холидей. — Но при всички случаи са чисти и не могат да бъдат проследени. Що се отнася до джипиеса, предпочита да му го върнем.

— А корабчето? — попита Тайдимън.

— Потегля от пристанището край Понте Маркони в девет — отвърна Холидей. — Ще ни отведе до Остия Антика в девет и трийсет. — Погледна часовника си и продължи: — Разполагаме с час и половина да се подготвим. — Погледна Тайдимън и каза: — Знаеш какво да правиш, нали?

— До пицарията със зелените тенти на ъгъла на Виа Сантамаура и Виа Кандия има голямо цвете в саксия — изрецитира египтянинът. — Оставям мобилния телефон там, обаждам ти се, когато приключа, и се връщам на Понте Маркони навреме, за да хвана корабчето.

— Рафи?

— Щом ми позвъниш, отивам на метростанция „Кастро Преторио“ и се обаждам на свещеника. Трябва да се погрижа той да чуе информационната система, която обявява името на станцията.

— А после? — продължи Холидей.

— Взимам метрото в обратната посока и слизам на Понте Маркони. Продължавам към моста и корабчето — каза израелецът, сетне помълча. — По това време вече трябва да сме разбрали дали следят някого от нас. Надявам се.

— Добре — каза Холидей. Усещаше вече как кръвта започва да бушува във вените му. — Това е. Готови ли сме?

— Готови! — отвърна Тайдимън.

— Готови! — присъедини се и Рафи.

Холидей се усмихна на самия себе си, леко изненадан от силата на обзелите го чувства.

Не се бе чувствал така енергичен, така изпълнен с живот от години. Това беше истинската му същност.

— По конете, както се казва — подкани ги той.

— А не „за бой“? — усмихна се Рафи.

— Аз съм от друго поколение — отвърна Холидей. — Израснал съм в ерата на Джон Уейн, но, да, „за бой“ също става.

За Холидей това бе упражнение по приложна тактика: когато си изправен срещу по-многоброен противник, основната ти цел трябва да бъде да разпръснеш силите му, ръководен от принципа „разделяй и владей“. Десантът в Нормандия беше класически пример за прилагането на тази тактика: подлъгваш армията на Ромел, че ще дебаркираш край Па дьо Кале, което всъщност е най-удобното място, а насочваш атаката си другаде, в случая плажовете на Нормандия.

За Рафи и Тайдимън това бе прекалено елементарно, прекалено очевидно, като футболен мач в училище: правиш финт наляво, а тръгваш надясно. Отвлечаш вниманието на свещеника и неговите главорези, изпращаш ги за зелен хайвер към северната линия на метрото, а атакуваш на юг, в сърцето на вражеската територия.

С помощта на карта на Рим и познанията на Винс Карузо за древния град, щяха да организират игра на котка и мишка или на заек и хрътка, както казват англичаните, в стила на Робърт Лъдълм и Джейсън Борн. Целта им бе да подмамят свещеника и хората му на мястото, където би трябвало да се осъществи размяната на Пеги срещу координатите на златните кюлчета. В действителност нищо подобно нямаше да се случи освен във въображението на хората от Ватикана, чиито действия и контрадействия щяха да бъдат дирижирани майсторски с помощта на мрежа от мобилни телефони за еднократна употреба, ръководена от лейтенант Карузо, яхнал червената „Веспа“ на своята италианска приятелка. Докато отец Тома и приятелчетата му гонят вятъра, Холидей, Рафи и Тайдимън щяха да се срещнат на Понте Маркони надолу по течението на Тибър и да се качат на туристическо корабче, което да ги отведе до руините на Остия Антика, древното пристанище на Рим, разположено сега на три километра от брега в

резултат на речните наноси, натрупани през последните две хиляди години.

Ако всичко се развиеше според плана, щяха да се качат на моторницата, оставена им от Винс Карузо в яхтеното пристанище, където щеше да акостира и туристическото корабче. С нейна помощ трябваше да се доберат до мястото, където хората на отец Тома държаха Пеги в плен.

Както повечето подобни планове, и този изглеждаше чудесно на теория и както повечето подобни планове, и този нямаше да протече според очакванията. Холидей знаеше това много добре. Въпреки това планът беше повече от приличен предвид ограниченото време, с което разполагаха, за да го съставят. Във всяка военна операция, в която бе участвал, той бе виждал далеч по-нескопосани планове, стъкмени от цели щаботове или групи от т.нар. специалисти. Затова с течение на годините бе стигнал до извода, че на война, както и при готвене, прекалено многото готвачи само развалят ястието. Поставената цел бе проста, ясна, разбираема. Да намери Пеги, да убие всеки, който се опита да му попречи, да я измъкне от плен и да напусне Рим колкото се може по-бързо.

Понте Гулиелмо Маркони прекосяваше река Тибър южно от Рим в район, който изненадваше с идиличния си провинциален пейзаж, особено на южния бряг. Пристанището за туристически корабчета се намираше надолу по течението спрямо модерния мост, притиснато между игрище за ръग्би и тенис кортове. Единственият начин да се стигне до него бе по черния път, който с всеки изминат метър ставаше все по-неравен и по-неравен. Никога нямаше да го открият, ако не бяха подробните указания, дадени им от лейтенант Карузо. От друга страна обаче, мястото бе идеално за подобни срещи, тъй като следеше ли ги някой, щяха да го забележат от километри. Корабчето се оказа малък пътнически ферибот, преоборудван за туристически круизи. Не останаха изненадани, когато откриха, че името му е „Хораций“. Корабчето имаше три палуби, разположени терасовидно като многоетажна сватбена торта. Покрай големите панорамни прозорци бяха наредени сепарета като в ресторант.

Холидей пристигна първи и изчака останалите на брега. На всеки няколко минути получаваше информация от Карузо за развитието на плана им. Доколкото можеше да види младия лейтенант, всичко се

развиваше според очакванията. Отец Тома беше взел мобилния телефон, оставен в саксията от Тайдимън, и в момента тичаше напред-назад из Рим. Според Карузо от гологлавия отец Дамазо нямало и следа.

В единайсет и четиресет пристигна Емил Тайдимън, облечен като американски турист с хавайска риза, сламена шапка и големи слънчеви очила. На врата си бе увесил бинокъл и видеокамера. Десет минути по-късно се появи и Рафи. Доколкото можеше да прецени Холидей, никой не ги следеше. Изчака да стъпят на кея, преди да се качи на борда на широкия ферибот с масивна надстройка, и не след дълго „Хораций“ вдигна котва и се понесе по мътните зелени води на Тибър, надолу по течението на голямата река.

Пътуването по лъкатушните извивки на реката продължи около час. Не бе особено интересно, за разлика от останалите подобни круизи, тъй като големите храмове, амфитеатри и паметници от древността бяха издигнати по-нагоре по течението, върху седемте хълма на Вечния град. Пейзажът бе предимно пасторален, допълнен от обрасли с бурени речни брегове и модерни мостове. Предимството за Холидей и спътниците му беше, че круизът с туристическото корабче правеше проследяването им ако не невъзможно, то поне малко вероятно.

В един момент „Хораций“ свърна встрани и акостира край разнебитения дървен кей на Остия Антика. Руините на древния град се простираха на площ от стотици декари. От постройките не бе останало почти нищо, освен полуразрушени стени и керамични подове, мълчаливи свидетелства за трагичния край на древния пристанищен град.

През 67 г. пиратска флотилия напада града, плячкосва го, опустошава и подпалва всичко, до което успее да се добере. Това в крайна сметка води до гласуването на *Lex Gabinia*, законът, предложен от консула Авъл Габиний, който предоставя на императора широки правомощия и напълно деспотична власт. Този закон много напомняше за породените от масова паника законодателни промени, приети след атентатите от 11 септември.

Властта развъртава, напомни си Холидей, докато слизаше от корабчето, а абсолютната власт развъртава абсолютно. Доказателство за това бяха хора като отец Тома и слугите му, превърнали благото

пасторално учение на един странстващ пророк в инструмент за водене на войни.

Вместо да последват останалите пътници, които поеха към руините, Холидей, Рафи и Тайдимън завиха надясно по едва видимата пътека в сянката на крайбрежните дървета.

— Това ми напомня на сцена от един много слаб филм на „Дисни“ — каза Тайдимън. — Казваше се „Приказки от речния бряг“ или нещо подобно. Сякаш всеки момент измежду дърветата ще се покаже Бамби, а лазурносините сиили ще запяят някоя весела мелодия и ще посипят главите ни с маргаритки.

— Откъде познаваш толкова добре филмите на „Дисни“? — попита Холидей.

— Едно време бързах да се прибера у дома след училище, за да видя как растат гърдите на Анет Фуничело^[2] по „Клуб Мики Маус“ — отвърна Тайдимън. — Гледал съм още „Зоро“, „Дейви Крокет“...

— „Бамби“ — добави Холидей — и заека Тъмпър.

— Спомни си какво се случи с майката на Бамби — каза му през смях Тайдимън.

— Имаш много странно чувство за хумор за египтянин — отбеляза Холидей.

— За какво си говорите вие, възрастните? — обади се Рафи, който вървеше накрая на малката им процесия сред дърветата.

— Мисля, че се нарича да се изсмееш в лицето на опасността — отвърна Тайдимън.

Стотина метра по-нататък по ниския бряг на реката завариха стар рибар, който замягаше единствената си въдица. Изглеждаше точно така, както го бе описал Винс Карузо. Имаше бяла коса с тънки и фини като на бебе косъмчета, теме, осеяно с петна, и бяла четина по брадичката. Вероятно беше някой от многобройните роднини на Карузо, с каквито младият лейтенант като че ли разполагаше навсякъде. До него бе оставена кофа, в която плуваха змиорки със сребристи коремци.

— *Qual é il tranello?* — попита Холидей, повтаряйки дословно кодовата фраза, която Карузо му бе предал. — Как е уловът?

— *Oggi c'è la pesca del salmone* — отвърна възрастният рибар с усмивка, разкрила голямото разстояние между предните му зъби. — Днес кълве само съомга. — Това беше правилният отговор.

— *La barca?* — попита Холидей. — Лодката?

— *Li* — отвърна старецът и посочи с брадичка. — Там.

Откриха я малко по-нагоре по брега, умело скрита сред храсталаци и бурени. Беше класическа петметрова речна лодка с плоско дъно и висок тесен нос с монтиран на нея необичаен на вид извънбордов двигател.

Самата лодка беше мръсна, с купчина стари рибарски мрежи на носа и шест дълги бамбукови пръта, увиснали от двете ѝ страни. Седалките бяха покрити с рибешки люспи, а боята върху дървените ѝ бордове се белеше. По протежение на планшира бяха оставени две мърляви гребла, както и множество кутии с риболовни принадлежности, канджи, рибарски куки за вадене на големи риби и прочее. Част от такъмите бяха разпилени по дъното на лодката. Вонеше на развалена риба, оставена прекалено дълго на слънцето.

— Това шега ли е? — попита Рафи, когато видя лодката, привързана под клоните на една върба. — Защото не ми се струва много забавна.

— Не е шега — отвърна Холидей. — Нарича се защитна окраска или мимикрия. Единственият предмет, по който Винс изкара шестица при мен, бе история на камуфлажа. — Усмихна се широко и продължи: — Винаги съм знаел, че това хлапе ще стигне далеч, макар да не получаваше добри оценки. — Холидей поклати глава. — Чудесна е! Какво правиш с такава лодка в реката? Ловиш риба. Има и извънбордов двигател... всъщност електромотор, което означава, че е напълно безшумен. Погледни течението — настъпва отлив. Реката ще ни понесе по течението като товарен влак, който се движи по инерция. — Сякаш за да потвърди думите му, покрай тях премина дънер, понесен от водовъртежите в средата на реката.

— На какво разстояние сме от мястото? — попита Тайдимън.

— Според Винс на три километра — отвърна Холидей и развърза въжето от клоните на върбата. — Хайде, господа, това е краят на играта. Време е да спасим Пеги.

---

[1] Пророчицата Касандра, дъщеря на Приам, последния цар на Троя, предупредила съгражданите си да не приемат Троянския кон, но те не я послушали. Според Плутарх авгурът (жрец, който гадае по полета и виковете на птиците, както и по някои небесни явления) Тит

Вестриций Спурина предупредил Цезар в деня преди неговото убийство с думите: „Пази се от мартенските иди“. Мартенските иди са 15-ият ден на март и Цезар е убит именно на 15 март 44 г. пр.н.е. — Б.пр. ↑

[2] Анет Фуничело (1962–2013), американска актриса и певица, започнала кариерата си на 12-годишна възраст, една от героините на оригиналния „Клуб Мики Маус“, излъчван през 1955–1960 г. — Б.пр. ↑

26.

— Как ще познаем мястото? — попита Рафи, седнал на носа на лодката, която се носеше бързо по течението на Тибър. С приближаването им към устието, реката ставаше все по-широка и по-широка.

Тайдимън му отговори.

— Нарича се *chiesetta*, което означава буквално параклис, но всъщност прилича на малка рибарска хижа, построена върху дървени колове. Такива има с десетки по устието на реката. Някои от тях имат стълбове с монтирани на тях макари и даже кранове, с които изтеглят мрежите от водата. Онази *chiesetta*, която търсим, се намира накрая, тя е последна в редицата от хижи на левия бряг и най-близо до морето. Боядисана е в яркочервено, а ламариненият ѝ покрив е поставен съвсем наскоро.

Коритото на реката ставаше все по-широко, а цветът ѝ също се променяше от зелено-кафявите оттенъци на наносите, които водата носеше към тъмносиньото на Тиренско море. От двете ѝ страни се виждаха предимно пресушени блата, разделени на спретнати малки ниви, засети с жито. Покрай бреговете бяха хвърлили котва безкрайни редици ветроходки и малки моторници, привързани за къси дървени кейове. Срещнаха и рибари с лодки като тяхната, които следваха побавното течение край бреговете. Никой не им обърна никакво внимание.

Право пред тях в далечината вече се виждаше Тиренско море като блестяща тъмна ивица под безоблачното небе. Бреговете на реката бяха укрепени с огромни валчести камъни, използвани като вълноломи, които да предотвратят ерозията. Наколните рибарски хижи се издигаха като дългокраки дребни насекоми, накацали по камъните. Бяха разположени близо една до друга и изглеждаха едни същи с паянтовете си тераси и един, два, а понякога и три петнайсетметрови надвиснали над водата кранове, привързани със здрави стоманени въжета за покривите на хижите. Настъпваше отлив, затова крановете

бяха вдигнати, а мрежите прибрани. Когато дойдеше приливът и нивото на водата отново се вдигнеше, рибарите щяха да спуснат мрежите в реката.

— Какво ловят? — попита Рафи.

— Според Винс — предимно кефали и змиорки като онзи стар рибар.

— Супер! — възкликна иронично Рафи. — Че кой яде змиорки?

— Опитвал ли си пай със змиорки? — промълви замечтано Тайдимън. — Каква прелест! Желирани също са много вкусни.

Холидей, който се бе настанил на тясната кърма, включи малкия извънбордов двигател и без да промълви дума, насочи лодката встрани от основното течение към северния бряг на широката вече стотина метра река.

— Хвърлете котвата — каза им той.

Тайдимън отмести купчината мрежи встрани и вдигна тежката малка котва. Хвърли я през борда, а найлоновото въже започна да се развива бавно и равномерно, докато накрая тя потъна в тинята и не помръдна повече. Лодката се обърна с носа към течението. Намираха се в самото устие на реката, а морето бе зад гърба им. На около триста метра от тях се издигаше червената *chiesetta*, в чийто нов лъскав покрив се оглеждаше слънцето. Двата крана, вдигнати отстрани като продълговати антени, ѝ придаваха вид на голям червен паяк.

Тайдимън взе бинокъла, който носеше на врата си, и го подаде на Рафи. Той на свой ред го връчи на Холидей.

— Намерете си работа — каза Холидсй, — докато огледам това място.

— Тъй вярно, капитане — отвърна Тайдимън.

Двамата с Рафи започнаха да вдигат бамбуковите въдици, оставени на дъното на лодката и да ги замятат, макар и без стръв, във водата.

Холидей вдигна бинокъла.

Рибарската хижа бе с размери четири на шест метра, като потясната ѝ страна бе обърната към реката. Широка врата извеждаше на терасата, където бяха монтирани крановете. Плоският покрив от гофрирана ламарина се спускаше под лек наклон назад. Единственият вход бе разположен в задната част на хижата и до него се стигаше по пътечка, която тръгваше от черния път и се виеше между големите

камъни. В края на черния път, полускрит зад хижата, бе паркиран бял товарен ван. Полянката пред нея, от която се откриваше изглед към морето, лежеше в сянката на дърветата. Не се виждаха постови.

Насочи бинокъла към коловете под хижата. Откри саморъчно скована стълба, която се спускаше от отвор в пода на хижата до големите камъни на брега. Вероятно я използваша, за да вдигат мрежите или да отстранят някакъв проблем. Отново завъртя бинокъла. Най-близката рибарска хижа се намираше на петнайсет метра. От другата ѝ страна се издигаше каменен вълнолом, зад който започваше морето.

— Трябва да проникнем или през капака в пода, или отзад — каза Холидей. — Не виждам други варианти.

— Защо не и двата? — попита Рафи, който се опитваше да отклони вниманието си от рибарската хижа, в която хората на отец Тома държаха Пеги в плен. — Защо да не се разделим и да не атакуваме от две страни?

— Прекалено опасно е — отвърна Холидей. — Подобен тип атаки рядко се увенчават с успех. Можем да се изпозастреляме един друг. Проникнем ли по този начин, ще настъпи такава суматоха, че трудно ще различим кой кой е.

— Това, което правим, също е опасно — възрази Рафи.

— Опасявам се, че трябва да се съглася с младия ни приятел — каза Тайдимън. — Каквото и да решим, ще бъде опасно. Ударим ли откъм пътеката, ще се лишим от елемента на изненада, атакуваме ли през капака в пода, ще трябва да проникнем един по един, тъй като там е тясно.

— Трябва да направим нещо — настоя Рафи. — Не можем да останем още дълго тук.

Холидей се замисли за миг, сетне погледна през рамо.

— Там има малко рибарско пристанище — каза той. — Обърна ли някой внимание дали има бензинова колонка?

Холидей прилекна в сенките под съседната рибарска хижа. Откъм морето духаше следобеден бриз и големите кранове над главата му скърцаха и стенеха от вятъра. Водата се разбиваше в огромните камъни около него, а въздухът бе наситен със соления мирис на море.

Лодката бе продължила безмълвно по пътя си и се бе скрила зад вълнолома. Холидей погледна часовника си и се намръщи. Успехът им зависеше от добрия синхрон. Ако някой от тримата — Тайдимън, Рафи или той самият — се издънеше, Пеги щеше да загине. И двамата му спътници бяха изкарвали задължителната военна служба — Тайдимън най-вече, за да натрупа повече часове като военен пилот и да запази египетското си гражданство, а Рафи, защото това бе дълг за всеки *sabra*, евреин, роден в Израел. На свой ред Холидей беше истински професионалист и реагираше инстинктивно, воден от умения и опит, натрупани през годините в различни горещи точки по света. Бе уверен в собствените си способности, но не и в тези на Тайдимън и Рафи.

Трябваше да мисли и за Пеги. Ако тя например изгубеше самообладание в някой критичен момент, възможно бе всички да загинат. Можеше само да се надява, че тя ще се ориентира какво става, ще залегне и ще се измъкне от огневата линия още в първите секунди след началото на престрелката. Холидей затвори очи за миг и отправи безмълвна молитва към боговете на войната. Най-лошото бе, че щяха да влязат на сляпо, нямаше да имат представа колко души охраняват Пеги в рибарската хижа, разположена на броени метри от тях.

Погледна отново часовника си, сетне се наведе и вдигна двайсетлитровата туба бензин, която бе купил от малкото пристанище нагоре по течението. Време беше. Ослуша се, сетивата му бяха напрегнати до краен предел, нервите му — опънати до скъсване. Преглътна. Устата му бе суха, а сърцето му затуптя силно.

Това чувство му беше познато: в него имаше една част страх, една част нетърпение и една част жажда за отмъщение. Винаги се бе изненадвал на спокойствието, с което посрещаше това отчаяно чувство, а неведнъж се бе питал дали войниците не изпитват патологична нужда от прилива на адреналин преди битка, от опасната игра със смъртта. Срещал бе мъже, които се стремяха да попаднат отново и отново на предната линия, просто защото не можеха да понесат спокойната, пасивна рутина на живота далеч от бойното поле.

Холидей прогони тези мисли и настрои сетивата си към заобикалящата го среда. Искаше всяка частица от него да се слее в синхрон с бавните психеделични кадри на предстоящата операция, които се въртяха в главата му.

Долови приглушените гласове на мъж и жена, които спореха за нещо в рибарската хижа над главата му, чу и скърцането на стоманените въжета на вятъра, видя разрошените от вятъра пера на един ястреб, който се рееше над водата, чу тракането на моторница в далечината и непрестанния шепот на вълните.

Отстрани на хижата нямаше прозорци, а само един отвор за вентилация, покрит с решетка. Ако рибарите, построили тази хижа, хвърляха мрежите два пъти дневно, те би трябвало да подсигурят място, където да съхраняват рибата, най-вероятно в резервоари от галванизирана стомана. В горещите летни дни тези къщурки с ламаринени покриви сигурно се превръщаха в същински фурни. Вонята би трябвало да е ужасна.

Холидей излезе от сенките, понесъл тубата с бензин, и тръгна между двете хижи като се движеше бързо, но предпазливо под коловете на последната в редицата. Погледна отвъд широкото устие на реката и видя тумбестия силует на осмоъгълния фар, боядисан на сиво-бели ивици. Именно от него бе заимствал названието си скалистият бряг наоколо.

Червено-бялата рибарска хижа се крепеше на шест масивни кола — три по-дълги и три по-къси. Те бяха направени от обикновени дъски, хванати по четири с железни скоби, и така образуваха квадратни колони, които издържаха тежестта на конструкцията над тях. Холидей вдигна поглед и видя, че подът на хижата е скован от талашитени плоскости, поставени върху петсантиметрови дъски, разположени на голямо разстояние една от друга. В случая „паянтово“ и „нескопосано“ бяха прекалено меки думи.

Разви капачката на тубата и разпредели съдържанието ѝ между трите предни колони, сетне остави празния съд до централната колона. Погледна часовника си. Две минути.

Извади кутийка кибрит и заподскача от камък на камък, за да запали подпорите една след друга, без да губи нито секунда. Проследи с поглед как почти невидимите засега пламъци започват да облизват дървените колони и да изпрацат нагоре кълба от нагорещен въздух. Обърна се, покатери се по скалите и стъпи на грубо скованата стълба, която водеше до капака в пода.

Няколко секунди по-късно стигна до върха на стълбата и тъкмо тогава го връхлетя ужасяваща мисъл. Прокле се, че е постъпил толкова

глупаво. Ами ако капакът е залостен от вътрешната страна? Тъкмо такива недоглеждания понякога водеха до смърт. Обърна се както бе стъпил на стълбата. Пламъците вече бяха достигнали горната част на колоните и облизваха талашитения под от долната му страна. Оставаха броени секунди. Последва силен взрив, когато бензиновите пари в празната туба експлодираха. Настъпи почти оглушителна тишина, продължила няколко мига, след което над главата му се разнесе тропот на крака. Издигна се черен дим. Прозвуча вик.

— *Cazzo merda! Fuoco! Fuoco!*

Последно засичане на времето. Трийсет секунди. Вече нямаше значение, дългите езици на пламъците поглъщаха дървото. Не тръгна ли сега, щеше да се опече. Извади деветмилиметровия „Танфолио“ от колана си. Италианските пистолети, които Карузо им бе осигурил, бяха от популярен модел, използван предимно за стрелба в тир и самоотбрана. С тях се боравеше лесно, а пълнителят им побираше единайсет патрона. Всеки момент над главата му щеше да се завихри буря от куршуми. Холидей трепна при мисълта за това, но се овладя. Това е все едно да си пъкнеш главата в пчелен кошер. Пое дълбоко дъх и бутна капака.

Събитията от следващите няколко секунди се разиграха пред очите му като поредица от снимки на движението на билиардни топки върху масата или на товарен локомотив и навързаните за него вагони. Всичко се разви далеч по-добре, отколкото имаха право да се надяват.

В хижата имаше петима мъже, които при вика *Fuoco! Fuoco! Пожар! Пожар!* се бяха разпределили почти равномерно из помещението. Двама бяха хукнали към балкона, където ги очакваше черен облак задушлив дим, а други двама се бяха обърнали към вратата, привлечени от шума от разбиването ѝ. През нея влетяха Рафи и Тайдимън, след което мигом се претърколиха — единият наляво, другият надясно, както ги бе инструктирал Холидей. Петият, гологлавият отец Дамазо, не помръдна от мястото си, меко канапе, от което наблюдаваше своята заложничка. Пеги бе окована с верига, захваната с желязна скоба за пода в единия ъгъл на рибарската хижа.

Помещението бе разделено на две зони с помощта на паянтова талашитена преграда: нещо като склад отпред и стая с кухненски бокс отзад. Капакът в пода бе разположен по средата между тях и се отваряше назад. Когато влезе през отвора, Холидей се озова с гръб към

реката. Протегна пистолета си преди още да се е измъкнал целият от дупката. В другата си ръка държеше стоманена канджа, с която си бе помогнал при отварянето на капака. Тайдимън бе заел позиция точно срещу него в другия край на стаята, откъдето двамата с Рафи да подложат противниците си на кръстосан огън, както ги бе инструктирал Холидей.

И Холидей, и Тайдимън изстреляха, без да трепнат, няколко куршума срещу двамата пазачи, въоръжени с компактни картечни пистолети, които се опитваха да измъкнат от кобурите си.

Рафи, който вече бе изпразнил целия си пълнител, се втурна към отец Дамазо с харпун в ръка. Гологлавият свещеник не бе въоръжен, но в скута си държеше бухалка за крикет. Вдигна я, за да се предпази от връхлитащия Рафи, който ругаеше гръмогласно. Замахна към археолога с една ръка и го събори на земята, след което стана от фотьойла. Хвана дългата плоска бухалка с две ръце и тъкмо се канеше да я стовари като брадва върху тила на Рафи, когато Холидей го взе на мушката и изпрати половин дузина куршуми в гърдите му. Те пронизаха тялото му, при което се разхвърчаха плът и кости и отецът се стовари обратно върху фотьойла.

Предната половина на рибарската хижа се бе превърнала в същински ад, а огънят приближаваше с всяка изминала секунда. Първите двама, които се бяха втурнали към терасата, вече бяха погълнати от пламъците, които след миг щяха да обгърнат и задната половина на хижата. Холидей грабна стоманения харпун и се втурна напред към Пеги, която се бе свила на матрака, прикрила главата си с ръце.

Докато Рафи охкаше и пышкаше, опитвайки се да се изправи на четири крака, Холидей пъкна харпуна под стоманената скоба, приковала Пеги за пода и натисна. Междувременно хвърли един поглед на братовчедка си. Гримът по лицето ѝ беше размазан, късата ѝ черна коса бе сплъстена на кичури, но предвид обстоятелствата тя изглеждаше далеч по-добре от очакваното.

— Пег?

— Док? — Гласът ѝ прозвуча дрезгав и сух.

Той нежно отметна един кичур от челото ѝ.

— Всичко е наред. Вече съм тук, хлапе.

Пеги се засмя със сетни сили.

— Защо се забавихте толкова много?

— И аз те обичам, Пеги — каза Холидей и се засмя.

Тя отвърна уморено на усмивката му. Изведнъж му се стори толкова крехка и уязвима. Сетне Рафи я пое в прегръдките си и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. Няколко секунди по-късно Холидей успя да извади скобата от пода и Пеги беше свободна. От облаците дим изскочи Тайдимън. В едната си ръка държеше връзка ключове, а в другата стискаше пистолет. Чу се силен пукот, почти като от изстрел, и предната част на рибарската хижа хлътна към дървените подпори отдолу и се наклони към реката. Пламъците се втурнаха към тях.

— Лодката ни очаква — каза Тайдимън. — Предлагам да побързате, ако не искате да се превърнете в гарнитура на печената риба отдолу.

Последваха египтянина и се измъкнаха от горящата хижа. Не се чуваха нито сирени, нито какъвто и да било друг звук освен воя на пламъците зад гърба им. С изключение на облаците дим, устремили се към небето, всичко изглеждаше нормално. Рафи вървеше последен, обвил с ръка раменете на Пеги, за да ѝ помогне да стъпва по-уверено, тъй като краката не я държаха.

Тя пристъпваше несигурно, облегнала се на него, свела глава на рамото му. Тайдимън отключи вратите на стария ван „Фиат Дукато“ и всички се качиха вътре, Рафи и Пеги отзад, Тайдимън и Холидей отпред. В колата беше ужасно горещо, въздухът бе толкова застоял, че едва се дишаше. Чуха първите сирени на противопожарните коли в далечината едва когато Тайдимън завъртя ключа в контакта.

— Да изчезваме оттук — каза Холидей. Зад тях пламъците изскочиха през покрива на хижата и се устремиха към висините. Холидей се облегна на седалката и почувства как нивото на адреналина му спада за миг и умора връхлита тялото му. — Заварят ли ни с телата, пронизани от куршуми, в това барбекю зад нас, ще загазим много сериозно.

Надзърна през прозореца на Тайдимън от другата страна на кабината и видя от съседните рибарски хижи да изскачат хора, които зяпват смаяно пламъците. Все някой умник щеше да запомни регистрационния номер на фиата и след броени минути ченгетата щяха да го разпратят до всички патрули в района.

Мобилният телефон на Холидей завибрира в джоба му. Извади го, а в това време Тайдимън включи на скорост и завъртя волана. Поеха по черния път. Под гумите им заскърцаха камъчета. Воят на сирените се усилваше.

— Съобщение от Карузо — обяви Холидей.

— Какво пише? — попита Тайдимън.

Холидей се намръщи, тъй като не разбра нищо. Въпреки това прочете съобщението.

— Гара „Термини“. Седем и четиресет и пет. Облекло: официално. Моля, потвърдете присъствие.

27.

— Сигурно се шегуваш — заяви Холидей на Винс Карузо, който стоеше на перона на единайсети коловоз на централната железопътна гара в Рим. Компания им правеха Рафи, Пеги и Тайдимън, които оглеждаха дългата композиция от ретро вагони зад гърба си. Влакът блестеше, току-що измит и лъснат, а отстрани на вагоните минаваше тъмносиня лента с герб и надпис *V.S.O.E.* от златен бронз. Непосредствено под извитите, боядисани в кремаво покриви на вагоните минаваше друга лента, в която, също в златно, бяха изписани думите *Compagnie Internationale des Wagons-Lits*.

— Снощи ме попитахте какъв е планът за измъкване, сър. Ето го! — заяви с гордост младият лейтенант. — Напускате Рим със стил.

— Но, Винс — каза Холидей, — чак пък с Ориент Експрес? Не е ли прекалено?

— Моля за извинение, подполковник, но ми се струва логично от тактическа гледна точка. Дори много логично. Според моите източници половината полицаи в Рим ви издирват. Очевидно сте замесени в убийството на свещеник, който е работил за Ватикана, и неколцина неаполитански мафиоти, свързани с Ла Санта. Прав ли съм, подполковник? Разсъждавам логично, нали?

Някъде зад тях изсъска спирачен клапан и по информационната уредба прозвуча съобщение. Чу се пронизително свирене.

— Общо взето — призна Холидей.

— Което означава, че вече са поставили летищата под наблюдение, а ченгетата са организирали блокади и по магистралите. Между другото, по улиците на Рим има повече камери, отколкото по тези на Ню Йорк. Тук се борят с вътрешния тероризъм доста по-отдавна от нас, нали?

— Така е — съгласи се Холидей.

— В такъв случай — продължи Карузо, — кой би очаквал да напуснете града с влак, при това не с какъв да е влак, а с влак, пълен с богаташи и знаменитости? Това е все едно да се опитваш да избягаш от

„Синг Синг“ с „Куин Мери“ — намръщи се младият лейтенант. — Колкото и да ми се иска, сър, няма начин да ви скрия в посолството. В момента вие и вашите приятели сте поставени на първо място в списъка на най-издирваните лица в страната.

— Оценявам всичко, което направи за нас, Винс, повярвай ми. Не бихме могли да се справим без теб — каза Холидей.

Пеги, която все още не се бе съвзела от преживяното, пристъпи напред. Карузо беше висок над метър и деветдесет, затова се наложи тя да се изправи на пръсти, за да го целуне нежно по бузата.

— И аз ви благодаря, лейтенант — каза тихо тя. — Вие ми спасихте живота.

Карузо се изчерви като гимназист на първа среща. Пеги отстъпи назад и хвана Рафи за ръка. Тайдимън, все още смаян от случващото се, не можеше да откъсне поглед от необикновения влак пред себе си.

На един от по-далечните коловози потегли модерна влакова композиция и тихото боботене на електрическия локомотив се усили, когато той започна да набира скорост. Над открития перон изгря луната.

— Ами документи? — попита Холидей.

Карузо се сепна и примигна.

— А, да, ето ги, подполковник — каза той, извади дебел плик от джоба си и му го подаде. — Паспорти за всички, използвани, но с нови имена. Малко кредитни карти, малко пари в брой. Когато пристигнете в Париж, свържете се с посолството и ще поемем нещата в свои ръце.

— В Париж ли отиваме? — попита разсеяно Пеги. Прозя се и се облегна сънливо на Рафи. Той очевидно нямаше нищо против.

— Билетът ви е до Париж през Венеция и Виена. Уредих да ви посрещнат на гарата в Болоня в полунощ. Ще ви очаква човек на име Пол Цинер. Той знае всичко за вас.

— Как ще го познаем? — попита Холидей.

— Облича се страшно немарливо и носи пръстен от „Уест Пойнт“ — каза Карузо. — От нашите е.

— Звучи ми добре — кимна Холидей.

Покрай пътниците и изпращачите, събрали се на перона, премина служител от охраната на Ориент Експрес, облечен в тъмносин костюм, стъпил на електрическа двуколка „Сегуей“. Изглеждаше толкова не на място на фона на елегантния стар влак. Холидей извърна

поглед, сърцето му сякаш се качи в гърлото. Човекът продължи надолу по перона и Холидей се отпусна.

— Отървахте ли се от оръжията? — попита тихо Карузо.

Холидей кимна.

— В Тибър.

Перонът около тях вече се изпълни с хора, добре облечени дами и господа, говорещи половин дузина езици, които пристигаха в последната минута, следвани по петите от униформени пикола, които тикаха колички, отрупани с дизайнерски куфари.

— Не мисля, че сме облечени подходящо за подобно пътуване — отбеляза Холидей, докато оглеждаше елегантните хора около себе си.

— Погрижил съм се и за това — отвърна Карузо. — Куфарите ви очакват в купетата. — Лейтенантът замълча, сетне извади втори плик от джоба си, този път стегнат с ластик. — Билетите ви — каза той.

Холидей ги взе.

— Откъде знаете размера ми? — попита Пеги.

— Ами... подполковникът ви описа, госпожо — отвърна Карузо и се изчерви отново. — Аз прекарвах летните си ваканции в отдела за конфекция в магазина на чичо Зиги... Той държеше моден бутик. Освен това излизах с няколко модела... Струва ми се, че носите шести размер.

— Вие сте истинско съкровище — отвърна тя и се усмихна.

Карузо се изчерви за пореден път. Погледна часовника си и каза:

— Време е да се качвате, сър.

Карузо ги поведе към влака. Тесният коридор на вагона гъмжеше от народ, но накрая се добраха до купето. Вратата бе изработена от грапава екзотична дървесина. Обковът беше от месинг. Килимът в коридора бе с тъмни индийски мотиви, а светлините над главите им — меки и приглушени. Всичко изглеждаше скъпо. Имаха чувството, че са се пренесли в миналото. Очакваха всеки миг да срещнат някоя руска принцеса например, отрупана с бижута, и с цигаре от слонова кост в ръката.

Карузо отвори плъзгащата се врата и отстъпи встрани. Озоваха се в дневна с диван и съвваем параван, зад който се криеше спалня с две легла, много екзотична дървесина, много месинг и много скъпи килими.

Под дивана, а също и на поставката за багаж над главите им бяха оставени четири малки черни куфара. Холидей забеляза черната рокля и костюмите, окачени на закачалките в малкия гардероб до вратата. Компактно, спретнато, елегантно.

— Това е двойно купе, или апартамент, както го наричат — обясни притеснено младият лейтенант, докато гледаше Пеги. — Във всеки вагон има по десет купета. Вашите са номера шест и седем. Има три вагон-ресторанта, един бар, три спални вагона зад вашия, четири отпред и един вагон за багаж най-отзад. Всички купета са напълно самостоятелни. Баните и тоалетните са разположени в двата края на вагона. Като изключим тях, можете спокойно да не напускате купетата си чак до Париж. Стюардът ще ви носи закуските, обедите и вечерите в купетата. Казва се Марио — сви рамене Карузо. — Мисля, че това е всичко, сър — каза той и протегна ръка. — Получавам ли отличен, подполковник?

— Шест плюс, кадет Карузо — засмя се Холидей и пое десницата на младия лейтенант.

— Успех, сър.

Карузо отстъпи крачка назад, изкозирува отривисто и напусна купето.

Холидей затвори вратата и спусна резето. Обърна се и огледа малкото помещение. Пеги вече се бе излегнала на дивана, отпуснала крака в скута на Рафи. Тайдимън се бе настанил до прозореца и оглеждаше перона. За първи път от сутринта насам осъзна, че и четиримата миришат на барбекю.

— Успяхме — каза Рафи.

— Мога да спя цяла седмица — въздъхна Пеги и затвори очи.

— Нормално е дните, прекарани в плен при терористи туареги, да имат подобно въздействие — усмихна ѝ се нежно Рафи.

Холидей почувства как стомахът му се свива на топка, тъй като си спомни Ейми, но това... това беше толкова отдавна, преди болестта да му я отнеме. Сигурно двамата с нея бяха изглеждали по същия начин, по който изглеждаха Пеги и Рафи сега.

На вратата се почука тихо. Холидей се обърна и отвори. На прага стоеше симпатичен трийсетинагодишен мъж в синя униформа с месингови копчета и бели ръкавици.

— Аз съм Марио, *signori*, вашият стюард по време на това пътуване. В момента приветстваме нашите гости с добре дошли в бара, където поднасяме коктейли. В предния вагон-ресторант има и бюфет.

— Благодаря, Марио — каза Холидей.

— *Prego, signori* — отвърна Марио с лек поклон.

Холидей кимна, усмихна се и затвори вратата. Отново спусна резето и се обърна с лице към стаята.

— Какво ще кажете? — попита той. — В настроение ли сте за коктейли? — Сви рамене и продължи: — Аз ще трябва да остана буден до срещата с Цинер в полунощ.

— Аз съм пас — каза Пеги, която вече се унасяше в сън.

— Аз също — присъедини се към нея Рафи.

— Ще ти правя компания — обади се Тайдимън.

— Ако се съди по изражението на Марио, когато видя как съм облечен, мисля, че е най-добре първо да се преоблечем — каза Холидей.

Костюмите, които им беше купил лейтенант Карузо, се оказаха „Дзения“ и „Армани“, ризите бяха „Енрико Монти“, вратовръзките „Кадини“, а обувките „Мираж“ и което бе най-важното, всичко им бе точно по мярка.

Взеха дрехите от тесния гардероб и затвориха плъзгащата се врата. Пеги бе заспала на дивана, а Рафи похъркваше седнал. Сърце не даде на Холидей да повика Марио да оправи леглата и ги събуди, за да се преместят там.

— Все едно не съм аз — отбеляза Тайдимън, докато оглеждаше отражението си в малкото огледало над умивалника в тяхната половина на апартамента. Прокара пръсти през дългата си до раменете сива коса.

— Приличаш на модел от списание Джи Кю — усмихна се Холидей, докато завързваше вратовръзката си на синьо-червени райета.

— Но от Джи Кю за стари хора — изсумтя Тайдимън. — След днешните приключения се чувствам на сто години. Прекалено стар съм за ролята на Джеймс Бонд.

— Разбирам как се чувстваш — отвърна Холидей. — Да вървим да пийнем по едно.

Барът бе обзаведен комфортно с малки масички и меки фотьойли, имаше пианист, който свиреше мелодии на Скот Джоуплин, и барман, който мигом изпълняваше поръчките им. Вярно, барманът изглеждаше уморен, а усмивката на пианиста беше прекалено фалшива. Във вагона имаше твърде малко гости. Вероятно щом разполагаш с достатъчно пари, за да пътуваш с Ориент Експрес, това означава, че си прекалено възрастен, за да се забавляваш.

Настаниха се на масата, която се намиреше най-далеч от пианото. Сервитьор с късо бяло сако незабавно взе поръчката им и двамата се облегнаха във фотьойлите си. Колелата тракаха по релсите, а пейзажът отвън се изчерпваше с няколко проблясващи светлини и тъмни сенки в мрака, замъглен допълнително и от дъжда, който бе започнал да вали още докато напускаха Рим. Сервитьорът се появи с картини с лед за Холидей и бренди за Тайдимън.

— Това е наистина удивително — заяви египтянинът, след като отпи малка глътка от широката чаша за бренди с формата на лале. — Тази сутрин от ръката ми загиват хора, а вечерта пия калвадос в бара на Ориент Експрес, облечен в костюм, който струва поне две хиляди долара. Светът е удивително място, не си ли съгласен?

Холидей завъртя леко течността в чашата си, при което остриите ръбове на бучките лед се позаоблиха. Сетне сви рамене.

— Направихме това, което трябваше да направим — каза той. — Спасихме Пеги. Мъжете, които загинаха днес, особено онзи гологлав свещеник, щяха да я измъчват, да я изнасилят и накрая да я убият. Хора като тях живеят в свят, различен от нашия, Емил, и това е мрачен, зловещ свят със зловещи правила. Днес аз просто играх по тях.

— Без съжаление, без угризения? — попита любопитно Тайдимън.

— Не повече отколкото те биха изпитвали, ако бяха убили мен или Пеги.

— Красива млада жена — отбеляза Тайдимън. — Дватама с израелеца изглеждат толкова влюбени.

— Нали? — засмя се Холидей. Отпи нова глътка и се наслади на вкуса.

— Тя е толкова дребничка, твоята Пеги, толкова крехка — каза тихо Тайдимън. — Жена ми много приличаше на нея. — Гласът на

египтянина му изневери, той се извърна и впери поглед в тъмния прозорец.

— Съжалявам, Емил — каза тихо Холидей. — Зная, че те боли. Аз също изгубих жена си.

— Болката намалява ли с времето? — попита Тайдимън.

— Малко — отвърна Холидей. — Избледнява като стара фотография с течение на времето, но никога не те напуска напълно.

— Това е добре — каза египтянинът, — защото не искам да я изгубя в сърцето си. — Гласът му изведнъж прозвуча по-сурово, а очите му потъмняха като въглени. — Както не искам да забравя и какво ще направя аз, ако пипна някога онази *кекри гахба*, пустинна свиня, Алхазред.

Египтянинът удари с десния си юмрук в дланта на лявата си ръка и просъска проклетие.

— *Алаан абок, лабо абук, ябн ал гахба, окхо ел гахба, ял маньоч кес, омек, о омен, ябетек!*

— Звучи доста неприятно — отбеляза Холидей.

— Представа си нямаш — промълви Тайдимън и продължи да се визира през мокрия от дъжда прозорец, вперил поглед в непрогледната нощ, сякаш тя криеше някакви отговори.

Поседяха така дълго време, накрая Холидей каза:

— Разкажи ми за дъщеря си.

Тайдимън се извърна от прозореца. Лицето му постепенно се озари, изпълнено отново с живот.

Останаха в бара и след като всички други си тръгнаха. Пианистът изсвири прощално „Целуни ме за лека нощ“, след което си тръгна, а барманът започна да бърше демонстративно кристални чаши, които и без това блестяха от чистота. Светлините отвъд прозорците зачестиха, явно бяха достигнали предградията на Болоня. Холидей погледна часовника си. Наближаваше полунощ.

Тайдимън стана, залитна леко, уморен от събитията през деня и застигнат от въздействието на изпитото бренди.

— Боя се, че е време да си лягам — каза той. — Марио би трябвало да е оправил леглата. Ще спя на долното, ако нямаш нищо против. Не мисля, че съм в състояние да се кача по стълбичката.

— Няма проблем — отвърна Холидей.

— Благодаря за разговора — каза Тайдимън. — Трудно ми е да остана насаме с мислите си в такъв момент.

— За мен бе удоволствие — каза Холидей. — Лека нощ, Емил. Приятни сънища.

— Най-добре да не сънувам нищо — отвърна Тайдимън. — Лека нощ, Док.

Обърна се, пристъпи колебливо, сетне закри по-уверено в ритъма на влака. Отвори вратата и шумът от тракането на колелата нахлу в бара. Сетне вратата се затвори и египтянинът се скри от погледа на Холидей. Барманът удостои последния си останал клиент с продължителен многозначителен поглед, но Холидей не му обърна внимание, а впери поглед през прозореца.

Петнайсет минути по-късно влакът спря на централната железопътна гара в Болоня.

28.

— Колко време ще останем тук? — обърна се Холидей към бармана. Сетне извади петдесет евро от парите, които Карузо му бе дал, и ги постави на барплота от черешово дърво.

Мъжът изгледа с презрение сгънатата банкнота, а кърпата в ръцете му продължи да лъска безупречно чистите старомодни чаши.

— Двайсет минути, *signore*, само за смяна на машинистите — отвърна той. — Внимавайте да не изпуснете влака, *signore* — допълни той с такъв тон, сякаш искаше да се случи тъкмо това.

— Благодаря — отвърна Холидей. Замисли се за миг дали да не прибере банкнотата обратно в джоба си, но в крайна сметка я остави на барплота. Напусна бара и тръгна назад, премина през три вагона, докато открие отключена врата, и слезе на гарата. Самият перон беше сух, но във въздуха още се носеше острият, но свеж дъх на дъжд.

Перонът приличаше на всеки друг перон по света: продълговата платформа от покрит с петна цимент, жълта предупредителна линия, която да сигнализира на пътниците, че се намират прекалено близо до релсите, ярко промишлено осветление, което превръща нощта в ден. Над главата му се нижеше плетеница от жици, част от електрическата мрежа, която захранваше повечето европейски локомотиви.

На перона имаше само четирима души: млада двойка с раници, която се целуваше под рекламата на нещо, наречено „Заза“, работник от поддръжката с нахлупена ниско над челото бейзболна шапка и син гащеризон, който метеше, и мъж в тренчкот, напомнящ на младия Питър Фолк от телевизионния сериал „Коломбо“. Той носеше олющено старомодно куфарче и омачкан костюм. Когато видя Холидей, махна му с ръка и тръгна към него. Холидей не помръдна от мястото си. Мъжът се приближи към него и го поздрави. Обувките му бяха черни, излъскани до блясък.

— Подполковник Холидей? — попита инспектор Коломбо. Имаше дрезгав глас, който свидетелстваше за прекомерна употреба на алкохол и цигари. Несъмнено бе американец, тъй като говореше с

равна интонация, както правят жителите на Средния запад. Илинойс или Канзас може би. Изражението му бе тревожно, напрегнато.

— Вие трябва да сте Цинер — отвърна Холидей.

— От плът и кръв — усмихна се мъжът с мърлявия тренчкот и протегна ръка. На третия му пръст имаше голям пръстен, който свидетелстваше, че приносителят му е завършил „Уест Пойнт“.

Холидей пое протегнатата ръка.

— Какво биху прекрасно от вашето училище — отбеляза той, свел поглед към големия златен пръстен с голям камък с цвят на рубин, инкрустиран в центъра.

Мъжът се сепна, изглеждаше объркан. Сетне разбра какво намеква Холидей.

— А, да, имате предвид пръстена — каза той и кимна. Сетне завъртя масивното златно бижу около пръста си. Пръстенът му беше доста широк.

— Каква е ситуацията? — попита Холидей.

— Можеше да бъде и по-добра — отвърна Цинер. — Онези чехи, Пешек и жена му, са пристигнали днес във Венеция. Забелязали са ги на летището в Тревизо, където са кацнали с полет от Прага. Нямаат представа, че сме ги засекли, но въпреки това са изключително предпазливи. Предполагаме, че са получили задача да ликвидират вас и вашите спътници. Затова се налага да слезете от влака по-рано.

— Къде?

Цинер се огледа неспокойно.

— Не можем да разговаряме тук — заяви той. — Да се качим във влака. — Отново огледа притеснено перона. Двамата влюбени на пейката продължаваха да не обръщат внимание на околните. Чистачът си беше отишъл. В далечината прозвуча смях, сетне настъпи тишина.

Качиха се във влака през първата отворена врата. На перона слязоха няколко стюарди в тъмносини униформи, за да огледат за закъснели пътници. Цинер и Холидей тръгнаха от вагон във вагон.

Преминаха и през трите елегантно обзаведени вагон-ресторанта, подготвени вече за закуската с колосани ленени салфетки във формата на корона, сребърни прибори, искрящи на приглушената светлина, кристална ваза по средата на всяка маса в очакване на току-що откъснати цветя. Мъжът в тренчката погледна билета си и най-сетне намери своето купе.

— Ето го — каза той и отвори вратата. Отстъпи встрани, за да направи място на Холидей.

— След вас — отвърна Холидей.

Човекът в измачканото палто сви рамене и влезе в малкото купе. Холидей го последва.

Купето беше два пъти по-малко от апартамента, който Карузо им бе запазил. Леглото беше само едно, а масичката бе разположена до прозореца. Цинер се плъзна между леглото и масичката, сетне се пресегна и свали щората. Обърна се към Холидей и каза:

— Предпазливостта никога не е излишна. — Седна на леглото и потупа мястото до себе си, където лежеше прилежно сгънатото одеяло. — Седнете — подкани го Цинер. Порови в джобовете на тренчката си и извади разписанието на италианските железници и сгъната карта. Остави и двете на масичката.

Холидей седна до него. Карузо беше абсолютно прав: върху уиндзорския възел на вратовръзката му имаше петно от горчица. От друга страна обаче, одеколонът му беше скъп — „Роже & Гале“, докато Холидей бе очаквал нещо по-евтино, „Олд Спайс“ например.

Цинер извади дебела, скъпа на вид химикалка от вътрешния си джоб, сетне отвори разписанието на влаковете. Погледна картата и откри мястото, което търсеше.

— Това е Болоня — заяви той. — Линията върви покрай река По, която минава на петдесетина километра северно от нас. Има едно градче, нарича се Понтелагоскуро, с около шест хиляди жители, нищо особено, но там има железопътен мост, който минава през реката. — Цинер замълча и погледна Холидей. — Слушате ли ме, подполковник?

— Да, слушам ви — кимна Холидей.

— При скоростта, с която се движим, би трябвало да стигнем там след около четиресет и пет минути. Мостът се използва както от високоскоростните влакове на „Евростар“, така и от по-бавните като този. Уредили сме светофарите на моста да светнат в червено и влакът ще спре, за да пропусне движещия се срещу него експрес на „Евростар“. Ще изминат десетина минути, преди машинистите да разберат, че срещу тях не идва влак и има някаква повреда в сигнализацията. Така ще разполагаме с достатъчно време, за да слезем от влака.

— А после?

— Покрай реката върви пътека. Теренът е равен, бреговете не са стръмни. Под моста ще ни чака лодка. Тя ще ни отведе нагоре по течението до Ферара. Оттам ще заминете за Швейцария със самолет.

— Много добре — каза Холидей. — Впечатлен съм от организацията, която сте създали за толкова кратко време.

— Това ни е работата — сви рамене Цинер и натисна химикалката. Нещо присветна. Лампите в купето примигнаха, явно имаше някакъв проблем в контактната мрежа. В този момент Цинер реши да нанесе своя удар. Холидей обаче го изпревари.

Беше нащрек и го очакваше. Цинер замахна с химикалката и описа дъга, но Холидей вдигна лявата си ръка, за да блокира удара, насочен към гърлото му. В същото време замахна с отворена длан, която стовари върху брадичката на Цинер.

Главата му отхвъркна, а краката му подскочиха нагоре и се забиха в масичката. Холидей се извърна, приклеци с лакът дясната ръка на Цинер и натисна, докато костта му изпращя. Цинер изкрещя, а Холидей използва същия лакът, за да го стовари върху носа и устата му. Така напълни устата на Цинер с кръв и счупени зъби и го принуди да замлъкне.

Без да се бави нито миг, хвана дясната китка на Цинер и я изви назад под невъзможен ъгъл. Отново се чу пукане на кости и смъртоносната химикалка падна от обездвижените пръсти на убиеца. Холидей я грабна, докато Цинер използваше лявата си ръка, за да тършува в палтото си.

Накрая фалшивият агент измъкна плосък автоматичен пистолет и се опита непохватно да свали спусъка му. Холидей не се поколеба. Използва същия удар, който Цинер бе пробвал да му нанесе, и заби иглата на замаскираната като химикалка спринцовка в гърлото на своя нападател. Конвулсии разтърсиха тялото на мъжа. Петите му затропаха по пода, а ръцете му заподскачаха като ударени от ток.

Очите му се облециха и изцъклиха, а спазмите обхванаха и гърлото му. По устните му изби пяна и той нададе ужасяващи хъхреци звуци. Накрая гърбът му се изви назад, а подутият му език се показа между зъбите. Тялото му подскочи в последен спазъм и той умря. Кожата на лицето му порозовя в гротескна пародия на руменина, а изцъклените му очи останаха вперени сякаш във вечността. Кураре, стрихнин или нещо подобно. Досуц като убиеца, който бе нападнал

Холидей в „Уест Пойнт“. Подполковникът огледа Цинер. Ако бе реагирал с частица от секундата по-късно, сега той щеше да е мъртъв.

Пресегна се и измъкна автоматичния пистолет от безжизнената ръка на Цинер, сетне го прибра в джоба на сакото си. Свали пръстена от ръката на мъртвеца и го пусна в джоба си редом с оръжието.

— Там, където отиваш, това няма да ти трябва.

На вратата се почука тихо. Холидей подскочи.

— *Biglietto*^[1], *signore* — прозвуча тих глас. Неизвестно защо, кондукторът беше предположил, че е италианец.

— *Momento* — отвърна Холидей. Обърна се и започна да рови трескаво в джобовете на мъртвеца. Откри синьо-зеления плик и отиде до вратата. Угаси голямата лампа, открехна вратата едва-едва и подаде билета през отвора.

— *Prego* — каза кондукторът. Откъсна непохватно съответния отрязък и му подаде останалата част от билета през процепа. — *Conserva il biglietto fino alla fine del viaggio, signore* — добави той. — Пазете билета до края на пътуването, господине.

— *Prego* — отвърна Холидей.

— *Buona serata*^[2], *signore* — пожела вежливо кондукторът.

Холидей се вцепени за миг, но отвърна:

— *Buona serata*.

Заклучи вратата, затвори очи, затаи дъх и отправи молитва към небесата.

Кондукторът продължи по коридора. Холидей задиша по-спокойно. Остана така продължително време, опрял гръб на вратата. Трупът на Цинер се открояваше като по-тъмна сянка в мрака. Според разписанието влакът трябваше да спре във Венеция около три сутринта. Никой обаче нямаше да събуди пътниците преди седем, когато щеше да дойде време за закуска. Сетне трябваше да започне туристическата обиколка из града на каналите и гондолите. Тя щеше да продължи седем часа. Времето не беше достатъчно, за да си осигурят добра преднина спрямо преследвачите, но с повече не разполагаха. Холидей включи отново осветлението. Стисна зъби и претърси поусърдно джобовете на Цинер с надеждата да открие нещо, което да му бъде от полза.

Откри два паспорта, единият в черно и златисто — американски — на името на Питър Пол Цинер, четиресет и две годишен, роден в

Чикаго, Илинойс. Снимката несъмнено бе доста стара, но след като хвърли бегъл поглед към тялото на леглото, реши, че може да му свърши работа. Другият бе дипломатически паспорт, издаден от Ватикана на името на Джон Парджетър от Торонто, Канада, което би могло да обясни необичайния му акцент. Според паспорта Парджетър беше официален фотограф на Светия престол. Лицето на снимката определено принадлежеше на мъртвеца върху леглото. Несъмнено работа на отец Тома. Имаше логика. Изглежда разполагаха със свои хора навсякъде, защо не и в американското посолство? Явно бяха разбрали за участието на Карузо и бяха изпратили Джон Парджетър да ликвидира Цинер и да заеме мястото му. И за малко да успеят.

Освен двата паспорта Холидей откри още портфейл с десет хиляди евро в едри банкноти, ключ, закачен на износен кожен ключодържател, сгъваем нож с костена дръжка и месингов гард, заглушител за полуавтоматичен пистолет „Валтер Р22“. На врата си мъртвецът носеше някакъв религиозен медальон. Гологлав и брадат свети Николай, излят от злато. Холидей се усмихна горчиво. Някой бе проявил чувство за хумор. Свети Николай беше покровителят на военното разузнаване.

Холидей взе ножа, заглушителя, ключа и портфейла. Не докосна медальона. Стана и погледна часовника си. След по-малко от двайсет минути щяха да стигнат онзи мост. Трябваше бързо да събуди останалите. Нямаха време. Отново изключи осветлението и отиде до вратата. Открехна я леко и огледа коридора. Нямаше никого, а лампите хвърляха приглушена светлина. Отвори вратата докрай, измъкна се от купето и я затвори след себе си.

Тръгна по коридора, като пристъпваше съвсем тихо, и влезе в следващия вагон. Стюардът дремеше в тясната си ниша до тоалетната. Холидей мина покрай него и продължи. Следващият вагон беше неговият. Вратата на малкото купе на Марио бе затворена. Холидей продължи по коридора към номер седем, като се молеше Тайдимън да е оставил отключено. Натисна месинговата дръжка и въздъхна с облекчение, когато вратата се отвори с лекота. Пристъпи в стаята и се обърна, за да я затвори след себе си.

Времето спря.

Нощната лампа на тавана, която излъчваше приглушена виолетова светлина, беше включена. На пода бе приклепнал човек в

тъмносин гащеризон и ровеше в куфарите. Метачът от гарата в Болоня. Емил Тайдимън лежеше проснат в леглото си със затворени очи и зейнала рана върху прерязаното си гърло. Кръвта му продължаваше да капе по подгизналите в червено чаршафи. Убит в съня си от крадец, промъкнал се посред нощ. Не беше имал никакъв шанс.

Мъжът в гащеризона стана и се обърна. В ръката си държеше голям боен нож. Холидей зяпна ужасен. Това беше Рафик Алхазред, с изпито, измъчено лице и див, отчаян поглед в очите. Втурна се към Холидей.

— *Уад ал харам!* — изсъска той и замахна с ножа. — Копеле мръсно!

Преди много години един сержант инструктор с необикновеното и злощастно име Франсис Мариън бе обяснил на Холидей, че само пълен глупак може да говори по време на бой с ножове и само пълен глупак може да се опита да те пониже като Антъни Пъркинс в „Психо“.

Холидей реагира именно както го бе учил Франсис Мариън. Изрита Алхазред в капачката, сетне заби коляно в слабините му и използва ръба на дланта си, за да счупи хрущяла на носа му.

Ножът на Алхазред се отклони от ръката на Холидей, но все пак успя да разреже сакото му и да го рани. Потече кръв, но Алхазред вече лежеше по лице на пода. Холидей не обърна никакво внимание на раната, а продължи атаката си.

Стъпи с всичка сила върху китката на Алхазред, обезоръжи го и опря коляно под врата му, след което го счупи с остро изпукване. Изправи се на крака. Дишаше тежко, а от ръката му се стичаше кръв.

— Страхлив кучи син — изрече бавно Холидей. — Ти уби приятеля ми! — каза той и се подпря на стената, за да възстанови дишането си.

Влакът забави ход, сетне спря. Бяха стигнали моста на река По.

Холидей опита да отвори вратата между двете купета. Беше заключена. Потропа силно.

— Рафи!

След минутка отвътре долетя стон.

— Кой е? — попита Рафи.

— Док. Отвори!

— Колко е часът? — прозвуча съненият глас на Пеги.

— Отвори проклетата врата!

Чу се въздишка, последвана от ново охкане. Резето се плъзна назад и вратата се отвори. На прага стоеше Рафи и го гледаше със замъглени очи. Беше със същите дрехи. Пеги седеше на кушетката зад него. Косата ѝ бе разрошена. Рафи като че ли още спеше, но все пак забеляза вида на Холидей и кръвта по ръката му.

— Какво, по дяволите... — Сетне видя и сцената в съседното купе. — Мили боже! — прошепна археологът. — Какво се е случило?

— Дълга история — отвърна Холидей. Влезе в купето им и затвори вратата. — Тайдимън е мъртъв. Трябва веднага да слезем от влака.

— Но... — започна Пеги, която все още не разбираше какво се случва.

— Не спори, хлапе, няма време — отвърна Холидей, отвори вратата към коридора и се огледа. Пусто. Всички спяха. През прозорците в коридора се виждаха жълтеникавите светлини на другите вагони, отразени в сякаш неподвижните черни води на реката. Нагоре по течението се простираше неголяма промишлена зона, разположена в покрайнините на малко градче. Виждаше се и мост за автомобили и камиони.

— Побързайте — подкани ги той.

Макар и полузаспали, Рафи и Пеги последваха Холидей, който излезе в коридора и тръгна към вратата, която свързваше двата вагона. Отвори я и се озова на тясната платформа между тях. Марио се бе събудил при спирането на влака и бе излязъл да провери какво става. Беше отворил вратата, спуснал стъпалата и слязъл долу, за да види на какво се дължи това непредвидено спиране.

Марио видя първо Холидей, сетне Рафи и Пеги. Поклати глава и тръгна към тях, като махаше оживено с ръце, докато обувките му скърцаха по чакъла.

— *No, no, signori, prego.* Не, не, господа, моля. Останете във влака. Няма причини за безпокойство. Спряхме само заради *segnale di ferroviario*... как се казва... сигнала за влака, да? Моля, върнете се във влака.

Едва тогава видя кръвта, която капеше от ръката на Холидей и пребледня.

Холидей извади валтера от джоба си и го насочи към униформения служител на влака.

— *Signore?* — прошепна стюардът.

— Назад! — нареди му Холидей и слезе по стъпалата, без да сваля оръжието.

Стюардът се подчини, без да откъсва поглед от плоския черен пистолет. Със свободната си ръка Холидей махна на Рафи и Пеги да го последват. Свали пистолета до бедрото си, докато двамата слязат по стълбите.

Холидей погледна наляво по протежение на влака. Железопътният мост се състоеше от две стоманени секции, разположени една до друга. През всяка от тях преминаваха релси, които се сплитаха точно пред стрелката и се разделяха малко след нея. Точно пред локомотива имаше светофар с две червени светлини, разположени една над друга. Изведнъж горната светлина угасна, а долната грейна в зелено. Бреговете на реката се простираха на около двеста метра от тях. Локомотивът изсвири пронизително.

— Марио, искам да ме изслушаш много внимателно — каза Холидей с твърд, но спокоен глас.

— Да, *signore*.

— Искам да се качиш във влака и да се върнеш в купето си.

— Да, *signore* — отвърна Марио и кимна.

— Не излизай оттам. Ако те видя отново, ако влакът спре или ако някой тръгне да ни гони, ще се върна и ще те убия, *capisce?*

— Да, *signore*.

— Добре. Действай.

Холидей направи крачка встрани и позволи на Марио да мине покрай него. Локомотивът изсвири отново. Стюардът прибра стъпалата и затвори вратата. Холидей погледна към влака. Най-вероятно Марио вече звънеше на кондуктора.

— Какво ще правим сега? — попита Рафи.

— Ще тичаме — отвърна Холидей.

Той хукна първи. Слезе от железопътния насип и се насочи право към реката, озарена от жълтеникавите отражения на светлините в промишлената зона между двата моста. Влакът потегли зад гърба им. Свирката прозвуча за трети път и Холидей видя сигнала на светофара пред тях да се променя — и двете светлини грейнаха в зелено. Все още

никой не бе вдигнал тревога. Влакът започна да набира скорост и Холидей се изпълни с надежда. Може би наистина щяха да успеят да се измъкнат. Локомотивът достигна моста и колелата на вагоните затракаха силно по релсите.

Добраха се до първите колони на моста и Холидей видя тясната пътека, която се виеше покрай брега, точно както фалшивият Цинер я бе описал. Той спря, наведе се с ръце, опрени на коленете, и се опита да възстанови дишането си. Рафи и Пеги го настигнаха след секунди.

— Какво става? — попита Рафи. — Нали щеше да се срещнеш с Цинер? На всичко отгоре Тайдимън е мъртъв...

— Цинер също е мъртъв... или поне онзи, който се представи за Цинер. Беше от хората на свещеника. Не беше истинският Цинер.

Влакът премина с грохот покрай тях. Релсите опустяха след него. Никой не се виждаше по тях. Никой не ги преследваше. *Марио е взел думите ми на сериозно*, каза си Холидей. Извади пълнителя на валтера и провери патроните. Беше пълен до горе. Върна го на място и той изщрака силно.

— А какво правим тук? — попита разтревожена Пеги.

— Това е маршрутът за бягство на Цинер — обясни Холидей. — Сега ние ще го използваме, за да избягаме. — Порови в джоба си и измъкна заглушителя, след което го нави върху късото дуло на пистолета.

Рафи зяпна оръжието.

— Проблеми ли очакваш?

— Човек никога не знае — отвърна Холидей. — Лодката на Цинер би трябвало да е тук някъде. Нищо чудно да не е оставена без надзор.

— Не искам Пеги да пострада — предупреди го израелецът и обви с ръка раменете ѝ.

Тя се отдръпна.

— Мога да се справя сама, Рафи — отвърна подразнена.

— Във всеки случай, най-добре и двамата да останете тук. Не мърдайте от това място, докато не започна да свиря „Дикси“.

— Какво е това „Дикси“? — попита Рафи.

— Нещо като „Хава Нагила“^[3] за американци от южните щати — обясни му Пеги.

Рафи я погледна объркан.

— Просто останете тук, докато не изсвиря — повтори Холидей.

Тръгна по пътеката между мостовете и свърна под левия от тях. Брегът бе обрасъл в ракити и елши и скриваше пътеката откъм реката. Светлините на моста останаха далеч зад гърба му и пътеката пред него тънеше в непрогледен мрак. Чуваше плискането на водата, която се разбиваше в меката тинеста почва на брега. Сетне чу и малко по-различен звук, вълни, които се разбиваха в корпуса на малка лодка.

От мрака право пред Холидей изскочи висока и слаба като върлина фигура. Мъжът бе облечен в черен пуловер и беше метнал нещо през рамо... да, очертанията му бяха добре познати, стара бойна карабина „Колт Командо“, компактна версия на автомата М-16. Тъмният силует свали оръжието от рамото си.

— *Padre?* — прошепна дрезгаво мъжът. Стоеше на не повече от петнайсет метра от Холидей.

Холидей не го изчака да свали карабината и да вкара патрон в цевта. Вдигна валтера с две ръце, насочи го към гърдите му и стреля шест пъти — бързо и на равни интервали. Тихият пукот напомняше на чупене на съчки.

Какъвто и да беше Цинер, очевидно бе подходил професионално към поставената му задача. Толкова тихи изстрели означаваха само едно — дозвукова скорост на стрелбата. А предвид обстоятелството, че се намираха в Италия, това най-вероятно означаваше амуниции „Фиочи Супер Мач“. Мъжът с карабината се строполи на земята като чувал с картофи и заби лице в калта.

— Не — отвърна Холидей, — не съм онзи убиец, твоят *padre*.

Изчака още малко. Не се чу нито звук и нито една тревичка не помръдна. Единствените шумове, които долавяше, идваха откъм реката. Пристъпи към мъжа, проснат на земята, насочил пистолета към тила му. Приклепна и провери пулса му. Нищо, както би могло да се очаква от това разстояние. Изправи се на крака.

Във водите на реката зад мъртвеца се полюшваше старомодна, но елегантна дървена моторница, привързана за малък кей от напукан ронлив бетон, най-вероятно излят по времето, когато са били строени мостовете. Холидей беше виждал подобна преди години край руините, останали от вилата на Милошевич на Дунав.

Моторницата беше италианска, модел „Рива Акварама“, известен като ферарито на моторните лодки, махагонова мечта, построена през

шейсетте, за да засенчи всички останали. Деветметровата моторница разполагаше с двигатели „Кадилак“ и пореше вълните със скорост от близо деветдесет километра в час.

Преди това обаче Холидей трябваше да свърши нещо друго. Разви заглушителя от дулото на пистолета и го прибра в джоба си. Измъкна карабината изпод тялото и я захвърли във водата. Сетне хвана трупа под мишниците, замъкна го по каменистия бряг и го претърколи сред най-гъстата растителност. Пеги бе видяла достатъчно смърт, можеше да ѝ спести поне този труп.

Остана доволен от резултата, обърна се, върна се по пътеката и засвири първите ноти от старата мелодия, превърнала се преди много години в химн на една отдавна разбита армия.^[4] Докато свиреше, Холидей почувства ужасна умора, сякаш огромна тежест се бе стоварила на раменете му, последвана от странното усещане за загуба, което съпровождаше края на всяка битка. Изсвири още няколко ноти и се върна при лодката.

Стъпи на елегантно извитата дървена палуба и измъкна кожения ключодържател от джоба си. Настани се зад белия бакелитен волан, пъхна ключа в контакта и завъртя стартера. Мощният двигател се закашля, но забоботи гърлено и бързо влезе в ритъм. Миг по-късно Холидей завъртя стартера и на втория двигател, който не закъсна да се присъедини към своя близък.

Побутна дросела леко напред и приглушеното боботене премина в същински рев. Холидей се усмихна. Двигателите ръмжаха като два тигъра на каишки. *Да, Емил Тайдимън щеше да хареса това*, каза си той и помръкна. В този миг от мрака се появиха Рафи и Пеги и когато ги видя, Холидей се усмихна отново.

Рафи зяпна моторницата.

— Мили боже! — възкликна той.

— Супер — присъедини се и Пеги. — Може ли да карам?

— Не — отвърна Холидей. — Развържи въжето и се качвай.

Прибираме се у дома.

И те направиха тъкмо това.

---

[1] Билет (ит.). — Б.ред. ↑

[2] Приятна вечер (ит.). — Б.ред. ↑

[3] Hava Nagila — първата съвременна израелска фолклорна песен на иврит: композирана през 20-те години на миналия век, тя се превръща в неизменна част от всяка сватба и др. празници. — Б.пр. ↑

[4] „Дикси“ (Dixie, или I wish I was in Dixie) е неофициален химн на Конфедерацията по време на Гражданската война в САЩ, като и до днес остава една от най-популярните песни в южните щати. — Б.пр. ↑

29.

Холидей седеше зад бюрото в кабинета си в малката къща на Алеята на професорите в „Уест Пойнт“. Навън беше паднал ранен сняг и в камината пламтеше огън. На следващия ден бе Денят на благодарността, затова академията бе опустяла отново. Всеки, който имаше къде да отиде, вече беше заминал. Хората се прибираха по домовете си за празниците. Той огледа стаята.

Подът бе отрупан с кашони, които щеше да изпрати на склад. Всички лавици на библиотеката му бяха празни. Къщата бе на път да се превърне в празна черупка с голи стени и пусти стаи. Вече нямаше да бъде ничий дом.

Разследването около смъртта на наемния убиец, който го бе нападнал в деня, когато Рафи се бе появил на прага му с молба за помощ, бе приключило и Холидей бе напълно оправдан за действията си.

Мандатът му като декан на историческия факултет във военната академия бе изтекъл официално. Отказал беше предложението да поднови договора си и бе уредил всички формалности около напускането си. Както казваха писателите фантасти, животът, такъв, какъвто го познаваше, бе приключил. Сега Холидей бе останал без работа и без дом. Пеги живееше в Йерусалим със съпруга си и той отново бе останал сам.

Колкото и странно да изглеждаше, пет пари не даваше за това. Нещо повече, очакваше с нетърпение онова, което щеше да му поднесе съдбата. Издирването на Пеги, накарало го да прекоси половин Африка, го бе научило, че приятелите са безценни, животът — още повече, а времето е единственото истинско съкровище.

Седеше зад бюрото, озарен от пламъците в камината, потънал в спомени. Бяха се разделили в Париж, след като преминаха с голямата мощна моторница покрай Адриатическото крайбрежие на юг от Венеция и акостираха в Равена. Оттам се добраха до Париж без никакви проблеми.

По време на прощалната вечеря в ресторанта на хотел „Радисън“ на летище „Шарл дьо Гол“ Рафи го бе попитал как е разбрал, че човекът, представил се за Цинер, е всъщност убиец, изпратен от Ватикана. Холидей измъкна големия златен пръстен от джоба си и го постави на масата.

— Какво бижу прекрасно от вашето училище — каза той усмихнат.

— *Pardonnez-moi?* — възкликна Пеги на френски с ужасния си акцент.

— Това беше реакцията и на Цинер — каза Холидей. — Реагира бързо, но не достатъчно бързо. Всеки, който е завършил „Уест Пойнт“, знае какво означава това. Така разбрах, че срещу мен не стои истинският Цинер. Затова бях готов.

— Нищо не разбирам — отвърна Рафи. Взе масивния пръстен и го огледа отблизо като археолог, който се опитва да разбули тайната на някой артефакт.

— Това е ритуал, всъщност цяло стихотворение — обясни Холидей и им го изрецитира:

*О, сър, о, боже мой, какъв прекрасен пръстен!
Същинска буца от месинг и стъкло!
Каква отливка само, имитираща злато!
Какво бижу прекрасно от вашето училище!
Виждете само как искри и как блести,
струвало е цяло състояние, нали?
Позволете, сър, да го докосна,
позволете ми да го докосна. Моля, сър!*

— Едва ли е най-добрата поезия, която съм чувала — отбеляза Пеги.

— Продължавам да не разбирам — отвърна Рафи и остави пръстена на масата.

Холидей го взе и го прибра в джоба си. Пръстенът бе гравирани с името на Цинер и неговия випуск, затова щеше да го изпрати на Винс Карузо в посолството, който да се погрижи да стигне до онези, на които принадлежи по право. Сетне обясни:

— Както вече ви казах, това е цял ритуал. Нещо като подигравка или начин да торМОЗИМ новобранците. Едно време всеки първокурсник в „Уест Пойнт“ трябваше да научи това стихотворение наизуст под заплахата от най-строгo наказание — събличане чисто гол, непоряд или нещо подобно. Когато види абсолвент, който вече е получил пръстена си, трябва да козирува, да коленичи и да изрецитира стихотворението. Няма випускник на „Уест Пойнт“, който да не знае това стихотворение. Ритуалът се спазва и до днес, макар от него да е отпаднало падането на колене.

— „Уест Пойнт“ май е доста странно място — ухили се Рафи. — Първият му началник е може би най-големият предател в историята на вашата страна^[1], там спокойно се разхождат наемни убийци, а първокурсниците падат на колене и рецитират някакво ужасно стихотворение. Истинско чудо е, че сте спечелили толкова много войни — поклати глава той в иронична загриженост.

— Така е — съгласи се Холидей, — но за мен това е моят дом.

А сега този дом бе останал в миналото.

Като стана въпрос за миналото...

Холидей се усмихна, впери поглед в огъня, който пращеше в камината, и се заслуша в ноемврийския вятър, виещ сърдито навън. Поне знаеше как да открие пътя към новия си дом. И как да намери скритото злато на Алхазред. Злато, което щеше да се погрижи да бъде върнато на законните му собственици.

Отвори чекмеджето и извади единствения спомен от онези ужасни дни в пустинята. Две парчета дърво, потъмнели от времето, около 15-ина сантиметра дълги линейки, покрити с миниатюрни символи и числа отпреди няколко хиляди години. В една от линейките бе пробит отвор, който пасваше идеално на другата.

Сглобени в едно, те образуваха подобие на кръст или разпятие, в което напречното рамо можеше да се плъзга нагоре и надолу по вертикалното. Именно това бе инструментът, който Имхотеп държеше на онзи стенопис в тайната гробница. Холидей бе открил двете дървени летви забравени на дъното на каменния саркофаг.

Веднага бе разбрал какво представляват те, затова ги беше взел незабелязано от другите и ги бе крил през останалата част от пътуването. Две парчета старо дърво, чиято стойност надминаваше тази на тоновете злато, скрити в подземната погребална камера. Две

парчета старо дърво, които щяха да покрият археолозите от Йерусалим или Рафик Алхазред с неувяхваща слава. Две парчета старо дърво, които, по ирония на съдбата, бяха вдъхновили старото название на организацията, към която принадлежеше отец Тома — Органум Санктум, или Инструмент Божи.

Холидей пхна едната летва в другата и я плъзна нагоре-надолу. Конструкцията беше почти толкова елегантна, колкото и трансформацията на кошерните гробници от родните земи на Имхотеп в гигантските стъпаловидни пирамиди на новата му родина. Просто и посвоему гениално решение, толкова просто и гениално, колкото и $E=mc^2$, най-прочутото уравнение в света.

Сглобени по правилния начин и насочени към слънцето, двете малки летви с отметки, които всъщност представляваха градуси, бяха първият навигационен инструмент, позволил на хората да напуснат родните брегове и да кръстосват моретата. Същински инструмент Божи за човек като Имхотеп, за когото най-почитаният бог бил Ра, слънцето, а най-любимият — познанието.

Съединени една с друга, двете летви образуваха опростена версия на астрономическия радиус, известен като Жезъла на Яков по името на своя изобретател Яков бен Махир ибн Тилбон, еврейски астроном, живял в Прованс през XIII в. С тази разлика, че не Яков бе изобретил този инструмент, а Имхотеп, и то близо четири хиляди години преди него. Самият радиус, както и онази фреска на стената в гробницата повдигаха интересен въпрос.

Ами ако на стенописа не бе изобразена полумитичната страна Пунт? Ако островът на стената беше Манхатън, а реката — Хъдсън, същата река, която течеше на няколкостотин метра от мястото, на което седеше Холидей, за да се влее в Атлантическия океан, скрит отвъд близките хълмове? Ако Имхотеп и неговите кораби с дълъг кил бяха прекосили океана три хиляди години не преди Колумб, а преди Христа, и бяха обявили тези земи за собственост на великия фараон Джосер?

Та нали преди година в пясъците край гроба на Рамзес в Долината на царете бяха открили погребална ладия, оказала се два пъти по-дълга от кораба, с който Колумб достигнал Карибите! Оказва се, че подобно пътуване е било по силите на древните египтяни. Това би обърнало познатата ни история с главата надолу.

Холидей взе дървения кръст и го прибра в чекмеджето заедно с изцапания с кръв бележник на тамплиерите, който бе наследил от онзи възрастен монах Родригеш. Впери поглед в огъня в камината, цепениците догаряха и в стаята започваше да се прокрадва студ. Замисли се за Имхотеп, за златото, за миналото... После се замисли и за бъдещето.

Емил Тайдимън се бе оказал прав: златото и властта изваждаха наяве най-лошите страни на почти всеки човек. Толкова хора бяха загинали заради кюлчетата на Рауф, а Холидей не се съмняваше, че ще загинат и други. Сигурен беше, че отец Тома не се е примирил с поражението. Тази битка щеше да продължи със сигурност, и то на всяко място, където отидеше. Двамата имаха сметки за уреждане.

А сега го чакаха няколко писма.

Извади от чекмеджето листове хартия, тънкописец и чисто нов бележник. Отне му известно време, наложи се и да проведе куп телефонни разговори, но накрая успя да открие имената на четиримата членове на екипажа на онзи злополучен полет на стария бомбардировач В-17, кръстен *Желанието на сърцето*.

Майор Йохан Бил, първи пилот, капитан Уго Дамер, втори пилот, лейтенант Герхард Фишер, бордови инженер и навигатор, и лейтенант Вили Нолер, радист.

Открил бе имената и на най-близките им роднини, на живите им синове и дъщери. Бе решил да напише на всеки от тях писмо, в което да разкаже за откриването на самолета и съдбата на техните забравени бащи. Това беше най-малкото, което можеше да направи.

После идваше ред на Табия, дъщерята на Емил Тайдимън, която бе открил още по-трудно. Свързал се беше с много хора, бе поискал от тях да му върнат услуги, правени преди време, но накрая бе успял да се сдобие с името и адреса на човек, който да предаде писмото му на хората, които се грижеха за нея.

Вероятно някой от тях щеше да прочете писмото му на Табия или щеше да ѝ го даде, за да го прочете сама след време. Нямаше значение. Откакто се бе върнал в „Уест Пойнт“, бе разполагал с достатъчно време да разсъждава върху това и думите се лееха с лекота върху листа.

Той започна да пише в сумрака на прохладната вечер, тънкописецът се движеше с лекота по празния лист, изписвайки букви

и думи, които разказваха историята на една дружба и любов към семейството, на един грях, но изкупен грях, на един мъж, който вярвал искрено в приятелството. Над всичко това доминираше образът на бащата герой, с когото детето щеше да се гордее. Холидей писа часове наред и когато приключи, се усмихна. Остави тънкописеца и се облегна на стола. Надяваше се, че трудностите, поне за Табия, са отминали.

Навън зимният вятър сви вихрите си в юмрук и се закани на проскърцващите улуци и покритите със скреж прозорци, напомняйки на света, че най-лошото от зимата тепърва предстои. Усмивката на Холидей угасна, заменена от тревожна бръчка. Седеше в кабинета си пред камината, в която отдавна не гореше огън, и знаеше, че макар проблемите на Табия да са свършили, неговите едва сега започват.

---

[1] Става въпрос за Бенедикт Арнолд (1741–1801), американски генерал по време на Войната за независимост, преминал впоследствие на страната на англичаните. Командвал отбраната на форт Уест Пойнт, който планирал да предаде на британската армия. След като заговорът му бил разкрит, избягал и бил удостоен с чин бригаден генерал от англичаните. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Пол Кристофър

Заглавие: Кръстът на тамплиерите

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 04.05.2015

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-583-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7122>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.